Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı

MÜCADELE

Haftalık Siyasi Gazete, Fiyatı: 7000 TL. 5 Aralık 1992 Sayı: 23

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ

Devrimci şiddeti yaygınlaştıralım

Devrim "boş zamanların uğraşı" olarak görülmüyorsa, devrimin harcının sabır ve emekle karıldığını da biliyoruz demektir. Sabır ve emek ise, uzun soluklu o... mak, önce kendimirden başlayarak devrimcileşmek, halka güven ve cesaret silahını kazandırmak, devrime yürümektir. Unutmayalım, bir insanı devrime kazanmak, dünyanın en zevkli, en çok haz veren işi ise, halkı kazanmak, bilinçlendirip, örgütlemek ve savaştırmak, halkımızın deyimiyle "Hazreti Eyiip sabrı" ve "iğneyle kuyu kazmak" kadar olağanüstü bir emek gerektirir.

Faşizm, bilinç çarpıklığı yaratarak haklıyı haksız, haksızı haklı göstermeye çalışıyor. Kitleleri güçsüz ve haksız olduğuna ikna etmenin aşağılık yöntemlerine başvuruyor. Yasa, kural, değer tanımayan faşizme karşı mücadele meşru ve haklıdır. Faşizm haksızdır, gayrimeşrudur. Karşısına koyacağımız güç, faşizmin haksızlığını, gayrimeşruluğunu açığa çıkaracaktır. Bu yüzden de devrimci savaşa kitlesel şiddet boyutunu artıracak yeni biçimler kazandırmalıyız. Bunun yolu kitle örgütlenmesine hız vermekten geçiyor. Kitle örgütlemek ise sabır ve emek işidir. Devrime verecek emeği ve sabrı olmayanlar devrimciliği ciddiye almayanlardır.

Başarmak için daha fazla sabır ve emek

MERHABA

Gazetemize yönelik baskı ve saldırılar olağan hale geldi. Artık DGM yetmiyor, sivil mahkemeler de toplatma kararları veriyor. Son sayımız her iki mahkemece toplatıldı. Mücadeleye olan rahatsızlıkları öyle boyutlarda ki, burjuva basında yer alan, hiçbir soruşturma konusu olmayan haber ve yazılar, gazetemiz açısından "suç" görülebiliyor. Devrimci Sol ile ilgili yazı ve alıntılar görmesinler, hemen toplatma kararı çıkarıyorlar. Gerçeklerin Devrimci Sol tarafından anlatılmasına tahammülsüzler.

Kayıplar konusunda toplumsal bir bilincin oluştuğuna inanıyoruz. "Yeni Kayıplara İzin Vermeyeceğiz", "Kayıpların Peşindeyiz", "Nerede Olduklarını Biliyoruz" sloganlarımızla hareket eden insanlarımız, önemli bir duyarlılığın yaratıcısı oldular. İnsanlar, bir gözaltında, bir polis baskınında "acaba kaybederler mi?" duyarlılığıyla hareket edip, demokratik kuruluş ve kişileri haberdar ediyor. Kaybederler mi diyerek her gözaltının peşinden koşturuyor. Bu duyarlılık yeterli değildir. Var olan duyarlılık ve kamuoyu baskısı örgütlü hale getirilmeli, daha örgütlü güçlerle faşizmin gayrimeşru politikalarının üzerine yürünmelidir. Faşizm, örgütlü güçlerle kapısına dayanıldı mı, ne kadar çaresiz olduğunu, terörden başka bir şeye sahip olmadığını gösteriyor.

Geçen sayımızda şehitlerimize sahip çıkalım, onlarla ilgili bilgi, dokümanları toparlayalım çağrısı yapmıştık. Şehitlerimize sahip çıkmamıza ve gereken değeri vermemize siyasi iktidar tahammül edemiyor. 2 Aralık günü Karacaahmet'e gelen polisler, 12 Temmuz, 17 Nisan ve Malatya şehitlerimizin bulunduğu şehitlikte, yapılmak amacıyla bulunan mezar taşlarını aldılar. Bir kez daha diyoruz ki, ne yaparlarsa yapsınlar, şehitlerimize verdiğimiz önemi ve onlara sahip çıkışımızı engelleyemeyeceklerdir. Bu anlamıyla geçen sayımızda yaptığımız çağrımızı yineliyoruz. Üzerimize düşeni yapmalı, şehitlerimize daha sıkı sarılmalıyız.

Sabır ve emek devrimin önemli nitelikleridir. Devrimciler, birçok kez tünel, firar faaliyetlerinin sonuna kadar götürmeden başa dönmek zorunda kalsalar bile, bu niteliklerinden dolayı, sonunda kazanmasını bildiler. Onları başarmaya iten, mücadeleye olan inançları ve özgürlük tutkularıydı, ama bu tutkular sabır ve emekle gerçekleşti.

Unutmayalım ki, devrime verecek emeği ve sabrı olmayanlar, devrimciliği ciddiye almayanlardır. Uzun soluklu olmak, kendimizden başlayarak devrimcileşmek, halka güven ve cesaret silahını kazandırmak sabır ve emekle olur. Onlarca kez başarısız da olsak, yenilsek de başarıncaya kadar sabırlı olmak, başarısızlıkla sonuçlanabileceği ihtimalini düşünmeden emek harcamak devrimin harcıdır.

Yeni-sömürge ülkelerde silahlı mücadele sürdüren hareketlerin düştüğü durum herkesçe bilinmektedir. Sorunun kaynağı, hiçbir zaman silahlı mücadelenin kendisi değil, reformist, uzlaşmacı eğilimlere kayış ve düzene kapılanmadır. Silahlı mücadele yeni-sömürge ülkelerin tek kurtuluş yoludur. Peru'da mücadele veren Tupacamaro MRTA ile yaptığımız röportaj, bu gerçeğin Peru'da kanıtlanması oluyor.

İşkencede direnmek onurun adı oldu hep. Kazanma azmi, geleceğe olan inanç, yalnız olmama duygusu, sınıfsal öfke bu onuru büyüttü. Faşizmi işkencehanelerde de yeniyoruz. Şu anda Buca Cezaevi'nde bulunan bir devrimcinin işkencede yaşadıklarına ve işkencede direnip kazanmanın onuruna yer veriyoruz. Böylesi direnişler sayfalarımızda her zaman yer almaya hak kazanacaktır. Bu onuru sahipleniyoruz, sahipleneceğiz...

OKURDAN

Mücadele gazetesi ve okurlarına,

Biz, Mersin Anadolu Dış Ticaret Meslek Lisesi'nde okuyan demokrat öğrenciler olarak, okulumuzda yaşanan ve giderek artan dayak olayını açığa çıkarmak istiyoruz.

Akademik sorunlarımıza sahip çıkamadığımız için, okul idaresinin üzerimizdeki baskısı yoğunlaşıyor. Öğrencileri duyarlı olmaya çağırsak bile, örgütlü mücadelemizi geliştiremiyoruz. Özellikle derslerimize insan düşmanı, faşist hocalar veriliyor.(...)

Okul bilim yuvası olmaktan uzak, karakol durumuna getirilmeye çalışılıyor. İşkenceci öğretmenler ellerinde sopalarla koridorlarda gezerek gövde gösterisi yapıyorlar ve öğrencileri moralman çökertmeye çalışıyorlar. İdarenin bu baskılarına şimdiye kadar sessiz kaldık, hakkımızı aramadık. (...) Bugünden itibaren tüm bu yapılanlara sessiz kalamayacağımızı, insanlık dışı işkencelere ve hakaretlere boyun eğmeyeceğimizi, her ne şekilde olursa olsun, işkencecilerin cezalandırılması gerektiğini anladık. İnsanlık onurunu kıran ve aşağılayanların, suskunluğumuzdan cesaret alarak her şeyi istedikleri doğrultuda yönlendirecek güce sahip olmamaları gerekiyor. Birçok liseli kardeşimizin akademik sorunlarına karşı aktif mücadele verdiğini, birçoğunun bu sebeplerden dolayı gözaltına alındığını, işkencelerden geçirildiklerini, ancak örgütlü mücadele sonucunda haklarını söke söke aldıklarını biliyoruz. Haklarını sonuna kadar arayan, hatta bu amaçla bütün kamuoyunun dikkatini çekebilen DLMK'lı arkadaşlarla bağlantı kurup, yalnız olmadığımıza, bizimle ortak ideoloji ve anlayışlara sahip olan arkadaşlarımız olduğuna inanmak istiyoruz. Ve sizden, devrimci insanlar olarak bizim, DLMK ile bağlantı kurmamızda aracı olmanızı ve bize bu konuda gereken yardımları yapmanızı istiyoruz. Gazetenizde birçok kez DLMK çatısı altında örgütlenme çağrısı yapıldı. Fakat biz ne kadar bağlantı kurmayı denediysek de, başarılı olamadık.

Lütfen bizi bu kokuşmuş düzende yalnız ve karamsar bırakmayın. Okutulan çağdışı, gerici ders kitaplarıyla bizler robotlaştırılmaya, depolitize edilmeye çalışılmaktayız. (...) Özellikle faşist idare ve öğretmenler bu işi hızlandırmaya ve kolaylaştırmaya çalışıyorlar. Okulda polis-idare işbirliği ile gerçekleşen öğrenci arama ve taramaların haddi hesabı yok. İnsan ilişkileri dondurularak, kişisel kurtuluş özendiriliyor. İnsanın insana yabancılaşmasına ve düşman olmasına çalışılıyor.

İşte böyle ortamlarda birlikteliğin, düzene ve onun uşaklarına karşı aynı cephede tek vücut olmanın önemi artıyor. (...)

Mersin Anadolu Dış Ticaret
Meslek Lisesi'nden
bir grup öğrenci

Sahibi: Haziran Yayıncılık ve Tic. Ltd Şti. Adına Gülten ŞEŞEN
Yazı İşleri Müdürü: Namık Kemal CIBAROĞLU
Yönetim ve Yazışma Adresi: Binbirdirek Mah. Terzihane Sok. Kaleağası İşhanı No: 11 Kat: 1 Sultanahmet/İst.
Tel: 518 84 17
Fax: 516 24 14
Baskı: Serler Matbaacılık
Fiyatı: 7.000 TL. Almanya: 3 DM.
Fransa: 10 FF. İsviçre: 3 SF.
Hollanda: 3 FL. İngiltere £ 1
Abone Koşulları
Yurtiçi Abone:
6 aylık 160.000 TL., 1 yıllık 320.000 TL.
Yurtdışı Abone: 6 Aylık 85 DM.
1 Yıllık 170 DM
Hesap No: Gülten ŞEŞEN T.İş Bankası Aksaray Şubesi 1002 30420 951718

BÜROLARIMIZ

Adana: İnönü Cad. 7. Sk. Kızılay İşhanı arkası Özkan Ap. 47/A Kat: 1 No: 10 Tel-Fax 51 97 25
Ankara: Marmara Sk. Kirmir Ap. No: 12 /17 Sıhhiye Tel-Fax: 434 10 92
Bursa: Hacılar Mah. Konakardı Sk. Aslım İşhanı (Heykel) No: 8/408 Tel: 24 47 80
Denizli: Delikli Çınar Meydanı. Çınar İşhanı Kat: 3
Diyarbakır: İnönü Çıkmazı. Göçlü Pasaj No: 3/30 Tel-Fax: 185 89
Elazığ: Çarşı Mah. Hürriyet Cad. Etkeserler İşhanı No: 108 Kat: 2 Tel: 24 519
Elbistan: Dulkadiroğlu Cad. Ceyhan İşhanı No: 1 Kat: 2 K.Maraş
Eskişehir: Esnaf Sarayı Kat: 3 No: 122 Tel-Fax: 311 644
İzmir: 440. Sk. Bereket İşhanı No: 6/7 Konak Tel: 895 311
Kars: Kazım Karabekir İşhanı Kat: 2 No: 23 Tel: 175 25
Kocaeli: İstiklal Cad. Hafız Şerif Sk. Demirsoy İşhanı Kat: 5 Tel: 25 75 35
Konya: Hürkçü Mah. Ahiveyin Kardeşler Sk. Kat: 2 No: 201 Tel: 10 50 77
Malatya: Pak Karanç İşhanı Kat: 4 No: 121/122 Tel: 21 78 63 Fax: 19 801
Samsun: Kale Mah. Alpaslan Geçidi Çepni İşhanı No: 13 Kat: 3 Tel: 35 59 81
Sivas: Sularbaşı Mah. Belediye Sk. Şenyurt Sitesi No: 508 Tel: 22 20 22
Trabzon: Çarşı Mah. Uzun Sk. Kolotoğlu Çarşısı Kat: 3 No: 80 Tel: 26 10 70
Tunceli: Moğoltay Mah. Okullar Cad. Borataş Sk. Dayı-Yeğen İşhanı No: 11 Tel: 51 89
Zonguldak: Mithatpaşa Mah. Okul Sk. Kılıç Pasajı No: 14 Kat: 2 Tel: 53 99 65
Amsterdam: Kinkerstraat 48 BG 1053 DX Amsterdam/Nederland Tel: 0031/20/68 31 058
Atina: Agonas Veranzerou No. 5 Kaningos Square-Athen
Frankfurt: Kasseler str. 1a 6000 Frankfurt 90 Tel: 49/69/77 89 00
Londra: 52 Park View Estate Collins Road London N 5 2UB Tel: 00 44/71/92 34 138
Paris: 38 Rue D'Hautville 75010 Paris/Fransa? Tel: 00 33/1/47 70 05 90
Zürih: Gasometer Str. 24 8005 Zurich

MÜCADELE

İÇİNDEKİLER

Burjuva siyaset sahnesinde yaprak dökümü 3

Faşizm gerillanın kaynağına yöneliyor 4

Göç notları 5
"Toprağımız namusumuzdur, ona sıkıca sarılmalıyız"

Alanya'da Kürtlere saldırılarda sivil faşistler başrolde 6

Faşizmin kendisini ortadan kaldırmalıyız 7
Faşizmi yenecek gücümüzün olduğunu göstermeli, savaşı yaygınlaştırmalıyız

Devlet terörüne karşı mücadele yükseliyor 8
Sesimiz daha geniş kesimlere ulaşmalı ve daha gür çıkmalıdır.

"Yoldaşlarını seven onları ele vermez" 9
İşkencede direnmek, düşmanı yenmektir...

Tarihi kanla yazmak 10
Duvarlara kanla yazılan direniş destanları tarihe geçiyor...

Ekonomi 11
Kapıya dayanan IMF ekonomik gidişata dudak büktü

Başarmak için daha fazla sabır ve emek 12-14
Devrime verecek emeği ve sabrı olmayanlar, devrimciliği ciddiye almayanlardır.

"Mücadele ateşini sıcak tutacak gücümüz var" 15
Liseli gençlik gücünün bilinciyle mücadeleyi yükseltiyor...

İşçi hareketi devrimci savaşın bir parçasıdır 16
Devrimci İşçi Hareketi daha kalıcı ve nitelikli örgütlülükler yaratmalıdır

İşçiler/Memurlar 17
Devrimci Sol işçi düşmanlarını uyardı...

Küçükarmutlu çocukları 18
Panzerlerin gölgesinde adaleti ve adaletsizliği öğreniyorlar.

TC kontrgerillası-Alman Gladiosu işbirliği 19
Halkların birliği ve dayanışması emperyalistlerin birliğinden güçlüdür

Birinci ansiklopedi meydan savaşı 20
Burjuva basın gazeteciliği yok ediyor, tüketiyor...

Şehitlerimizden öğreniyoruz 21

Kültür/Sanat 22
"Gün bizim" ve mücadele

Tupacamaro MRTA Uluslararası temsilcisi Hugo Abvellaneda ile söyleşi 23

Burjuva siyaset sahnesinde yaprak dökümü

Sistemin hastalığı ağırdır; bünyeye bu hastalığı iyileştirmek için habire yüksek dozda şiddet şırınga ediyorlar. Ancak bu tehlikeli ilaç her geçen gün hastayı daha fazla yatağa mahkum etmekten başka bir işe yaramıyor.

Bundan uzun yıllar önce Türkiye solu sürekli devrimci durum, milli kriz ve milli krizin sürekliliği gibi konular üzerine fırtınalı tartışmalar yaşardı.

Şimdi ise bu olayı pek tartışmak istemiyor, doğrusu tartışmak da işlerine gelmiyor. 1992 Türkiyesi'nde 'böyle bir kriz yoktur' demek onlar için pek akıllıca bir iş olmasa gerek. Ancak 'var' demek de onlara zor geliyor. "Var" demenin getireceği yükümlülükler olacak çünkü. Kriz farklı ülkelerde, farklı biçimde kendisini gösterse de devrim durumu demektir ki, üstelik bir de kendini o anlı şanlı "komünist" partilerden biri olarak adlandırıyorsan ona göre silahlarını kuşanmak, barutunu ona göre tüketmek zorundasın. Bu nedenle mevcut durumu tahlil etmek, bu tahlil doğrultusunda krizi devrim lehine derinleştirmek için adımlar atmak pek çekici gelmiyor onlara.

Kriz sonuçta bütün sınıfların kendilerini "tetik" konumuna aldıkları, olanca güçleriyle mevzi kavgasına girdikleri, hep birinin "son vuruş"a hazırlandıkları, olağanüstü alçaklıkların olduğu gibi, olağanüstü kahramanlıkların da bir arada ve birlikte yaşandığı bir süreçtir... Devrim davullarının sesi kapalı her pencerenin ardına ulaşmıştır, proletaryanın, köylülerin, öğrencilerin ayakkabılarının toprağa her inişinde yarattığı titreşimler artık doğrudan en tepedeklerin akşam yemeklerinde çatal bıçak seslerinden daha baskın çıkar olur, sofra başında sık sık atılan o şen kahkahalar giderek daha az duyulur. San Paulo Emniyet Müdürü'nün "Onlar bizi akşam yemeğinde yemeden, biz onları sabah kahvaltısında haletmeliyiz." deyişinin anlamı buradadır.

Her sınıfınsesini bir üst perdeye çıkarırken, çatışma kızışır, hayat toplumsal gelişmeye yeni çözüm olanakları sunarken, yığınla açmazı da beraberinde taşıyarak getirip sınıfların önüne koyar. Çıkarların tehlikeye düştüğü oranda her sınıfın, her toplumsal gruplaşmanın doğrudan kendi çıkarları daha fazla önem kazanmaya başlar; bu, çatışmaları yoğunlaştırdığı gibi iç çelişkileri de artırır.

'92 yılı son demlerini yaşarken, Türkiye her zamankinden daha fazla bir şekilde milli krizini yaşıyor. Milli krizi tek başına sınıfsal çelişkler tayin etmiyor. Ulusal karakterdeki çelişkiler de Türkiye tarihi açısından bakıldığında ileri boyutlarda bu milli krize rengini veriyor. Kürt halkının ulusal kimlik ve özgürlük mücadelesi, yönetenlerin yönetme derdlerinin önündeki halihazırda en büyük problemi olarak durmaktadır. Aşağıda Kürt halkı eskisi gibi yaşamak istemiyor, üstelik istemediğini devletin gözüne sokarcasına belli ediyor. Demirel'in "benim iççim"i, "benim memurum"u, "benim köylüm"ü ve bütün diğer aşağıdakiler artık eskisi gibi yaşamak istemiyorlar. Demirel'in "baba"lığı kontrgerilayadır, sıra halka geldiğinde ise sopayı uzatıyor; ancak, her şeye rağmen sopanın o bütün haşmeti kurtarmıyor Demirel'i; işçi yür üyor. İşçi fabrikaları işgal ediyor, onca grev yasağına rağmen grevde ısrar ediyor, öğrenci "illa ki boykot yapacağım", küçük üretici "hakkım olan taban fiyatını alacağım" diyor.

Yönetenler bir tarafı kapatıyor, diğer taraf açılıyor, açılan bir dediği kapamaya çalışıyorlar bir başka yerden yeni bir gedik patlak veriyor; güçlerini bir yerde toplasalar olmuyor, dağıtsalar güçleri yetmiyor. Bir yandan kendileri duvarı oyuyor, diğer yandan birileri gelip onun gözlerini kapatıyor. Bu yönetim krizidir. Yönetenlerin artık yönetemez hale geldikleri ve alternatifleri birer birer tükettikleri noktada artık sistemin hastalığı ağırlaşmış demektir.

Sistemin hastalığı ağırdır; bünyeye bu hastalığı iyileştirmek için habire yüksek dozda şiddet şırınga ediyorlar. Ancak bu tehlikeli ilaç her geçen gün hastayı daha fazla yatağa mahkum etmekten başka bir işe yaramıyor. Bu ilaç bünyenin normal işleyişini de altüst ettiğinden dolayı her şey birbirine girmektedir. Bir de buna farklı yönetim esaslarını biçimsel de olsa bir arada kullanma çabası eklenince yönetim mekanizması bir ucube haline gelmektedir.

Kriz çürütür, yozlaştırır, terörize eder. Bunlar krizin etki ve sonuçlarının bir bölümüdür. Özellikle yönetimdeki büyük kokuşma bunun bir sonucudur. Çarpık kapitalist yapının ve emperyalist hegemonyanın kendisinde içerili olan bu kokuşma iyice açığa çıkar, aşağılık bir soyguncu, karakter giderek ön plana çıkar. Başbakan Demirel'in Atatürk Kültür, Dil ve Tarih Kurumu Yüksek Kurulu'nun toplantısında söylediği, "Toplum, uğrunda mücadele edilecek değerlerinin sanıyorum çoğunu yitirmiştir." sözleri bu kokuşmanın özellikle kendi katlarında vardığı düzeyin itirafından başka bir şey değildir.

TC. tarihinde hiçbir Meclis bu kadar süratli biçimde politik yelpazesini değiştirmemiştir. Başlangıçta mevcut seçim sistemi nedeniyle ancak üç partinin yer aldığı Meclis'te Anayasa'da yasaklandığı halde parti değiştirmeler nedeniyle şimdi kaç partinin yer aldığını hesaplamak zordur. Partiler arası parlamenter pazarın milletvekilleri yüksek fiyatlardan pazarlamakta, milletvekili satın alma komisyonları kurulmaktadır. "Hülle partileri" adı verilen ve açıkça Anayasa'ya karşı bir hile olan partilerin ne zaman kurulup, ne zaman dağıldığını takip etmek bile mümkün değil. Meclis aritmetiğinin bu kadar değiştiği bir parlamentoya rastlanılamaz.

Parlamenterler parlamenter olarak herhangi bir iş yapmazlar. Meclis'e kimin devam edip, kimin devam etmediği dahi belli değildir. Eğer bir kanun teklifi parlamentoya sunulmuşsa ve grup da onay vermişse, ya da MGK'nın bir emri varsa ve yine eğer o gün parlamentoya gitmişlerse zahmet edip bir el kaldırırlar o kadar. Kimileri patronların bakanlık koridorlarındaki iş takipçileri haline gelmiştir, bu yolla yüksek miktarlarda komisyon alarak köşeyi dönmeye çalışmaktadırlar.

Dünya ve memleket meseleleri ile bir ilgileri olmadığı için cahilliklerileyse kimse boy ölçüşemez. Geçtiğimiz günlerde bir televizyon kanalının parlamenterlere yönelttiği sorulara verdikleri cevaplar ibret vericidir. Buna göre, TC'nin parlamenterleri o üzerine fırtınalar kopartılan, "savaşalım" denilen Bosna Hersek'in yerini dahi bilmemektedirler. Onlar Bosna Hersek'i Bulgaristan'da sanıyorlar. Bu çok akıllı ve bilgili milletvekillerine göre Bosna Hersek'te "Bizimkilerle Hırplar savaşıyor"muş. (tashih hatası yoktur) . Dünyada kaç kıtanın olduğunu, bakkalda satılan bir ekmeğin parasını bilmeyen bu milletvekilleri, halen Birleşmiş Milletler Genel Sekreterinin Çavuşaşku olduğunu sanıyorlar. Ama yine aynı milletvekilleri Ankara'nın barlarının, pavyonlarının, gece kulüplerinin, bütün batakhanelerin isimlerini, yerlerini, buralardaki ücret tarifelerini çok iyi bilmektedirler. Haksız sayılmazlar, kendilerine en çok lazım olan şeyleri öğreniyorlar. Sosyal demokrat kadın milletvekili Güler İleri'nin daha bakan olur olmaz rüşvetin nasıl yenileceğini, nasıl yolsuzluk yapılacağını hemencecik öğrenivermesi gibi bu tür şeyleri çabuk öğreniyorlar.

Politik olarak etkilerini yitirdikleri, ülke gündeminde yığınla soruna çözüm üretemedikleri, topu kontrgerillaya atıp yüksek maaşlarla yan gelip yattıklarından dolayı halk nezdinde her geçen gün prestij yitirmektedirler ve bu böyle olduğu noktada kişisel kapris ve çıkarların peşinde bölünüp duruyorlar. Son olarak ANAP"ın parçalanması kendi politik çözümsüzlüklerinin bir sonucudur. Soy-sülale olarak bütün uğraşılarına rağmen ANAP üzerinde etkisini yitiren TC'nin çok sorumlu ve tarafı cumhurbaşkanı Özal ANAP içindeki oyuncaklarını alarak başka bir yerde particilik oynamaya gitti.

Bunlar milli krizin yönetim mekanizmalarındaki basit yansımalarıdır. Kriz ağırlaştıkça çirkefilik de artmaktadır. Bugün ne iktidar partileri, ne de diğer partiler halk desteğine sahip değillerdir. En kabadayısının oy oranı % 20'ler civarında dolaşmaktadır. Onların halk destekleri bu kadar. KAMOY tarafından yapılan araştırmaya göre halkın % 50 civarı geçen seçimlerde kullandığı oyun doğru olduğunu söyleyebiliyor ancak. % 34'ün üzerinde bir oranda insanlar bir dahaki seçimlerde oy kullanmayacaklarını belirtiyorlar.

Mevcut iktidar tabansız kalmıştır ve düzen onun yerine alternatif de üreternemektedir. Cunta da onlar için çare değildir. Bu nedenle her ne olursa olsun mevcut iktidarla idare etmeye çalışıyorlar, ancak kontrgerillanın kaptanlığında krizlerini derinleştirmekten, batağa doğru her gün biraz daha fazla ilerlemekten de kurtulamıyorlar.✪

Politikada Bu Hafta

Haklıyız ve faşizmden daha güçlüyüz

Tuncer BAĞDATLIOĞLU

Oligarşinin krizinin boyutlarını ve politik açmazını görmek için burjuva siyaset sahnesi ayna işlevi görüyor.

Oligarşi iktidar krizine, muhalefet krizi de eklenince iyice köşeye sıkıştı. Demirel hükümetinden kurtulmak istese, yerine koyacağı alternatif bir güç bulamayacak noktaya geldi.

Oligarşinin politika yelpazesinin solunda birbirinin boğazına yapışmış üç parti var ve hiçbirinin oyu % 20'yi geçmemektedir. SHP bugün ancak % 18'le iktidar ortağıdır. Politika yelpazesinin sağında ise parçalanmalar, bölünmeler birbirini izliyor. Sağda ve solda düzen için çalışan partilerin enflasyonuyla birlikte, halkta hiçbir inandırıcılığın ve saygınlığının kalmaması, halk için neredeyse birbirinden hiçbir farkının bulunmaması oligarşinin politik krizinin en açık ifadesidir.

İktidar ortağı DYP'nin oyu % 25, SHP'nin oyu % 18 civarındadır. Muhalefetteki partilerin içinde ANAP'ın bölünmesinden sonra oy oranı % 20'yi geçen parti kalmamıştır. Bugün seçim olsa bu tabloda değişen önemli bir şey olmayacaktır. Emekçi halkın güven duyacağı, umutlarına, isteklerine cevap bulacağı parti kalmamıştır. Hepsinin muhalefetteyken ne söylerse söylesin iktidar olduklarında kendilerine sırt çevirdiklerini görmüştür. Darbe yapmanın iç ve dış koşulları bugün için olmayınca oligarşi için devrimci ve ulusal mücadeleyle birlikte emekçi halkın düzene karşı yükselen muhalefetine karşı yapacak tek şey kalıyor: İktidar işlerini daha fazla MGK ve kontrgerilladan yana kaydırmak. Zaten bugün düzen için en büyük tehlike özelliği taşıyan, giderek derinleşen iç savaşa karşı ortaya konulan politikalarda parlamento ve hatta hükümet devre dışıdır. MGK'dan çıkan bazı kararları bırakalım iktidar partilerinin milletvekillerini, hükümet üyeleri bile uygulamaya konulduktan sonra öğrenmektedirler. "Topyekün savaş", "ulusal mutabakat", "iç harekat" diye farklı farklı ifade edilse aynı kapıya çıkan ve halka açılan savaş anlamına gelen kavramlar MGK patentlidir. MGK'da telaffuz edilmeye başlayan bu kavramlara giderek aralarında ne ölçüde çelişki olursa olsun iktidar partileri ve muhalefet de hemen alışmıştır.

Faşizm MGK ve kontrgerilla etrafında hızla iç savaşa göre mevzileniyor. Güçlerini hızla merkezileştiriyor. Bu gelişme giderek parlamentonun, partilerin, hatta hükümetin politikada işlevinin azaldığını gösteriyor. "Topyekün savaş" oligarşinin devrimci ve ulusal hareket karşısında merkezileşmesi ve bu savaşta kurmaylığı MGK ve kontrgerillanın listlenmesi anlamına geliyor. Bu "darbesiz darbe koşullarına" doğru hızla bir kayışı ifade ediyor.

Faşizm bir yandan terörünü turmandırıyor, diğer yandan bütün burjuva siyaset kurumlarını bunun etrafında topluyor. Düzen partilerinin aralarındaki çelişki ne kadar derin olursa olsun topyekün savaşta sağladıkları ulusal mutabakat başka türlü açıklanamaz.

Halka karşı açılan "topyekün savaşa" karşı devrimci ve ulusal güçlerin yapacağı tek şey Türk ve Kürt halklarının birlikte ortak "topyekün savaşını" örgütlemek, faşizme karşı bütün halk güçlerini demokratik mevzilerde birleştirmektir.

Halkın düzen partilerinin hiçbirine güvenmediği bu süreçte devrimciler, halkın güvenini kazanmak ve geleceğe yürümek istiyorlarsa bunu başarmak zorundadırlar. Bu başarıldığında faşizmi yeneceğimizden kimsenin kuşkusu olmamalıdır.✪

İç harekat ve boşaltılan köyler

Faşizm gerillanın kaynağına yöneliyor

Kürt halkını ayağa kaldıran gerilladır. Devlet gerillayı yok etmeden **halkı** teslim alamaz. **Ama gerillayı yalnızlaştırmada başarılı olursa,** hem **halkı** teslim **almanın** hem de **gerillayı** yok etmenin **yollarını açmış olacaktır.**

"Resmi terör Kürt halkını kitleler halinde devletten kopanıp dağlara -özgürlüğe- doğru sürüklerken, bugün bu koşuşu artık dağlar da göğüsleyemez oldu. Gelinen noktada yürüyen iç savaşın yarattığı ortam, Kürt halkını artık büyük şehirlere doğru da sürüyor... Dağlar bir anlamda özgürlüğe doğru koşmada nasıl bir çekim merkezi olmuşsa, bugünkü büyük şehirlere doğru göç de tersine doğru bir kaçıştır... Düzen, uyguladığı şiddetten yani devletten kaçan kitlelerin göçüne raz oluyor ve bunu teşvik ediyor."

11 Temmuz 1992 tarihli 2. sayımızda bunları söylemiştik. Aradan çok zaman geçmedi, devlet giderek daha doğrudan yöntemlerle Kürt halkını göçe zorluyor. Ve artık bunu açık politika haline getirdi. Özellikle oligarşinin Şırnak saldırısının yapıldığı Ağustos'tan bu yana pek çok köy zorla boşaltıldı, bugün zorunlu göç bütün hızıyla sürmektedir. Sürgün, sansür, terör kararnameleriyle 1990 Nisan'ından sonra başlatılan Kürdistan'ı insansızlaştırma politikası bugün artık yeni boyutlar kazandı. Şimdi devlet Kürdistan'daki bütün olanakları kontrol altına almak istiyor ve kontrolü dışındaki bütün yerleşim bölgelerindeki halkı kendi kontrolündeki bölgelere gelmeye zorluyor. Bunun için her şeyi yapmaktan çekinmiyor. Gerekirse işi köyleri toptan yok etmeye kadar vardırıyor. Aslında devlet insansızlaştırma politikası uygulamaya koyulduğunda, henüz Kürdistan şehirlerini kontrolü altında tutmayacak kadar acizdi ve sürgünleri batıya gönderiyordu. Şimdi Kürdistan'ın şehirleri devlet için fazla tehlike taşımıyor ve göçü buralara yönlendiriyor. Bunda tek amacı var. Kürdistan'da kontrolü altına alamadığı tek karış toprak bırakmamak ve dağdaki gerillayla halkın doğrudan bağını koparıp atmak. Çünkü kontrolü altına alamadığı her köy, kasaba, bölge gerilla için yaşam kaynağı oluyor. Devlet Kürdistan'da halkı kaybetmiş durumda. Bunu açıkça Demirel, Güreş ve Sezgin de söylüyor. "İç Harekat" taktikleri, terör operasyonları halkı kazanmayı hedeflemiyor. Kaybedilmiş halkı baskı, terör ve katliamlarla sindirmeyi, teslim almayı hedefliyor. Bunun için ne kadar "bizim halkla alıp veremediğimiz bir şey yok" deseler de "İç Harekat" halkı sindirmeyi hedefliyor. Ve her şeyi yapmayı içine alıyor. Zaten başka yolları kalmadığından saldırıları doğrudan halka yöneltmiş durumdadırlar. Kontrgerillanın son dönemlerde daha çok köylerle ve köylülerle uğraşması bu politikayla çakışıyor. Gerilla kaynağı kurutular, yalnızlaştırılırsa faşizm bir taşla iki kuş vurmuş olacaktır. Bir yandan halkı kendi kontrolü altındaki bölgelere toplayıp, hareketsiz hale getirecek, tarafsızlaştırıp, sindirecektir, diğer yandan gerillaya daha kolay ve hızlı bindirecektir. Devletin Kürdistan'daki azami programı böyle özetlenebilir. Şimdi bu programı uygulamaya çalışmaktadır. Ve elinin uzanmadığı köyler ve yerleşim yerleri saldırı hedefidir.

Kürt halkının direnme geleneği vardır. Köy boşaltmalarına karşı direnilmelidir. Topraklarınısı terk etmemeliyiz.

"İç Harekat Kara Saplandı"

Jandarma Genel Komutanı Eşref Bitlis, "Olağanüstü Hal Bölgesi'nde mücadele edilen iki ana unsur var. Biri dağa çıkmış silahlı terörist, ikincisi ilde, ilçede, köydeki onların yardakçıları. Birisini polis temizleyecek, ikincisini de jandarma temizleyecek." derken "İç Harekat"ın amacını açıkça ifade ediyor. Kontrgerillanın başını çektiği özel timler ve polis kuvvetleri bu operasyonun şehir ve kasabalardaki ana omurgasını oluşturmaktadır. Jandarma ve askeri birliklerin desteğinde şehir ve kasabaları kuşatan siyasi polis ve kontrgerilla, istediğini gözaltına almakta, istediğine işkence yapmakta, sosyalist basını bir gözaltı sebebi saymakta, istediğini de tutuklatabilmektedir. Şehir ve kasabalarda arama ve tarama operasyonları yoğun bir biçimde sürerken, yüzlerle, binlerle ifade edilebilecek gözaltı sayısı hakkında ise kimse net bir şey söylemiyor. Büyük şehirler böyle bir denetimle genel olarak hareketsiz bırakılmış durumda.

Gerillaya yönelik olarak dağlarda yürütülen operasyon ise kara saplandı. Kontrgerilla yetkilileri, "Bölgede belirlenen hedefler tamamen kuşatıldı. Güvenlik güçleri, mühiş bir şekilde takviye edildi. Ancak 1.5 metre kar var. Hareket etmek imkansız. Helikopter inip kalkamıyor." demek zorunda kalıyorlar. Devlet dağlara bir-iki bomba atmakla yetinirken asıl olarak köylere yönelmektedir. Şimdiki durumda gerillaya doğrudan vurmasa da köylerde yoğunlaşıyor. Lice, Kulp, Hani, Muş'un Hasköy, Bitlis'in Mutki, Hizan, Van'ın Çatak, Başkale, Şırnak'ın Uludere, Beytüşşebap, İdil, Cizre, Hakkari'nin Yüksekova, Şemdinli ve Çukurca yörelerinde köy ve kasabalara saldırılar düzenlemektedir. Köylerde, köylülere önce köyü boşaltmaları için süre veriyorlar, ardından boşaltılmamışsa kış şartları dememden gelip evleri yakarak, mahsulü, erzağı, hayvanları imha ederek zorla göç etmelerini sağlıyorlar.

Yüzlerce Köy Boşaltıldı

Böyle bir uygulamayı sahiplenemiyorlar, insanların zorla yerlerinden yurtlarından edilmelerini savunamazlar. Olağanüstü Hal Bölge Valisi Ünal Erkan, kendisine zorla köy boşaltılması meselesi sorulunca, kaçamak yoldan cevap vererek soruyu geçiştirmeye çalışmaktadır. "Bazı köylerin boşaltıldığı söz konusu değil. Ancak, birkaç evden oluşan küçük yerleşim birimlerinde yaşayanların talepleri dikkate alınarak, bu tür yerlerin bir araya getirilmesi çalışmaları söz konusudur. Bu da kesinlikle vatandaşın istemi doğrultusunda yapılmaktadır." diyerek yapılanları gizlemeye çalışıyor. Ama kışın ortasında zorla evlerinden edilen, evleri yakılıp yıkılan, hayvanları öldürülen, mahsulü yakılan binlerce Kürt köylüsünün göçü onu yalanlıyor.

Mezra ve köylerin bir araya getirilmeleri köylülerin isteği değil, devletin isteğini yansıtıyor. Kontrollerinde olmayan yerleşim birimlerini dağıtarak kendi kontrollerinde daha büyük yerleşim birimleri oluşturuyorlar. Burada tek amaç halkı kontrolleri altına almaktır ve bunu halkın isteğiyle değil zorla yapıyorlar. Köylüler baskı ve tehditle, çeşitli saldırılarla korkutulup kontrollerindeki bölgelere yerleşmeye zorlanıyor. Sömürge ve yeni-sömürgelerde emperyalizm gerilla hareketlerine ve ulusal kurtuluş mücadelelerine karşı aynı taktiklere başvurmuştur. Vietnam'da Amerikalıların, Cezayir'de Fransızların başvurdukları uygulamanın amacı, köylü kitlesini denetime alabilecekleri alanlarda tutarak gerilla ile olan bağlantılarını kesmektir. Hatta kırsı yerlerde, "stratejik köy" adı verilen bu yerleşim birimlerinin etrafı tel örgülerle çevirerek birer açık cezaevi şekline getirmişti.

Türkiye Kürdistan'ı çerçevesinde bu tür "stratejik köy"ler oluşturmasalar da köy, kasaba boşaltmalar aynı amaca hizmet ediyor. Bu kez denetimleri altındaki şehirleri kuşatıyorlar. Vedat Aydın'ın ölüm yıldönümünde Diyarbakır'da kuşatılan şehre giren çıkanı denetlediler. Aynı şeyi belirli günlerde Kürdistan'ın bütün şehirlerinde yapmayı alışkanlık haline getirdiler. Şimdi Kürdistan şehirleri stratejik köylere dönüştürülmeye çalışılıyor. Farklı koşullar, amaçlar değişmese de farklı uygulamalar ortaya çıkarıyor. Açıktan "stratejik köyler"i kimseye anlatmazlar, savunamazlar ve yaptıklarını gizleme olanaklarını tamamen kaybederler. Şimdiki durumda bunu yapamıyorlar, daha ilerde de yapamayacakları söylenemez. Savaşın düzeyi, halkın savaşa doğrudan katılması bu tür açık uygulamaları da gündeme getirebilecektir. Toprağından edilen Kürt köylüsü de bu şekilde önce kasabalara, ordan yine zor yoluyla şehirlere sürülmektedir. Kürt köylüsünün bu zoraki nüfus hareketi Türkiye içlerine kadar giderken, buralarda Kürtlerin diğer halklar içerisinde eritilmesi, Kürt-Türk düşmanlığı körüklenerek Kürtlere boyun eğdirilmesi amaçlanmaktadır.

İşte "İç Harekat" dedikleri operasyon öteden beri uygulanagelen bu politikanın daha yoğunlaştırılması anlamına geliyor. Bugün Kürdistan köylerinde yaşanan bundan başkası değildir ve nitekim daha şimdiden 500 civarında köy ve mezra bu şekilde boşaltılmıştır. Zorla göç ettirilen Kürt köylülerinin ortalama rakamını dahi tahmin etmek bugün son derece zordur. Bir dönem gelir dağılımına ilişkin rakamları saklayan devlet, bugün Kürt halkının bu zorunlu göç hareketine ait rakamları kimseye vermiyor. Suçlarını gizliyor, boyutlarını küçültüyor.

Devletin politikası açık ve nettir. Halkı sindirmek ve gerillayı yalnızlaştırıp kaynağını kurutmaktır. İşe, kontrol altında tutamadıkları şehir ve kasabaları zorla göç ettirmeyle başladılar ve şimdi hedeflerinde kendilerinden çok gerillanın elinin altındaki köyler var. Bunları iç harekatla boşaltmak için bütün güçleriyle yükleniyorlar ve bu kirli savaşın ne olduğunu ortaya koyuyor. Köyleri zorla boşaltma ve kontrolleri altındaki bölgelere göç ettirme faşizmin politikasıdır. Bunu başardığı için de kendi "iradesini" halka dayatmış oluyor. Boşalan ve göç eden her köy devletin zorla göç ettirme politikasının daha da hızlanmasına yol açıyor. Halkın moralini bozuyor. Köy boşaltma bugün halka boyun eğdirmenin adımlarını oluşturuyor. Böyle başlayan devletin dayatmalarına boyun eğmenin sonu gelmeyecektir. Faşizm halkı teslim alana kadar bunu sürdürecektir. Buna karşı alternatif politikalar üretmek zorunludur. Boşalan köyler gerilla için kayıptır. Ne kadar protesto gibi gösterilse de sonuç devletin otoritesinin güçlenmesidir. Kürt halkını ayağa kaldıran gerilladır. Ve devlet gerillayı yok etmeden halkı teslim alamaz. Ama gerillayı yalnızlaştırmada başarılı olursa, hem halkı teslim almanın hem de gerillayı yok etmenin yollarını açmış olacaktır.

Şimdiye kadar olduğu gibi bu devlet politikasını boşa çıkarmak Kürt halkı için zor değildir. Devletin bu saldırısı boşa çıkarıldığı oranda, faşizm çok daha büyük açmazlar içerisinde batağa sürüklenecektir.

Göç notları

Zorla göç ettirilen ailelerden biri.

Diyarbakır (Mücadele)- *Kısa bir süre önce Diyarbakır'ın Dicle ilçesine bağlı 3 köy yakılarak boşaltıldı. Köylüler başka yerlere yerleşmek zorunda kaldı. Diyarbakır'ın Lice, Hazro ve Kulp ilçelerine bağlı köyler de sürekli operasyon ve yakılma tehditleri altında yaşarken, bu üçgen içindeki kırsal kesimler de sürekli bombardıman altında tutuluyor.*

Belli başlı köylerin yakılmasından sonra diğer köylerde yaşayanlar da aynı durumla karşılaşacakları düşüncesindeler. Devlet güçleri bu bölgede arama adı altında sürekli operasyonlar düzenlemekte, köylülere yaşama hakkı tanımayacağını belirtmektedir. Geçtiğimiz ay Hazro'da 3 gün boyunca bütün evler tek tek arandı. Hazro'ya bağlı köylerde "terörist" avı sürdürülüyor, köylüler tehdit ediliyor ve en kısa zamanda köylerini boşaltmaları isteniyor.

Kulp, Lice, Dicle, Hani'nin gerek köylerinde gerekse ilçe merkezlerinde her gün yeni göçler yaşanıyor. Diyarbakır'ın belirli semtlerine yerleşen insanların çoğu, eşyaları ve aileleriyle beraber kalıcı bir yerleşim olanağı bulma peşindeler. Bazıları ise en azından bu kışı burada geçirmeyi düşündükleri belirtiyorlar. Resmi bir rakam vermek mümkün olmamakla beraber, Diyarbakır merkezinde bir yoğunlaşma kendini hissettiriyor. Devletin son zamanlarda artan terörü, evlerdeki sohbetlere kadar girdi, her gün yeni gelen ailelerin durumları ve sıkıntıları konuşuluyor.

Köyleri yakıldıktan sonra sadece canlarını kurtararak gelen köylülerin durumu ise hiç de iç açıcı değil. Kimi akrabalarına sığınmış, ev kiralayacak durumları dahi yok. 2, 3 veya 4 ailenin bir evde barınmak zorunda kalması artık olağan bir durum haline geldi. İşsizliğin insanların belini büktüğü bu bölgede, yeni göçler Diyarbakır merkezinde kalıcılaştığı oranda, yeni bir ekonomik açmaz gündeme gelecektir. Bu insan gücünün kapitalist anlamda da olsa kanalize edilebileceği iş alanları bulunmuyor. Göç eden insanların en şanslı olanları bir seyyar satıcı tablası olan ya da yerleşik arabaları bulunanlar.

Göçlerde birincil etken şüphesiz devlet güçlerinin terörüdür. Geceleri evlerin kapıları kırılıyor, insanlar topluca gözaltına alınıyor. Bir çatışma olmayacağı görsün, devletin ilk hedefi sivil halk oluyor. Gerekçe de hazır: "Siz gerillaya milislik yapıyorsunuz. Gerillayı ve silahları saklıyorsunuz. Siz destek olmazsanız, bir gecede bu kadar silah getiremezler".

Halkın göçü tercih etmesinin bir nedeni de devlet politikaları karşısında yurtsever önderliğin güçlü alternatifler yaratamaması ve bu durumun halkta yarattığı hoşnutsuzluk. Özellikle boşalan pek çok köy, daha önce ulusal kurtuluş mücadelesinde serhıldanlarıyla bilinen köyler. (örneğin Serde)

Gelişmenin bir diğer yanı da, devletin birkaç köyü yakarak, Şırnak, Kulp gibi bölgelerde uyguladıkları imha politikalarının halk üzerindeki moral etkisi. Göç edenlerin gerekçelerinden birini de şu oluşturuyor: "Bizim köyümüzü, evimizi yakacaklar, ne yapabiliriz. En azından şimdilik geçici olarak boşaltıyoruz."

Bölgede bazı köylerin boşaltılması şöyle oldu:

Cırnık: *Hani'ye iki kilometre uzaklıkta bir mezra. Hani baskınından sonra askeri güçler mezrayı roketatar atışları ile tahrip etmiş. Mezrada 6 ev bulunuyor ve bu imha operasyonu, mezrada gerillanın barınabileceği ihtimali üzerine gerçekleştiriliyor. Oysa gerillaya destek olmayan bir mezra ve şu anda bu mezranın insanları Hani'ye yerleşmiş.*

Serdê (Seren): *10 Kasım'dan sonraki günlerde boşaldı. Çoğu şu an Diyarbakır'a yerleşmiş durumda. Yaklaşık 100 haneli bir köy ve insanları yurtsever. Bu niteliklerinden dolayı devletin hedefi olmuş ve son zamanlarda sürekli baskı gören bir köy. Bundan dolayı kendiliğinden boşalmış.*

Kaledibi (Seyar): *Devlet tarafından yakıldı. Koruculuğu bırakan bir köyün yakılması sırasında 70 yaşındaki bir insan "terörist" denerek öldürüldü. İnsanlar sıranın kendilerine gelmesinden korkarak göç etti.*

Bismil'in **Kasımı** *köyü'nde ise 11 Kasım günü bir öğretmen ve eşinin PKK tarafından öldürülmesinden sonra devletin baskıları ve korku nedeniyle insanlar Bismil'e göç ettiler.*

Diyarbakır'ın Dicle ilçesine bağlı **Boğaz (Gazel)** *köyü, 2 Kasım günü gelişen olaylardan sonra askerler tarafından boşaltılarak köy evleri yakıldı. Yaklaşık 120 hanelik bir köy olan Boğaz'da sağlam bırakılan tek bir ev bile yok. Bu da yetmiyormuş gibi hayvanlar telef edildi ve evlerdeki ziynet eşyaları yağmalandı. Köylülerin birçoğu, bir süre komşu köylere akrabalarının yanına yerleşmişti. Ama devlet, o köyleri de rahat bırakmadı.*

Kelkon (Kelekçi), Değirmenci (Ziving) *köyleri de yakılarak boşaltıldı. Pek çok aile Diyarbakır'a geldi.*

"Toprağımız namusumuzdur, ona sarılmalıyız"

Diyarbakır'a göç eden ailelerden biri ile bir gecekondu semtinde iki odalı bir evde görüştük. Daha doğrusu iki kardeş, eşleri ve çocukları ile beraber kalıyorlar. Kiralık bir ev buldukları için, kış şartlarında göç eden diğer insanlara göre şanslılar. Bu ailenin adını açıklayamıyoruz. Baskı ve tehditlerin boyutları bu insanları adlarını dahi açıklamaktan korkar hale getirmiş durumda. Bu konuda ısrarlı olmuyoruz.

Mücadele: *Bize köyünüzün daha önceki durumunu ve devletin tutumunu kısaca anlatır mısınız?*

- Köyümüz 120 hanelik bir köydür. Köyümüzde sadece bir karakol vardı. Bu karakolda da yaklaşık 50-60 kadar asker olurdu. Köyümüzde ve çevresinde çok az çalışma olurdu. Fazla gergin bir köy değil. Toprağımız hemen hemen yok. Biraz hayvancılık vardı. Gençleri ve iş yapabilen erkekleri yaz aylarında Adana'ya giderdi. Biz iki kardeş, yazın Ceylan İnşaatçılık'ta (Adana) çalışır, kışın köyümüze geliriz, akseriye. Daha önce köyümüze 7 korucu vardı. Çevre köylerde de vardı. Ama bıraktılar. Bu olaylar da karakol baskını olunca oldu.

Mücadele: *Daha önce köyünüz tehdit edilmiş miydi?*

- Karakol yüzbaşısı köylülere "Bu karakolda bir tek askerin burnu kanarsa, köyü yakarım" demişti.

Mücadele: *Köyünüz nasıl yakıldı, neler yaptılar?*

- 2 Kasım akşamı saat 5'ten sonra karakola bir saldırı oldu. Duyduğumuz kadarı ile askerlerin çoğu ölmüş. Olaylar bu yüzden oldu. Sabaha kadar bir şey yapmadılar bize. Sabaha doğru 3 panzer, 4 tank, komando dolusu 25 Reo araç geldi.

Önce bir süre evleri taradılar. Daha sonra komandolar evlerin kapılarını kırarak, kadın, çocuk, erkek herkesi dışarı çıkardılar. Evlerdeki renkli televizyon, teyp, gibi eşyaları aldılar. Altın, para türü şeyleri de aldılar.

Mücadele: *Bu arada köylülerin durumu neydi?*

- Erkekleri ayrı, kadınları ayrı topluyorlardı. Ben çocuklarımı alıp kaçtım. Ama köyün etrafını tutmuşlardı. Bizi geri köye götürdüler. Erkekleri yolun üstünde toplayıp yere yatırmışlardı. Süründürüp gençleri ve herkesi dipçiklerle dövüyorlardı. Bir kişiyi komaya soktular.

Kadınların etrafını askerler çevirmişti. "Siz teröristleri evinize alıyorsunuz. Onlara yemek veriyorsunuz. Nereye gittiler? Hepiniz Ermenisiniz." diye bağırıyorlardı Kadınlarımız Zazaca biliyor. Ne Türkçe ne de Kürtçe bilmiyorlardı.

Öğlen saat 12'ye doğru evleri yakmaya başladılar. Evlerle beraber eşyalarımız hatta hayvanlar da ölüyordu. Bazı hayvanları da kesip yediler. Keçi, tavuk gibi. Bize de köyü terk etmememizi söylediler.

Mücadele: *Bu konuda ellerinde yazılı kağıt veya başka bir şey var mıydı?*

- Kağıt falan yoktu. Her şey birden bire oldu.

Mücadele: *Daha sonra köye gittiniz mi hiç?*

- Biz komşu köylere akrabalarımızın yanına gitmiştik. Birkaç gün sonra kalan eşyalarımız var mı diye bakmaya gittim. Köyün girişinde askerler bizi durdurdular. Girememezsin yasak dediler. Hep asker vadı. O köyleri de yakacağız, orada durmayın dediler.

Mücadele: *Şu an buradaki eşyalarınız, köyden getirdikleriniz mi?*

- Köyden bir canımızı kurtardık. Eşya diye bir şey kalmadı. Bizi de öldürseler daha iyiydi. Bunları, burdaki insanlar verdiler. Biz bu evde iki aileyiz, 4 tane de çocuğumuz var.

Mücadele: *Peki köyünüze dönme durumunuz var mı?*

- Köyde evimiz yakıldı. Eşyalarımız, varlığımız çalındı. Hayvanlarımız telef oldu. Şimdi orda kar bir insan boyunda. Nasıl gidelim? Biz o evimizi on yıl çalışıp yapmıştık. Şimdi birkaç ayda nasıl yeniden ev yapalım? Hem devlet bize rahat vermez ki...

Mücadele: *Daha sonrası için ne düşünüyorsunuz?*

- ... Aslında birbirimize uymuyor, birlikte olmuyoruz. Birimiz gitse birimiz gitmiyor. Böyle olunca sonuç alınmaz.

Mücadele: *Burada geçiminizi nasıl sağlıyorsunuz, ya da nasıl sağlayacaksınız?*

- Bir seyyar tabla aldık, iki kardeş. Sebze satıp, günübirlik yaşıyoruz. Bizim kira da olsa, bir oda da olsa başımızı sokacak bir damımız var. Seyyar bir tablamız var. Gelenlerin çoğu işsiz, açıktalar. Onun-bunun evinde kalıyorlar. Diyarbakır'ın her semtinde göç eden insanlarla dolu. Fakir fonu var. En azından bundan yararlanabilseydik... Bir atasözü var Türk milleti içinde. Şöyle diyorlar: "Biz iki dağın arasında kalmışız"...

Mücadele: *Peki... Toprağa namusumuz gibi bakanız. Siz de bunu biliyor ve katılıyorsunuz. Toprağımızı, köyümüzü terk etmek, göç etmek çözüm mü? Ya da bir kurtuluş olabilir mi?*

- ... Aslında... gerçeği biz de bilmiyoruz...

Kürdistan

Halka sırtını dönen kaybeder

Mesut DEMİREL

Oligarşi derin bir kriz yaşıyor. Türkiye'de hiçbir dönem halkla düzenin meşruiyetleri bu denli ayrışmadı. Faşizmin dayattığı, 60 milyonun gözü önünde şehirleri, köyleri topa tutan, sokak ortasında adam kaçırıp öldüren ve artık kendisinin de fazlaca kaale almadığı bir meşruiyettir. Bu dönemde halka yapılabilecek en büyük kötülük böyle bir düşmana karşı yürütülen mücadelenin meşruiyetini sorgulamaktır. Kimsenin, dünyanın en alçakça suçlarını işleyen bir düzene başkaldıran insanlara, "Niye yapıyorsunuz?" demeye hakkı yoktur. Bu, halkı ve vatanı için canını verenleri, bu uğurda evlatlarını kaybeden anaları, iki yüz yıl önce İnsan Hakları Bildirgesi'nde "Devlet, halkın haklarına aykırı davranırsa, başkaldırı halk için görevlerin en kutsalı ve kaçınılmazdır." diye yazan tarihi yargılamak demektir...

Uğradıkları baskıları açlık greviyle protesto ettikleri sırada "HEP her türlü şiddete karşıdır" diye demeç veren HEP Genel Başkanı Ahmet Türk'ün yapmaya çalıştığı budur. Artık devlet terörünün topyekün bir kirli savaş boyutuna ulaştığı ve kurtuluşun gerilla birliklerine döküldüğü bir dönemde, bu tavır burjuva liberallerinden bile geridir. HEP açıkça bugün "silahlı mücadele verenlere karşıyım" derken, kendi meşruiyetinin dahi altını oyduğunun farkında değildir. Meşruluklarını faşizmin anayasal-yasal kuralları içinde aramakla uğraşanlar, halktan itibar görmeyi beklememelidirler. Böyleleri değil halkların, DGM savcılarının nezdinde de kendilerini ispatlamayı başaramazlar.

Bir yıl önce oligarşinin koalisyon ortağı olarak 'onore edilen' HEP, bugün yöneticileri idam istemiyle DGM ve Anayasa Mahkemesi'nde yargılanan HEP durumuna düşmüştür. Niçin bu noktaya geldiğini anlamak için de fazla çabaya gerek yoktur. Düşman kendi kurallarını kabul edenleri, barış çağrısı yaptıkça savaşla ezen bir düşmandır. HEP ise, hataları üzerinde kendini tekrar etmeye devam eden bir HEP'tir. Ve HEP'in tarihi yine tekerrür ediyor. Tam bir yıl önce değişim iddialarından sıkça söz edildiği kongre salonlarından devrimci ve yurtseverlere 'silahları bırakın' çağrısı yaptıklarında aldıkları cevap, Musa Anter'in katledilmesi ve yine bir Kürdistan seferi olmuştu. Şimdi o kongredeki sözlerinden dolayı, idamla yargılanan ve her an kapatılmayı bekleyen HEP'lilerin bu kez de 'her türlü şiddete karşıyız' mesajıyla kendilerini savunma durumuna düşmeleri ibret vericidir.

Türkiye'de hem halktan yana olup, hem de egemenlerin normlarıyla siyaset yapma çabası boştur. 70 yıllık cumhuriyet tarihi bunu anlamayanlara verilen acı derslerle doludur. Tükenen oligarşinin vitrin değişikliğine ortak olup, DYP-SHP koalisyonunun halkın demokrasi umutlarını sömürmesine alet olan HEP'lilerin, bugün bir kenara itilip meşruiyet arayışına düşürüldükleri sırada da halkı ve mücadeleyi gayrimeşru ilan etmelerinin hoş görülecek bir yanı olamaz. Bunca baskı gören bir partinin ilericilik işlevlerini bu şekilde sürdürmesi mümkün değildir. Geri adım atarak mevzilerimizi koruyamayız. Mücadeleye "karşı" olduğunu vurgulayan HEP, kendi deyimiyle ne 'geniş kesimlere açık bir parti' olduğunu ispatlayabilir, ne de gün geçtikçe daha çok güçten düşüp düşman saldırısına açık hale gelmesinin önüne geçebilir.

'Bedel ödeyen olmak'la 'kaybeden olmak' arasındaki farkı iyi ayırt etmek gerekir. Bedeller düşmanın saldırısı karşısında sağlam, tutarlı bir cephe hattı oluşturabilmekle ödenebiliyor. ✪

Alanya'da Kürtlere saldırılarda sivil faşistler başrolde

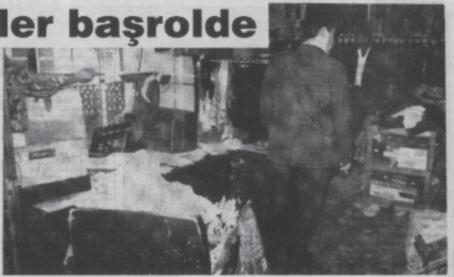

ALANYA, 30 EKİM 1992-Sivil faşistlerin ilk hedeflerinin başında Kürtlere ait dükkanlar geliyordu.

Adana (Mücadele)-Alanya, turizm sektörünün geliştiği, turistik bir Akdeniz ilçesi. Geçimini çoğunlukla turizmden elde ettiği gelirle sağlıyor. Turizmin gelişmesi, yeni kazanç kapıları açması çok sayıda yabancıyı buraya çekmiş ve yerleşmelerini sağlamıştır. Dışardan gelenler Alanya'nın yerli nüfusunu aşmıştır. Burada en fazla geçimini sağlamak için doğudan göç eden yoksul Kürt emekçileri ve turistik alan olmasından dolayı, iş merkezleri kurarak kârına kâr katmak isteyen Avrupalı yabancılar bulunuyor. Halk, eğitimsiz ve kültür düzeyi geridir. Burada güçlü bir devrimci potansiyel olmadığı gibi, var olan potansiyel ise Alanya'nın yerlisi değildir. Bu nedenlerle, sivil faşistler bir ölçüde burada kendine taban bulmuş durumdadır. İşte devletin şovenist politikaları ve Kürt düşmanlığı kendisine bu koşullarda yer bulmuştur.

Yerel basında sürekli gerici ve şovenist duygular körüklenmekte ve haberler bu duyguları sömürecek şekilde verilmektedir. Var olan siyasi partiler buna karşı duyarlı olmaktan öte, yaratılmaya çalışılan Kürt düşmanlığına ve faşist saldırılara çanak tutuyorlar.

Devlet, sivil faşistleri Kürt-Türk düşmanlığını derinleştirmek için hazırlanan senaryonun baş oyuncuları olarak kullanıldı. Ve kullanılıyor. Bu nedenle Alanya'da bir asker cenazesinde başlayan olaylar kendiliğinden bir seyir izlemedi. Aksine, yerel basın, siyasi partiler ve bazı gerici esnaf kullanılarak önceden planlandı, cenaze ise bu politikalarını hayata geçirmek ve propaganda yaratmak için en kolay araç olarak görüldü. Olaylar başlamadan önce, HEP yöneticilerinin kongrede çekilmiş fotoğraflarını bilinçli olarak baş sayfaya çıkarıp basan yerel basın, Kürt emekçilerini ve HEP'lileri boy hedefi haline getirmek için elinden geleni yaptı. Çok sayıda çevik kuvvet önceden gelip ilçeye yerleşti. 10 gün kadar burada kaldı. Olaylar başlamadan önce buradan ayrıldı. Faşistlerin saldırılarına sessiz kaldığı gibi, olayları tırmandırmak için faşistlere kol kanat germekten de geri kalmadı.

Cenazenin 29 Ekim Cumhuriyet bayramında kaldırılması da bir rastlantı değildi. Ve oynanan oyunun bir parçasıydı. Daha önceden belediye hoparlöründen hem bayrama hem de cenazeye katılmaları için halka çağrıda bulunuldu. İnsanların bu bayrama katılacağının hesaplarını yapan sivil faşistler, cenazeden günlerce önce çevre köy ve kasabalardan insan getirmek için çalışmalara başlamışlardı. Ki, amaçları sadece insanların cenazeye katılmalarını sağlamak değildi. Daha önce kullandıkları yöntemleri yeniden kullanmaya başladılar. Maraş katliamında "Komünistler camiyi bombalıyor" bahaneleriyle halkı kışkırtarak saldırılarına alet eden sivil faşistler, şimdi "Kürtler Türk bayrağını yakıyor" yalanlarıyla halkın milliyetçi duygularını kullandılar. Kürt halkına yönelik saldırılara sıradan halkı da katmaya çalıştılar. Ancak sonuç istedikleri gibi olmadı. Çünkü daha önce asker cenazelerine katılanlar, cenazede nasıl bir gelişme olacağını kestirebiliyorlardı. Çünkü "Ben askerin cenazesine gitmiştim, ama cenazenin ülkücülerin gösterisine dönüştüğünü görünce, oradan ayrıldım." diyen insanlar, bu tür çağrılara tepkilerini dile getirdiler.

Şimdi Alanya'da gelişen olaylar nedeniyle, gerginlik hala sürüyor. Saldırılar halk tarafından onaylanmasa da, faşistler psikolojik üstünlüğü ele almış durumdalar. İnsanlar sivil faşistlerin yaptığı baskılardan dolayı bilgi vermekten, yorum yapmaktan çekiniyor.. Yanında Kürt işçi çalıştıran işverenler tehdit ediliyor, Kürt kiracısı olan ev sahipleri, kiracılarını çıkarmadıkları takdirde evlerinin yakılacağı doğrultusunda uyarılar alıyor.

Devlet sivil faşistlerin aracılığıyla yaymaya çalıştığı Kürt düşmanlığı politikalarında Alanya'da başarılı olabilmiş değil. Halk üzerinde psikolojik bir baskı yaratmış olabilir. Ancak Alanyalıları Kürt halkına düşman hale getiremedi. Devlet, güçlerini kullanarak buradaki halkın tepkisini çekeceğinden, devrimcilerin örgütlü olmadığı Alanya'da üç beş sivil faşistle Kürt emekçilerini göçe zorlamayı, yıldırmayı deniyor. Kürt halkına düşmanlık oyununun bilincine varan Alanya halkı, devrimciler müdahale ettikçe tepkilerini sivil faşist çetelere açıktan ifade etmekten çekinmeyecektir. ✪

İŞTE "KÜRT REALİTESİ"

Aşağıda, esas olarak bölgedeki İHD şubelerince ve Diyarbakır büromuzun sınırlı katkılarıyla hazırlanan "boşaltılmış" 366 köy ve mezranın listesini yayınlıyoruz.

HAKKARİ

Eruh İlçesi-Gellya Osman, Newiyan, Daran, Tarham, Milan, Garisan, Bana, Benguv, Qesra Cello, Şikeftan, Çeme Gevir, Mehke, Emte, Bingöl, Çeme, Gehir, Şişil, Gere, Bingol, Emte, Şexturk, Zeve, Keniya Biye, Gell, Elaziz, Yusufhan, Serkari.

Beytüşşebap İlçesi-Zoravan, Kutnis, Gelikan, Şexbubukir, Surge, Gevok, Hevşebe, Komir, Kelehok, Suxurpaşa, Bilbeşi, Setkar, Newale Genima, Pirdoda, Bordikel, Pirrana, Holukar, Mehri, Dara Hine, Torane, Xenzorik, Hoz, Xuzirut, Gundike Siparkiyan, Henke, Hmoloris, Kevzanke, Gire Gabelya, Xira Beldaş, Hacelya, Kaçete, Melixa, Govike, Çeme Pire, Hewşa Bere, Berşikera, Sirke, Gurgavik, Mırkıtke, Pertavine, Xintorek, Gebê, Şelbeke, Givijoke, Suxurpaşa, Bırman.

Merkez İlçe-Beyyurdu, Binevşiyan, Göksu, Dergezil, Nivaner, Geliye Suxe, Suware Xelo, Taşbaşı, Çanaklı, Su, Sulak, Yüce, Gelezo, Gırı Dina, Kitina, Selmana, Yayla Deresi, Yukarı Pirinççeken, Geniş Dere, Pınarlı, Sarp, Taşlık, Değirmen, Çimenli, Merkez, Hari, İğdeli, Manefan, Çiçekli, Suvar, Korta Xane, Samunan, Ördekli, Nergiz, Gümüşlü, Ortaderecik, Berus kilisesi, Doğanlı, Gelinli, Geçimli, Serriya, Bağlıca, Kost, Rezok, Ünlüce, Kınık, Kandil, Karasu, Gülüce, Benekli, Küçük Köy, Sergeli, Tahi, Cemtog, Comme, Türbeli, Lata, Çeltik, Herge, Zerekli, Melota, Çeltepe.

ŞIRNAK

Gundike Remo, Mendikeyan, Kendali, Nerey, Bina Butiyan, Gilindor, Ustuveskur, Firisan, Biyasan, Kurum, Spindarok, Siliyan, Aviyan, Mafiyan, Hema, Gezerok, Dira, Bakartali, Geliya Kazri, Bani Cindiya, Zeytunık, Dihde, Mindikera, Mendık, Şara, Xudan, Deştik, Xaribizu, Atlabil, Kani Ferşke, Ziruin, Berezan, Benabya, Gundike Remo, Spindarok, Gire Çolya, Sarbitme, Derik, Şemka, Gundike Osu, Zifka, Deriya Kera, Divin, Ziyaret, Xrabalisa, Binderuk, Baska, Gire köyleri, Geme, Guvere, Avka Meziyan, Cinete, Kami, Basrete, Spivyan, Şerefli, Bezoke, Gundike Mitrip, Kopanli, Kavuncu, Dostdelalan, Bane Mihenda, Mistaxe, Zıvıngok, Zihe, Nanif, Amuryan, Girisbi, Dumilya, Turkiz, Rusur, Şehraon, Buluze Caniver, Ceme Mezin, Ramuran, Dehrebun, Kurta Xane, Grok, Bacril, Tengi, Diryan, Kola, Çala, Mehujki, Rerenis, Bicizi, Sorgoza, Berkesir, Bekirine, Talka, Şerefi, Besuke, Gardıla, Mavyan, Avha, Masya, Şax, Basrit, Biyava, Daştel, Labmeydin, Hisar, Şax.

BATMAN

Gercüş İlçesi-Gundike Kolan, Acibe, Çalan, Zivirga Abirbinya, Malmihe, Bêhevê, Derefe, Bakoline, Xina, Zeviya Sor.

Sason İlçesi- Acar.

SİİRT

Pervari İlçesi-Hot, Nejeç, Zoravan, Hol, Keleh, Ceman, Meurese, Axer, Koçnis, Sarıyaprak, Meşeh, İnceler, Bağlıca, Hestan, Mexes, Besta, Kal, Besa, Kundes, Umyanus, Kesrik, Kevzin, Hoje, Axiyan, Xirbike Bestan, Xware Sero.

Merkez İlçe-Dergalip, Qesrik, Geravis, Dodayis, Kalender, Biloris, Geval, Tavlik.

Kurtalan İlçesi-Beytil, Kendala, Kasirke, Lefe, Hüseyni, Gozik, Tavlike, Çemkurik.

VAN

Çatak İlçesi-Turanis, Kelehe, Gova Hedlan, Ferxines, Bezanis, Çiçan, Martenis, Komur, Kurk, Deştan, Bezanis, Haçeros, Hacıbey, Xwarg, Turbesel, Ezdinan, Enines, Xumar, Kete, Cenete, Zeferan, Sul, Salat, Koranan, Drik, Konarga, Mela Keleş, Sugeldi.

BİTLİS

Merkez İlçe-Suwe, Gomsek, Herde, İngöl, Peremale, Hevene, Hevek, Miryanes.

Hizan İlçesi-Serik, Pişta Reşan, Giradfin, Giyazlyaret, Cinda, Avlyan.

Norduz Mıntıkası-Difne, Geregir, Lalena, Bergane.

Mukus Mıntıkası- Memode, Telefan, Kanbumar, Perz, Gunde Zilan, Giyanis, Melesuwar, Zoravan.

MARDİN

Kaniye Şex, Hırbe Reş, Sürgücü, Zavite, Şilrezan, Betkar.

DİYARBAKIR

Gozel, Kelkom, Zıvıng, Şirxakan, Zirve, Anisek, Kaledibi, Cırnık, Kayacık, Pehnov, Serde, Tepe, Yolaçlı, Sis, Kavurmaküpü, Narlıca.

Faşizm imha, infaz ve katliam **politikasıyla** devrimcileri yok etmek **istiyor.** O halde biz de:

Faşizmin kendisini ortadan kaldırmalıyız

Faşizm devrimci ve ulusal güçleri önce kitlelerden tecrit etmek, sonra ortadan kaldırmak için bütün bir toplumu savaşa göre konumlandırmaya çalışıyor. Hesaplarını bunun üzerine yapıyor. "Topyekün savaş" kavramının telaffuz edilmeye başlanması da bunun bir ifadesidir. Oligarşi bugün tüm gücünü Kürt ve Türk halkının savaşan örgütlerini imha etmeye seferber etmiş durumdadır. Faşizm bu çok boyutlu saldırılarında imha, infaz ve katliamı temel yöntem olarak uyguluyor. Kırda ve şehirde savaşan silahlı bir gücün yaratıldığı, partileşmenin arifesine gelindiği, cepheleşmenin hazırlıklarının giderek ciddileştiği gözönüne alındığında bunun anlaşılmaz bir yanı da yoktur. Hedefte önce "beynin ezilmesi" sonra da diğer organların teslim alınması vardır. Sık sık "bellerini kırdık", "beyinlerini dağıttık" söylemleri de bu niyeti ele veriyor.

FAŞİZMİN HESABI ORTADA

Bugün düzene muhalif, hak ve özgürlük isteyen herkes, işçi, memur, öğrenci, aydın, gecekondu yoksulu, kısaca Kürt-Türk her milliyetten halklar ve onların örgütlü-örgütsüz kesimleri bu terörün hedefidir. Faşizm ordusuyla, polisiyle, özel timiyle, muhbiriyle, işbirlikçisiyle devrimcilerin ve halkın üzerine yürüyor. Bu hesabı tuttuğunda, halkı teslim almada önemli mesafeler alabileceğini biliyor. Provokasyonlar, katliamlar, tekniğin ve emperyalist tecrübe birikiminin desteğiyle devrimci örgütlenmelerin denetim ve izleme altına alınmaya çalışılması, profesyonel çalışan her devrimcinin canlı hedef haline getirilerek "kaybetme", "yargısız infaz" vb. yöntemlerin birbirini kovalaması bu yüzdendir.

Düzen stratejik, taktik güçlerini, özel TV kanallarından spor yazarlarına kadar bütün iletişim araçlarını, bütün parasal olanaklarını seferber etmiş, tepeden tırnağa bu savaşın içine gömülmüştür. Bu savaşta, faşizmin terörünün hak nezdinde "haklılık" ve "meşruluk" çabasını da gözardı etmemek gerekir. Çünkü oligarşinin bu politikalarını gerek uygulayabilmesi, gerekse de belirli bir "başarı" sağlayabilmesi bir anlamda buna da bağlıdır. "Onlar teröist. Terör halkı hedef alır. O halde teröristler 'demokrasicilik oyununun nimetlerinden' bile yararlanamazlar" mantığına denk düşen karar, düzenleme ve yasalar buna örnektir. CMUK'un bürründüğü son biçim bu açıdan çarpıcıdır. Bu, çok bilinen ama, hala geçerliliğini koruyan **"Ben ses çıkarmadım, sıra bana geldiğinde de ses çıkaracak kimse yoktu"** deyişinde ifadesini bulan sonucu yaratmayı amaçlayan bir politikadır. Bunu görmek şüphesiz önemlidir, ancak yeterli değildir. Sorun bunu görmek, politika, taktik ve programlar oluşturulurken, oligarşinin saldırısını çözümlemede, bu saldırıda kullanılan araç ve yöntemler konusunda bilinç açıklığıyla savaşın kurallarını koymak ve uygulamaktır.

Faşizmin halka saldırısı karşısında sesimizi yükseltmeli, gücümüzü ortaya koymalıyız.

FAŞİZMİN SALDIRILARINI GERİLETECEK GÜCE SAHİBİZ

Düşman gücümüzün farkında. Düşmanın süren savaşta bütün kozlarını ortaya döktüğü kısımlarda bile biz bunu ortaya koyduk. Örnekleri var. Kaybetmeyi planlıkları devrimcileri açıklamak zorunda kalmalarından, herhangi bir yerde beklerken sırtlarını dayayabilecek duvar aramalarına kadar gücümüzün çapını görecek pek çok olay yaşadık.

Savaşta irili ufaklı mevzilerin önemi yadsınamaz. Atılan her adım, kazanılan her başarı, tutunulan her mevzi düşman saldırısının savuşturulmasında, kalıcı başarıların elde edilmesinde önemlidir. İşte bizim kampanyalarımız da buna hizmet etmeli, kesin zafere varan adımlardan biri olmalıdır.

SAVAŞTA TUTUK DEĞİL ATAK OLMALIYIZ

Faşizmin "kayıp" politikasına karşı düzenlenen kampanyadaki hedef ve amacımız, kampanyaya yön veren mantığımızda bu biçimde şekillenmelidir. Bu bakış açısı ve hareket tarzı şüphesiz tüm kampanyalar için geçerli genel kuraldır. Kampanyalarımızda, faşizmin ne devrimcileri ne de 60 milyon halkı teslim almaya gücünün yetmeyeceğini gösterebilmeli, kitleleri daha örgütlü, daha güçlü bir biçimde harekete geçirebilmeli, vurduğumuz yerden ses getirebilmeliyiz. Faşizmin terörünün haklı ve meşru hiçbir yanı bulunmadığını, haklı olanın devrimciler ve halk olduğunu anlatabilmeli, tepkimizi vurduğu yerden ses getirici kılmalıyız. Halkın duyarlılığını artırmalı, baskı ve saldırıları kanıksamanın tehlikelerini anlatabilmeli, ulaşılabilecek her kesime ulaşmalı, onları birleştirmeli ve faşizme karşı savaşmasını öğretmeliyiz. Bu savaşta kullanılacak yöntemlerin ne derece zengin olduğunu biliyoruz. Bu noktalar yakalanabildiğinde savaş gücünün oluşturulabildiği ise sır değil. Son üç yılda katettiğimiz mesafe bunun kanıtı.

Savaşın ciddiyeti ve düşmanın durumu ortadadır. En basit ve en sıradan talepler karşısında bile tıkanan, "kışkırtma" gibi artık hiçbir geçerliliği kalmamış beylik demagojilerden bile medet umar hale gelmesi iktidarın tükenmişliğini ortaya koyuyor. Ancak bu oligarşinin "işinin bittiği" anlamına da gelmiyor. Onun işinin bitmesi bizim elimizdedir. Biz, oluşturacağımız politika ve taktiklerle düşmanın kolunu kanadını kıramaz, devrimci iç savaşı derinleştiremezsek, düşman her zaman kendine iyi kötü nefes alma olanakları yaratabilecektir. Savaşımızın genelinde olduğu gibi, kampanyalarda da, mücadelenin her kesitinde faşizmi alaşağı edecek, sesimizi kitlelerle bütünleştirebilecek, onları harekete geçirecek beceri ve atıklığı elden bırakmamalıyız.

Şimdi yüzlerce insan Türkiye'nin çeşitli yerlerinde açlık grevinde. Gecekonduların, şehirlerin duvarlarında infazlar, katliamları, kayıpları protesto eden sloganlar var. Sokaklardaki gösterilerde, mahkeme salonlarında aynı protestolar yükseliyor.

Bütün bunlar demokratik kuruluşların, devrimci tutsakların, devrimci-demokrat kamuoyunun **"Devlet terörüne karşı set oluşturma"** çağrısına verilen cevaptır.

Bu yeter mi? Elbette hayır. Sorun faşizmi alaşağı edecek bir politik hattın değişik aşamalarında buna uygun hareket etmektir. Faşizmin hesabının tutmayacağını ancak böyle gösterebiliriz.

Faşizmi yenmek için küçüklü büyüklü tepkileri birleştirmeliyiz. Halkın tepkisi faşizmden güçlüdür.

İNSAN HAKLARI

Av. Ulutan GÜN

Adaleti ve haklıyı beraber savunalım

Düzen, gelinen süreçte tüm insanları tercihe zorluyor. Tercihin kendisinden yana yapılmasını istiyor. Bunun için de her türlü aracı meşru görüyor ve kullanıyor. Medyaları ve estirdiği terör ile insanları düzenin kabukları içine hapsetmeye çalışıyor. Kabuğu kırıp atabilenler güzeli ve haklıyı, atamayanlar ise çirkini, haksızı kucakhıyor.

Bu anlayış avukatlara da dayatılıyor. Bu dayatma karşısında ise avukatlara aydın misyonları gereği şüphesiz önemli görevler düşüyor. Bir avukatın kendisini düzenin yozluklarından koruma görevi yanında, halklarına karşı da böyle bir sorumluluğu yüklenmesi gerekiyor.

Buna karşın, bugün avukatlar genelde, devletçe konulan "hukuk kurallarını" siyasal anlamlarını da yorumlama çabası ile özümsemedikleri için, bu kuralları "benimseme" tehlikesini her zaman içlerinde barındırmaktadırlar. Bunun sonucunda da devleti ve onun kurallarını, "eleştirmeksizin uyulması gereken kurallar ve otorite" olarak kabullenme eğilimi yaygındır. Bir kısım avukat arkadaşlarımızda ise bu şekillenme kendisini farklı boyutlarda gösterir. İşlevleri ve misyonları gereği, bu kuralların "içeriğini gayet iyi bilen" bu arkadaşlarımızda geleceğe olan umudunu yitirme, bunalım, aile sorunları vb. birtakım nedenler ve kişisel sorunlar mücadele etmemenin önüne gerekçe olarak konur. Üstelik bunu yaparken de, bu tavrın, kendilerini düzenin birer parçası haline getireceğini bilir, hatta zaman zaman bundan şikayet de ettikleri olur..

Düzenin pisliklerini bildiği halde tavır almayıp, para kazanmayı düşünen bir meslektaşımız ancak ve ancak "para kazanabilir". Bunun dışında hiçbir şeye sahip olamaz. Oysa böylesi bir durumu ne kendimize ne de halklarımıza layık görmememiz gerekir. Layık görmemeliyiz, çünkü, sistemin insanlara verdiği çürüme ve yozlaşmaya karşı örgütlü mücadele edip tavır almayı bir onur sayıyoruz, halkını sevmek olarak algılıyoruz. Bizler onur ve namus gibi güzel değerleri kaybetmemiş, düzenle bütünleşip düzenin işlediği suçlara bulaşmamış tüm arkadaşlarımızı, bu düzenin kokuşmuşluğuna layık görmüyoruz. Hiçbir avukat arkadaşımızın da kendisini bu düzenin çöplüğünde, kimliksiz bir yaşama mahkum etmeye hakkı yoktur. Evet, her şeyin alabildiğine çürüdüğü ve yozlaştığı bir düzende yaşıyoruz. Ancak bu düzende yaşayan, insani niteliklerini kaybetmeyen bir insanın, yaşamının her anını ve alanını "bunalımın" belirlemesi de kader değildir. Kimse bize istemedikten sonra çürümeyi ve kimlik yitimini bize dayatamaz. En kötü şey çaresizliğe teslim olmaktır. Oysa ülke sorunlarının farkında olan, bunları bilen her insanda düzene ve pisliklerine karşı mücadele isteği mutlaka vardır, olmalıdır. Onur, namus, dostluk, huzur, yoldaşlık gibi değerler ancak böyle anlamlıdır.

Kayıpların, katliam ve infazların, işkencelerin her geçen gün artarak sürdüğü ülkemizde, biz avukatların şapkamızı önümüze koyarak düşünmemizin zamanı artık geldi de geçiyor. Halka yaşatılan vahşete, emeğin ve insani değerlerin bu en alçakça sömürüsüne daha ne kadar sessiz kalacağız? Bugün şu veya bu nedenle umutsuzluğa kapılmış, yaşam endişesine hapsedilmiş ve başka nedenlerle kabuğuna çekilmiş avukat arkadaşlarımızı, daha fazla değer yitimine uğramadan mücadeleye birlikte omuz vermeye çağırıyoruz. Adaleti ve haklıyı gelin hep beraber savunalım.

İşçiler, memurlar, öğrenciler, kondulular, devrimci tutsaklar faşizmin kirli savaş suçlarına Tiirkiye'nin çeşitli yerlerinde açlık grevleriyle yanıt veriyorlar. Semtlerin duvarlarında infazları, katliamları, kaybetmeleri protest0eden sloganlar var. Sokaklardaki gösterilerde, mahkeme salonlarında aynı protestolar yükseliyor. Cepheyi genişletmeliyiz. Sesimiz drha geniş kesimlereulaşarak, daha gür çıkmalıdır.

Devlet terörüne karşı mücadele yükseliyor

Açlık Grevleri Cezaevlerinde Yaygın Şekilde Sürüyor

23 Kasım'da İstanbul ve Ankara Cezaevleri'nde dönüşümlü olarak başlayan açlık grevi aynı günlerde diğer cezaevlerinde de gündeme geldi.

İstanbul Sağmalcılar Cezaevi'nde bulunan Devrimci Sol ve TKP-ML Hareketi davası tutsaklarının 7'şer günlük dönüşümlü açlık grevleri devam ediyor.

Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde Devrimci Sol ve TDKP davası tutsaklarının 7'şer günlük, Malatya Cezaevi'nde Devrimci Sol, TDKP, TKP-ML Hareketi, TİKB, TKEP ve TKP-ML davalarından tutsakların ve Konya Cezaevi'nde de Devrimci Sol davası tutsaklarının (yurtsever tutsaklar da destekliyor) 10'ar günlük dönüşümlü açlık grevleri sürüyor.

Gaziantep, Nevşehir, Bursa, Çanakkale cezaevlerindeki Devrimci Sol davası tutsakları da süresiz açlık grevindeler.

"Biz Halkız, Katliamların, Kayıpların Olmadığı Bir Ülke İstiyoruz"

28 Kasım günü İstanbul'da Devrimci Mücadelede İşçiler, BEM-SEN'liler, SAĞLIK-SEN'liler, Devrimci Mücadelede Eğitim Emekçileri, Maliye Çalışanları, PTT Çalışanları, Tarım Çalışanları, Mühendis-Mimarlar, ÜKSD'liler, BEYKAD'lılar ve KAHAD'lılar 2'şer günlük açlık grevine gittiler. Kamu emekçileri ve gecekondulular açlık grevini Eminönü ve Ümraniye HEP ilçe binalarında, Devrimci Mücadelede İşçiler ise Belediye-İş 1 No'lu şubede yaptılar.

"Varoşlardan Yükseliyor Sesimiz"

Ümraniye'deki açlık grevinde ÜMKAD'lılar, BEYKAD'lılar, KAHAD'lılar, ÜKSD'liler, GOPKAD'lılar, SULKAD'lılar, EYKAD'lılar, ARKÖYDER'liler, İŞPORDER'liler, BADER'liler ve devrimci mücadelede Şişlililer vardı.

Çeşitli demokratik kitle örgütleri, duyarlı insanlar açlık grevindekileri ziyaret ederek destek sundular. Özgür Halklar Komitesi'nin organizasyonuyla Türkiye'ye gelen Frankfurt İnsan Hakları Grubu üyeleri de destek ziyaretlerinde bulunarak, devlet terörüne karşı geliştirilen her tavrın yanında olduklarını açıkladılar.

Bu arada, BEM-SEN Genel Sekreteri Hanifi Sağlam ve üyelerden İbrahim Sönmez HEP il binasına girerken gözaltına alınıp iki gün sonra bırakıldılar. ÜMKAD da üyeleri açlık grevindeyken basılarak kapatıldı. İki kişi gözaltına alındı.

Öğrenci Gençlik: "Katliamlara, Kayıplara Hayır!"

Gözaltında kayıpları ve Kürdistan'daki katliamları protesto etmek için Gençlik Örgütleri Koordinasyonu tarafından 30 Kasım'da Çapa Tıp Fakültesi'nde bir forum yapıldı. Forum sonrasında, dağılan öğrencilere saldıran polis 40'a yakın öğrenciyi gözaltına aldı.

13 Bin İmza: "Gerekirse Bedenlerimizle Barikat Oluşturacağız"

Baskı ve Katliamlara Karşı Birlik'in açtığı imza kampanyası sonuçlandı. İstanbul Tabipler Odası'nda 2 Aralık'ta yapılan toplantıda Baskı ve Katliamlara Karşı Birlik sözcükleri 13 bin imza topladıklarını, bu imzaların salt kitle örgütlerinde değil, sokakta, vapurlarda, meydanlarda toplandığını belirttiler.

Birliği oluşturan kitle örgütleri, devletin baskı ve katliamlarına karşı sessiz kalmayacaklarını, gerekirse bedenleriyle barikatlar oluşturacaklarını vurgulayarak imzaların yalnızca Uluslararası Af Örgütü, Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Grubu ve Avrupa İnsan Hakları Komisyonu'na teslim edileceğini belirttiler.

Birlik ayrıca herkese şu çağrıyı yaptı: "Sıra kimde dememek için, sıranın sana gelmesini istemiyorsan, mücadelemize omuz ver, kampanyamızı destekle."

Milisler ve Devrimci Sol Güçler: "Mücadelemiz Engellenemez"

Milisler ve Devrimci Sol Güçler'in devlet terörüne karşı eylemleri sürüyor, zaman zaman basına yansıyor. Bu eylemlilikler çerçevesinde 2 Aralık'ta İzmir Karşıyaka Girne Caddesi'ne "Kayıplar ve İnfazlar Mücadelemizi Engelleyemez-Devrimci Sol Güçler" pankartı asıldı. Aynı gün izmir 'in Ferahlı mahallesinde çevik kuvvete ait bir oto milisler tarafından taş ve sopalarla tahrip edildi. Eylem yerine Devrimci Sol bayrağı bırakıldı. ✪

Gözaltında "kayıplar" Avrupa'da protesto ediliyor

Avrupa kamuoyu geçtiğimiz günlerde Devrimci Sol Güçler'in çeşitli eylem ve etkinliklerine tanık oldu. Halen süren etkinliklerde Avrupa'nın değişik kentlerinde Türkiye'deki siyasi iktidarın devrimcilere karşı kaybetme ve yok etme politikası protesto ediliyor.

***Almanya**'nın Köln, Dortmund ve Frankfurt şehirlerinde 3 günlük açlık grevleri yapıldı. Devrimci Sol Güçler'in Frankfurt'ta yaptığı açlık grevini Medico International da destekledi. Berlin'de başlayan açlık grevi ise devam ediyor. Türkiye'deki siyasi iktidarın kayıplar politikasını protesto için başlatılan imza kampanyası yoğun ilgi gördü. Bildiriler dağıtıldı. Kayıplarla ilgili pankartlar asıldı. Kayıpların resimleri açlık grevi yapılan alanlarda sergilendi.*

***Fransa**'da da Paris'te bulunan televizyon 11. Kanal Devrimci Sol Güçler tarafından işgal edildi. Kayıplarla ilgili Özgür Halklar Komitesi tarafından Almanca, Fransızca ve İngilizce hazırlanan kitapçıklar yaygın olarak dağıtıldı.*

Ayrıca değişik yerlerde Af Örgütü, insan hakları kuruluşları, siyasal partiler ve anti-faşist kuruluşlar kayıplar konusunda bilgilendirilerek, duyarlı olmaları ve harekete geçmeleri konusunda çalışmalar yürütülüyor.

*Bu arada 18 Kasım'da **Hollanda** Dışişleri Bakanlığı önünde Türkiye ve Kürdistan'daki baskı, işkence ve gözaltındaki kayıpları protesto etmek için bir gösteri düzenlendi. Dışişleri Bakanlığı Türkiye masası yetkilisiyle görüşülerek, kendisine Türkiye ve Kürdistan'daki insan hakları ihlallerini içeren bir dosya verildi.*

Gözaltında kayıpları, yargısız infazları, ÖZGÜR-DER'in kapatılmasını ve Özgür Halklar Komitesi'nin basılmasını protesto amacıyla 1 Aralık'ta Berlin'de bir açlık grevi başlatıldı. İçlerinde Devrimci Sol Güçler'in de bulunduğu "organizasyon komitesi" tarafından örgütlendirilen açlık grevi PDS (Demokratik Sosyalizm Partisi) Berlin/Wedding ilçe binasında yapılıyor. ✪

"Kayıplar hepimizin"

Kayıp aileleri, şehit anaları, ÖZGÜR-DER'liler, TÖDEF'liler, Devrimci Mücadelede İşçiler'in organizasyonuyla işyeri işyeri dolaşıyorlar. Amaç devlet terörünün, cinayetlerin, kaybetmelerin hepimize karşı olduğunu anlatabilmek. Fatih, Kağıthane, Üsküdar Belediyelerine bağlı çeşitli işyerlerinde işçilerle düzenlenen toplantılar bir adımdır. Bu adımları geliştirmek gerekir. Oligarşinin tüm olanaklarıyla halkın gözlerini kapamaya, kulaklarını tıkamaya çalıştığı koşullarda işte bunu yapabilmek önemlidir. Tüm halka, emekçilere gerekirse ev ev, işyeri işyeri dolaşarak, iktidarın halka karşı açtığı savaşı kimsenin kendi dışında görmemesi, bu mücadelenin tüm emekçilerin mücadelesi olduğu anlatılmalıdır. ✪

SORUŞTURMA

Gülten ŞEŞEN

Bukomisyonamıgüvenelim?

TBMM İnsan Hakları Komisyonunun işlevi siyasi iktidarın baskı ve terörünü örtbas etmekten başka bir şey değildir.

Sicilli faşistlerin getirildiği komisyon, faaliyete başladığı 1 Mart 1991 tarihinden bu yana neyi araştırdı ki, kayıpları, katliamları, işkenceleri araştırsın?

Komisyonun 5 Aralık 1991 ile 7 Temmuz 1992 tarihleri arasındaki faaliyetlerine ilişkin hazırladığı rapora göz atanlar onun nelere "ilgi duyduğunu" da görebilirler. Bu konuların hemen tamamı faşistlerin propaganda malzemesi olarak kullandığı şeylerdir. Azerbaycan-Karabağ olayı, Bosna-Hersek'te yaşananlar, Hekimoğlu İsmail'in "mağduriyeti", Orhan Yuvarlak isimli bir gericinin kıyafetinden dolayı uğradığı mağduriyetin araştırılması, İskipili Atıf Hoca'nın ve Saidi Nursi'nin naaşlarının bulunarak ailelerine teslim edilmesi...

İşte onların kurdukları 9 komisyonun ilgi alanına giren konulardan çeşitli örnekler... Devletin militarist güçlerinin katlettiği insanlarla, Kürdistan'da bombalanan köylerle, "kayıplar"la, "yargısız infazlarla", halkın hak ve özgürlüklerinin gasp edilmesiyle zerre kadar ilgilenmeyenler, hangi yüzle Karabağ ve Bosna-Hersek'te insan haklarını "araştırdıkları" söylüyorlar. Saidi Nursi'nin inançlarına çok saygı duyanlar, katlettikleri devrimcilerin cenazelerini ailelerinden kaçırıp, ana-babalarını coptan geçirecek kadar da ahlak zavallısıdırlar.

Kulp-Cizre ve Hüseyin Toraman olayları ile ilgili oluşturulan komisyonların akıbeti de malumdur. Katilleri aklayan raporlar hazırlayıp, iktidarın ve polisin suçlarını örtbas etmeye çalıştılar.

Bugün ailelerin kayıplar konusunda oluşturulan bu komisyonları neden kabul etmedikleri sorusuna en iyi cevabı yine kendi icraatları veriyor.

Bu komisyonların asıl işi, ülkemizdeki demokrasicilik oyununun sürdürülmesinde üzerlerine düşeni eksiksiz yapmaya çalışmaktan başka bir şey değildir. İnsan haklarıyla ilgileri ise, konuyla ilgili bakanlığın devletin gerçekleştirdiği katliamları "seyretmekten" öteye geçmez. ✪

"Yoldaşlarını seven onları ele vermez"

İzmir'de gözaltına alınan Eylem Gönül'ün gözaltı sırasında yaşadıklarını kendi anlatımıyla yayınlıyoruz.

...Arkamdan koşma sesleri duydum, dönüp bakmadım. Yürüdüm. İki adam bileklerime yapıştı. Bir koluma kelepçeyi geçirdiler. "Dur bakalım, nereye?" dediler. "KEYFİ GÖZALTILARA SON" sloganını, arkasından "HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ" sloganını attım. Etrafta epey insan birikmişti. Arabaya binmedim. Zorla sokmaya çalışıyorlardı. Bir yandan slogan atıyor, bir yandan da ayaklarımı arabaya dayayıp itiyordum. Epeyce uğraştılar... Arabaya sokunca, arka koltuğun önündeki boşluğa attılar. Bileğime kelepçeyi arkamdan bağladılar. Ben yine ayaklarımla camlara vuruyor, slogan atıyordum. Gözlerimi kapattılar, bağladılar. Kollarıma bir kişi, bacaklarımın üzerine de bir kişi oturdu. İki kişi de öndeydi. Ben sürekli bağırıyordum.

"Korkuyorsunuz, neden gözlerimi kapadınız, açsanıza, sokakta duvara dönük yürüyorsunuz. Hepsinin hesabını soracağız!"

Öndeki adam ve yandakilerle itişiyorduk. Sürekli vuruyorlardı.

Ben de "Hepiniz işkencecisiniz, hesap soracağız" diyordum. Gözlerim kapalı olduğu için, nereye gittiğimizi göremiyordum. ......'e götüreceklerini biliyordum. Sanırım .....'ı geçtikten sonra bir benzin istasyonunun yakınında durdular. Kapıları açınca, ben yine slogan atmaya başladım. Yarım saat kadar bekledik. Bu arada "Alındığını kimse bilmiyor, seni infaz edeceğiz" diyorlardı. Ben de "Çek silahını vur öyleyse" karşılığını verdim. Başka bir arabaya zorla aktardılar, yine aynı şekilde yerleştirdiler. Ben yine şarkı söylemeye başladım. Teybi açtılar. Grup Yorum çalıyordu. Yorum'la birlikte ben de söylemeye başladım. Grup Ekin'i koydular. Ona da eşlik ettim. Kapattılar. Yine devam ettim...

"Emniyete" geldik. Arabadan çıkmadım. Zorla çıkardılar. Slogan atmaya başladım. Ağzımı kapatmaya çalıştılar. İçeriye aldılar. Hemen sorgu odasına alındım. "HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ" sloganını atmaya başladım. Onlar "Değişik başka bir şey bilmiyor ki zaten" diye dalga geçiyorlardı. Sonra başıma, ağzıma vurmaya başladılar. Biri ağzıma tükürdü. Vurmaya başladıklarında "Vur ulan köpek dölü" şarkısını söyledim...

Ondan sonra da "Şu andan itibaren, tek kelime söylemeyeceğim." dedim. Sustum. O ana kadar adımı sorduklarında hiçbir şey söylememiştim. Islak battaniyenin üzerine yatırdılar. İşkenceye başladılar. Her seferinde soruyorlardı. Ben de "Hiçbir şey söylemeyeceğim" diyordum. Sonra odaya bir şeyler taşımaya başladılar. İçlerinden biri "Şimdi ne yapıyor bunlar diye nasıl merak ediyor" dedi. Evet, merak ediyordum ama çok sakindim. Kollarıma tahtaları sardıklarında askı olduğunu anladım. Yukarıya astılar. Bir müddet beklettiler. Yine ses çıkarmadım. İşkenceciler, "Dayanamazsın, konuş, herkes konuştu, üzerine bir sürü ifade var. Konuş kurtul" gibi telkinlerde bulunuyorlardı. "Konuşmayacağım" diye cevaplıyordum.

O gece, yine uykusuz ve ayakta beklettiler. Yan taraftan işkencede olan birinin çığlıkları geliyordu. Başımda bekleyenler de "Sen de onun gibi olacaksın. Sana da yapacaklar. Konuş kendini ezdirme" vb. telkinlerde bulunuyorlardı.

Sanırım sabahtı, saçlarımdan çekerek

üst kata çıkardılar. Birisi "Sana para verelim, bizim hesabımıza çalış" dedi. Ben de "Şerefsiz, adi" diye karşılık verdim.

Gece tecavüzle tehdit ettiler. Ciddi gibi davrandılar. Yani oyun oynadılar. Ancak ne olursa olsun, ben kendimi hazırlamıştım. Tek yapabilecekleri işkencede tecavüzdü.

"Konuş, bak hayatında hiç görmediğin şeyler yaşayacaksın, (argo bir ifadeyle) tecavüz edeceğiz" diyorlardı...

Birisi de "Bırak ben yapayım" deyip saldırıyordu. "Ne yaparsanız yapın konuşmayacağım. O sizin ahlaksızlığınız, sen karına da yaptırırsın, kız kardeşin olsa ona bile yaparsın. Yalnız kollarımı çözün" dedim.

"Ne yapacaksın, gözlerini mi açacaksın?"

"Hayır, kendimi koruyacağım."

Tecavüz tehdidini sürdürdüler. Sonra yine dayak ve yürütme başladı. Saçlarıma asılıp, "Bağır kız" diyorlardı. Bağırmamam onları deli ediyordu. Sabaha kadar yine beklettiler. Artık ayakta duramıyordum. Ama şuurum yerindeydi. Ölmemden korktuklarını anladım. İşkence sırasında yere düştüğümde, işkenceci telaşlandı, nabzımı yokladı: "Benim elimde kalma da, kim öldürürse öldürsün."

Bir sabah gazeteleri gösterdiler. Terörist kızlar tatbikatta, terörist kızlar her şeyi anlattı vb. gibi bir manşet vardı.

"Bak kimler çözülüyor, sen hala kendini ezdiriyorsun, yazık değil mi?.." telkinlerine, "Onların konuşması, benim de konuşmamı gerektirmez. Hem gazetelerinize de inanmıyorum. Ben konuşmayacağım." dedim.

"Paran var mı? Sana para verelim, çok para veririz" dediler. "Benim param var. Bana para filan lazım değil." dedim. Bizim için çalış diyen işkenceci "Düşündün mü teklifimi?" dedi. Tekrar "şerefsiz" dedim. Epey kızdılar ve vurmaya başladılar. Yere oturtup duvara dayadılar. Ben şarkı söyledim. Biri vurmaya, küfretmeye başladı. Devam ettim. Ağzıma tükürdü, susmadım. Yine tükürdü ve vurdu. Yine susmadım.

Koridora çıkardılar. "HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ" sloganını attım. Önce biri ağzımı tutmaya çalıştı, diğeri "Bırak bağırsın, kimse duymaz nasıl olsa" deyince bıraktı. Islak bir bezin üstüne betona yatırdılar. Üzerime buz kalıbı koyup, ellerimi onun üzerinden bağladılar. Yanlarıma, bacaklarımın arasına, ayaklarımın üstüne de buz kalıpları koydular. Konuşmayacağımı tekrarladım. Bir süre sonra dişlerim birbirine vurmaya başladı. Durduramıyordum. İşkenceci "Titriyorsun işte, durduramıyorsun değil mi? Vücudun bitecek, sen de her şeyi söyleyeceksin" diyordu. Islatıp rüzgarın önünde kollarım bağlı beklettiler. İki defa daha buza yatırıp, ıslatıp-kuruttular. Birisinde sıcak su döktüler. Sonuncusunda ıslak ıslak tekrar elektrik verdiler. Böyle sürdü...

Sonra üzerime bir gömlek giydirdiler. Ben hala "Tek kelime etmeyeceğim" diyordum. İkinci güne kadar kollarımı arkadan bağlayıp, asarak ayakta beklettiler. Daha sonra tekrar sorgu odasına götürdüler. "Bir daha tehdit et de görelim, kolay mı?" dediler. Ben de şarkı söyledim. Başımda bekleyenler sürekli adımı, memleketimi, yaşımı vs. soruyorlardı. Hiç cevap vermiyordum. Bütün ..... dağıttıklarını, başarılı olduklarını söyleyip durdular. "Sorumluların çözüldü, sana dinletelim istersen. Dinletirsek konuşacak mısın?" Benim cevabım "Hayır" oldu.

Gözlerim, kollarım bağlı, başka bir yere götürdüler. İşkenceci ağzımı kapattı. İçerden sorgucunun sesi geliyordu. İşkencecinin sorduğu sorulara, kısık sesle anlaşılmaz yanıtlar veriliyordu. Fazla durdurmadılar. Tekrar aynı yere döndük. İşkenceci "Duydun mu, şimdi sıra sende, ezdirme kendini, biz zaten her şeyi biliyoruz, anlat ve kurtul" diyordu. Benim yanıtım yine "Hayır" oldu.

O gece, işkencecilerin şefi "yürü" dedi. Ben birkaç adım attım ve durdum. "Bu tarafa doğru yürü" dedi. O zaman dediğini yapmamak gerektiğini düşündüm. "Neden?" diye sordum. "Yürü" dedi, yürümedim. Saçlarımdan tuttu, vura vura yürüttü, sürükledi. Bıraktı. "Yürü" dedi. Yine yürümedim. Saçlarıma sarılıp, sağa-sola çarparak çekti. Sonra diğeri aldı. Saçlarımdan çekerek, vurarak epeyce bir süre sürükledi. Sürekli vurarak odanın içinde döndürdüler. Saçlarımı hiç bırakmadan çekiyorlardı. "Bizim vaktimiz çok, birimiz gider, birimiz geliriz. Sonuna kadar dayanamazsın, konuş kurtul. Savcılıkta ifadeni reddedersin. Bir sürü dokümanla yakalandın, üzerine ifade var. Bari sadece bizim bildiklerimizi onayla, yoksa işin bitik" vb. Cevabım "Konuşmayacağım" olunca, ölümle tehdit ediyorlardı.

"Nereye kadar dayanacaksın?"

"Sonuna kadar..."

"Bunun sonu yok."

"O zaman ölümüne kadar." diyordum.

Nezaretteyken, başkalarına duyurabilmek için bol bol marş ve türkü söyledim. Basının karşısına çıkardıklarında, "Burada insanlara işkence edildiğini de yazın, gözleri bağlı, kolları arkadan bağlı, çırılçıplak insanlara işkence ediliyor. İnsanlar ölümle, tecavüzle tehdit ediliyor. Kendinize ve mesleğinize saygınız varsa bunları da yazın. Şunu da ekleyin. Hepsinin hesabı sorulacak, hiçbir suç cezasız kalmayacak, işkence insanlık suçudur. İnsanlık onuru işkenceyi yenecek" dedim.

Sabah DGM'ye sevk edildik. Savcıya çıkarıldıktan sonra, önümden geçirilenlere moral vermeye çalıştım. Döverek köşeye götürdüler. Yüzümü duvara dönmemi söylediler. Dönmedim, vurmaya başladılar. "İNSANLIK ONURU İŞKENCEYİ YENECEK" sloganını attım. Böylece dönmemiş oldum! Sonuçta tutuklandım...

Daha önce de, hep kafamda hazırlıyordum. Yakalanırsam nasıl gideceğim? Hangi sloganları atacağım? Evde olursa nasıl, sokakta olursa nasıl tavır almalıyım diye düşünüyordum. Bir gün yakalanabileceğimi biliyordum. Çünkü her şey var mücadelede... Ve her şeyi göze almak gerekiyordu. Koluma yapıştıkları ilk anda, duyduğum kısa bir şaşkınlıktan sonra sloganlar, fazla düşünmeden çıktı. Moralim iyiydi, sakindim. İşkenceye aldıklarında, ilk defa sistemli işkence göreceğim için, acaba nasıl diye merak ettim. Ama dayanılmayacak bir acı değil. Sürekli yoldaşlarımı düşündüm. Onlarla olan anılarımı, konuşmalarımızı, gittiğim halk ilişkilerini, o insanların çocuklarını hatırladım. Onları verirsem, bize güvenmelerinin mümkün olmadığını, onlar olmadan devrimin olamayacağını, diğer yoldaşlarımın da, aynı acıları çekmelerine izin vermeyeceğimi düşünüyordum.

Dışardayken arkadaşın biri "YOLDAŞLARINI SEVEN İNSAN, ONLARI ELE VERMEZ" demişti.

Çözülmenin asıl nedeninin korku olduğunu iyice anladım. İnsan korkunun içine düştü mü, batağa saplanabiliyor. İşkenceci bağırırken kızdığı için bağırmıyor. Yapmacık bir bağırma, korkutmayı amaçlıyor. Ölüm korkusu, acı çekme korkusu, sakat kalma korkusu, tecavüz vb. bir sürü korku sokmaya çalışıyor insanın içine, kafasına, yetmediği yerde kendisi korkmaya başlıyor.

Uyutmuyorlardı, uykusuzluktan şuurumu yitirip, konuşacağımı söylüyorlardı. Ben konuşmayacağımdan emindim. Sigara içip içmediğimden, aileme kadar hemen her şeyi kullanıyorlardı. Adımı söyletemedikleri için başka bir şey de soramıyorlardı.

"Sen istediğin kadar konuşma. Biz seni en az iki yıl yatıracağız. İfadeler var. Sen de bunları teyit edeceksin. Yaptım ya da yapmadım diyeceksin. İlişkileri vereceksin...

Başta bunda çok direttiler.

"Kararlıysan, biz de kararlıyız. Seni konuşturacağız. Sonunda tamam söyleyeceğim diyeceksin ama biz dinlemeyeceğiz..." diyorlardı.

Çantamda anahtarlarım vardı. "Bu anahtarlar hangi eve ait vereceksin." diyorlardı. "KONUŞMAYACAĞIM"dan başka bir şey söylemeyince onda da diretemediler. Sonunda da benim dediğim oldu, ben kazandım. ✪

TARİHİ KANLA YAZMAK

Aşağıdaki yazı DEVRİMCİ SOL dergisinin 6. sayısından alınmıştır.

Devrimciliğe yeni adım atan birçok insan devrim tarihlerini anlatan devrimci romanlarda, öykülerde öyle şeyler okur ki, bunlara inanmaz, çoğu kez bir sanat ürünü olmaları dolayısıyla abartılı şeyler olabileceği düşüncesiyle hoşgörür. Çünkü devrimciliğe yeni başlayan biri için Saygon zindanlarındaki Vietkong savaşçıları gibi direnmek inanılmaz bir şeydir; "İnsan bu kadar işkenceye nasıl dayanır?"... "Seni Halk Adına Ölüme Mahkum Ediyorum" romanını okuyan devrim sempatizanı için, yaralı vaziyette 17 gün sürünerek yaşamanın inanılır bir yanı yoktur... Son kurşunu kendine harcamanın ya da düşmana sağ ele geçmemek için –doğru ya da yanlış– dilinin altında zehir taşımanın neresi inandırıcıdır?.. Yoldaşlarını cezaevinden kurtarmak için partisinin emri doğrultusunda yıllarca deli ve dilsiz rolü yapmanın gerçekçi yanı olabilir mi?.. Vücudu işkencede lime lime edilirken, slogan atmak, adını söylememek, zifiri karanlıkta hücresine kanıyla adını ya da direnmenin onurunu yazmak sadece romanlarda rastlanabilecek şeyler değil midir?.. Alman işgalcilerinin direnişçilerin cezalandırdığı her Almana karşılık olarak toplama kampında 50 devrimciyi kurşuna dizme kararı karşısında, dışarıda tereddüt geçiren yoldaşlarına "Siz eylemlerinize devam edin, biz ölmeye hazırız" cevabını göndermek bir efsane değil midir?..

Bu örnekleri çoğaltabiliriz. Ama birçok devrim sempatizanına inanılmaz bir efsane gibi gelen bu direniş örnekleriyle yazılıyor devrim tarihleri. Böylesi kahramanlık örnekleri olmayan tek bir devrim tarihi bile yoktur!

Devrimci bir hareketi zafere götüren de kaynağını tarihsel ve siyasal haklılıktan alan; bu olağanüstü fedakarlık örneklerinde somutlanan direniş destanları ve yaratılan devrimci geleneklerdir. Bu örnekler bir harekete ruhsal şekillenme kazandırır. Ruh halinde direnişçi bir geleneğin izi olmayan kadrolardan oluşan bir hareketin yarı yolda tökezlemesi kaçınılmazdır. Bizim de, dünya devrimlerinde nice örneklerine rastlanan direniş destanlarından hiç de geri kalmayan örneklerimiz olmasına karşın, bunlar henüz yeterince öne çıkarılamıyor. Oysa dünya devrimlerinde çok az rastlanan destansı direniş örneklerine sahip olduğumuzu göğsümüzü gere gere söyleyebiliriz.

Daha gözaltına alınırken başlayan direnişini işkencede adını dahi söylemeden, hiçbir belgeyi imzalamadan sürdüren örneklerimizden dünya devrimcilerinin öğrenecekleri çok şey vardır.

Cezaevlerinde siyasi kimlik ve devrimci onurunu korumak için düşmanın işkencelerine, yaptırımlarına boyun eğmeyen; boyun eğmektense ölümün yeğlenmesi gerektiğini ve inançlar uğruna ölünebileceğini gösteren Ölüm Orucu direnişimizden bütün devrimcilerin, yurtseverlerin öğrenecekleri çok şey vardır.

Yoldaşlarını kurtarmak için kendini feda eden Perihan'larımızdan, işkencecilere sır vermeyen Yusuf'lardan, Birtan'lardan, 12 Temmuz'da ve 16-17 Nisan'da teslimiyeti reddederek, silah elde çatışarak ölümü yeğleyen militan yönetici ve önderlerimizden, Kızıldere tarihimizden bütün dünya devrimcilerinin ders almaları gereken pek çok yanı vardır.

Düşman kuşatması altında inanılmaz bir soğukkanlılık örneği sergileyerek örgüt üssünü savunan, düşmana bir çöp bile vermemek için çabalayan; ölürken bile yoldaşlarına ve örgütüne yardımcı olmak duyguları içinde olayın gelişimine kafa yoran; halkına, yoldaşlarına, örgütüne sevgisini, selamlarını yollayan; yüzlerce namlunun karşısında "yoldaşlarımız sizi cezalandıracak" diye haykıran; devrimin bayrağını direniş kalesinin burçlarına çeken kahramanlarımızdan bütün devrimcilerin, yurtseverlerin onur duyması, bu örnekleri yaşatma çabası içinde olması gerekir.

Ve yine, düşman kuşatması altında elindeki tüm araçlarla direnmekten başka bir şey düşünmeyen, son nefesini vermek üzereyken kanının son damlalarıyla duvara örgütünün ismini yazan savaş kahramanlarımız, bütün dünya devrimcilerinin kahramanıdırlar. Biri Adana'da, diğeri Ankara'da aynı şekilde, duvara kanlarıyla inancını yazan yoldaşlarımızdan Esma ile Eyüp'ün evli olmaları ise bu destansı kahramanlığa ayrı bir boyut kazandırmaktadır. Sevginin kavgayla özdeşleştiği böyle kaç örnek vardır?

Dünyanın öte ucundaki direnişlere, kahramanlıklara, hatta silahlı mücadele deneylerine övgüler düzen, dilinden düşürmeyen solcularımıza, sözde aydınlarımıza, sanatçılarımıza biraz da ülkemizin dört bir yanında süren savaşı görmelerini öneriyoruz. Kahramanlıklar dünyanın neresinde ve kime ait olursa olsun sahip çıkılmalı, örnek alınmalıdır; çünkü bunlar bütün insanlığın, devrimcilerin malıdır.

Bizim bütün devrimlerden, olumlu olan her şeyden öğrenmeye ihtiyacımız olduğu gibi, başkalarının da bizden, ülkemizdeki devrimci mücadeleden öğreneceği çok şey vardır. Tabii önce bu ülkede yaşayanların... Ülkemizde devrimci mücadele, bütün dünyada ve ülkemizde örnek alınması gereken gelenekler yaratarak gelişiyor. Kimileri bu direniş destanlarını görmezden gelseler de, gerçekler duvarlara kanla yazıldığından tarihe geçiyor.

Dünyanın başka bir köşesinde olsa bütün solu ve küçük burjuva aydınlarını ayağa kaldıracak ve bu konu üzerine sayfalarca yazı, bildiri, şiir, roman yazılacak, sinemalara, tiyatrolara temel malzeme oluşturacak güzellikte ve zenginlikteki bir destansı olay sessizce geçiştirilmek isteniyor. Oysa bu güzelliği bizim yoldaşlarımız yaratmış olsalar da bütün solun sahiplenmesi, örnek alması, yüceltmesi gereken bir devrimci gelenektir. Bu devrimci direniş, bu destan; kendisine devrimciyim, sosyalistim, komünistim diyen herkesin olmalıdır.

Önce Adana'da, sonra Ankara'da polis operasyonlarında örgütümüzün üslerini korumak üzere çatışan, teslimiyeti reddeden Silahlı Devrimci Birlikler'imizden savaşçılarımız ölürken üssün duvarlarına "DEVRİMCİ SOL-SDB" yazmışlardı. Bu olay burjuva basının bile dikkatinden kaçmadı, yazmak zorunda kaldılar. Çünkü alışılmadık bir şeydi. "İdeolojiler öldü", "sosyalizm öldü" diyenlerin yüzüne ağır bir şamar olarak inmişti, yoldaşlarımızın bu tavrı.

Sosyalizmden etkilenmiş, küçük burjuva devrimciliğini aşamamış birtakım gerilla örgütlerinin faşist iktidarlarla uzlaşarak silah bıraktığı, milliyetçi hareketlerin emperyalizm ve işbirlikçileriyle uzlaşma peşinde koştukları bir süreçte, savaşçılarımızın duvarlara kanlarıyla örgütümüzün ismini yazmaları devrim tarihlerinde eşine ender rastlanan birer inaç örneğidir.

Emperyalist medyaların inançsızlığın propagandasında yaydıkları, sosyalizmin ve Marksizm-Leninizmin mezara gömüldüğü iddialarının ortalığı kapladığı bir süreçte, yoldaşlarımızın inançlarını duvarlara kanlarıyla yazmaları tarih yazımıdır.

En alt düzeydeki görevlisinden en üst düzeydekine bütün devlet yetkililerinin "eskiden bir ideolojileri vardı, şimdi ideolojiler de öldü, artık bu işleri para için yapıyorlar" propagandasını geliştirdikleri bir süreçte, savaşçı yoldaşlarımızın son nefeslerinde, kanlarının son damlaları ile duvarlara DEVRİMCİ SOL-SDB yazmaları bütün bu karşı-propagandaları yerle bir etmektedir.

Sosyalizmden etkilenmiş, küçük burjuva devrimciliğini aşamamış birtakım gerilla örgütlerinin faşist iktidarlarla uzlaşarak silah bıraktığı, milliyetçi hareketlerin emperyalizm ve işbirlikçileriyle uzlaşma peşinde koştukları bir süreçte, savaşçılarımızın duvarlara kanlarıyla örgütümüzün ismini yazmaları devrim tarihlerinde eşine ender rastlanan birer inaç örneğidir.

Savaşçı yoldaşlarımızın ve önderlerimizin kanları pahasına yazdıkları bu direniş destanları, Türkiye'de devrim potansiyelinin ne kadar güçlü olduğunun da göstergesidir. Diğer ülke devrim deneylerinden de bilindiği üzere halklar, devrim dalgasının kabardığı dönemlerde böylesi devrim destanları yazarlar. Bugün ülkemizde de güçlü bir devrim potansiyeli vardır. Bu nedenledir ki, Türkiyeli devrimcilerin tarihsel bir misyonla karşı karşıya olduklarını söylüyoruz.

Örgüt üslerimizin duvarlarına kanlarıyla, devrime, sosyalizme, halka inancı simgeler tarzda "DEVRİMCİ SOL-SDB" yazan savaşçı yoldaşlarımız devrim tarihlerinin kanla yazıldığı mesajını çok güçlü bir anlatımla ifade etmişlerdir.

Duvarlara kanlarıyla destan yazan savaşçılarımız, bu savaşın içinde yar alırlarken ne kadar bilinçli, ne kadar kararlı ve ne kadar inançlı olduklarını da bir kez daha dosta-düşmana ispatlamış oldular. Ve ayrıca DEVRİMCİ SOL'un halkın içindeki köklerinin ne kadar derinde olduğunu, devrim düşüncesinin hiçbir zaman bitmeyeceğini de gösterdiler herkese.

Düşman kuşatması altında ölümü değil idealleri yaşatmayı, örgütü korumayı ve son nefeslerinde dahi devrim mesajlarını halka iletmeyi düşünen yoldaşlarımız devrimciliği içselleştirmenin, devrimciliği bir yaşam biçimi haline getirmenin de en güzel örneğini verdiler.

Şehit direnişçilerimiz silahsız ya da az sayıda silahlı olunduğu koşullarda dahi direnilebileceğini, bedenleri ve iradeyi düşmanın önüne barikat yapmanın mümkün olduğunu ispatladılar.

Silahı elindeyken teslimiyeti bir ihanet kabul eden SDB savaşçılarımız bugüne kadar örgüt üssünü korumakta olduğu kadar, son anlarında dahi düşmana nasıl kayıp verdirilebileceğinin düşüncesi ile de örnek oldular. Ankara, İzmir, Adana ve İstanbul'daki direnişçilerimiz bu konuda da kendilerinden önceki örnekleri tekrarlayarak teslimiyeti ihanet sayma anlayışımızın ne kadar kökleşmiş olduğunu gösterdiler.

Onlar; "Haklılığımızdan aldığım güçle/Ve kazanacağımıza olan kesin inancımla/Kurtuluşa kadar savaşacağıma;/İhanetin cezasının ölüm olduğunu bilerek;/Devrimci onurum,/Bayrağımızı kızıllaştıran şehitlerimiz/Ve halkın adaletini temsil eden silahım üstüne/ANT İÇERİM!/ANT OLSUN Kİ BAYRAĞIMIZ YERE DÜŞMEYECEK/YAŞASIN DEVRİMCİ SOL" yeminine sadık kaldılar. Şehit yoldaşlarımız antlarına bağlı kalıp kanlarıyla destan yazdılar ve tarihin kanla yazılacağı gerçeğini bilinçlere kazıdılar.

Onlar görevlerini layıkıyla yerine getirdiler. İşkencecilerin, faşist katillerin yüzüne "Yoldaşlarımız sizden hesap soracak!", "Yoldaşlarımız sizi cezalandıracak!" diye haykıran devrim şehitlerimize "Bayrağı bütün ülkede dalgalandırma" sözü verdik. Bu sözümüzü ve onlara zafer borçlu olduğumuzu asla unutmayacağız!..

ŞEHİTLERİMİZ ONURUMUZDUR!

Pusula

Kapıya dayanan IMF ekonomik gidişata dudak büktü

Bugünlerde ortalık bayram yerine döndü. Thatcher gidiyor, IMF geliyor... Biri akıl veriyor, diğeri borç vermek için bin dereden su getiriyor. İktidar, bu toz duman arasında, arada bir "tatlı sert" çıkışlar yapmayı da ihmal etmiyor. Hem iki yakasını bir araya getirmeyen, hem de "eleş güne muhtaç değilim" imajı yaratmak isteyen hükümetin durumu hiç de parlak değil. Sanki, hükümet programında "yabancı sermayenin ülkeye çekilmesi yolunda yeni tedbirler alınarak, patent kanunu yeniden düzenlenecek" diyen kendileri değilmiş gibi, "kimse bize buyuramaz" tavrıyla bunuları Kafdağı'nda dolaşıyorlar. Tabii, bu tavır onlara hiç yakışmıyor. Üzerlerinde eğreti duruyor. Üstelik, iktidar koltuğuna oturur oturmaz, şimdilerin devrik başkanı Bush'a tekmil veren, "itibarımızı AB'D başkanlarının ettiği telefon sayısıyla, konuşmalarındaki "övgüsüyle" ölçenlerin kimler olduğu belliyken...

Önce "Demir Lady"...

Önce İngiltere'nin altından tahtı alınmış Demir Lady'si Thatcher geldi. Gazetelerin ilk sayfaları Thatcher'la kol kola girmiş Demirel ve Çiller fotoğraflarıyla dolmuştu. Halk, Thatcher'ın yıllar sonra birden bire ortaya çıkmasına anlam veremedi. İşsin kerameti ise sonradan anlaşıldı. Thatcher, Özal, Demirel ve Çiller'le görüşerek, ekonomide mucize yaratmanın sırlarını açıklayacakmış. İşsizlik silahını kullanarak, işçi sendikalarının gücünü kıran, emperyalist tekellerin önünü düzleyen, "verimliliği artırma" adına işten atılmaları meşru ve doğal hale getirerek emperyalist tekellerin ekmeğine yağ süren, kamu işletmelerini tekelci burjuvaziye peşkeş çeken, gelir dağılımının çalışan kesim aleyhinde olmasına "özen" gösteren, işsizlik oranını artırmada hayli "başarılı" sayılan, eğitim hizmetlerini elinin tersiyle iterek sosyal dengesizlikleri artıran ve kamuoyuna "başarılı" ve "becerikli" başbakan olarak lanse edilen Thatcher'ın "mucizesi" işte bunlar... Bu "başarı" ve "mucizeleri" düşündükçe, insanın "vay halimize" dememesi olanaklı değil.

Sonra da IMF

Thatcher'ın ardından IMF heyetinin 18 Kasım-2 Aralık arası Ankara'ya gelerek Hazine, Merkez Bankası, DPT ve Maliye Bakanlığı yetkilileriyle "olağan" görüşmeler yapacağı açıklandı. Bilindiği gibi IMF, programı gereği, 18 ayda bir üye ülkelerin ekonomileri ve ekonomik politikalarını "inceliyor". Çünkü bu kuruluş anlaşmasının 4. maddesi, üye ülkelerin dünya ekonomisi ve fonun dengeli para politikasıyla uyumlu olmalarını öngörüyor. Kimse bu usturuplu ifadelere bakıp aldanmasın. Bugün İMF'nin ne menem bir şey olduğunu bilmeyen yok.

Ankara'ya gelen IMF heyeti, emekçi halkı canından biraz daha bezdirmek için iki hafta boyunca ekonomimizi "inceleyerek", ocağımıza incir dikmeye çalışacak.

Tablo karanlık, haberiniz olsun!

Türkiye raporu hazırlayacak olan IMF uzmanları, yaptıkları inceleme sonucundan pek hoşnut kalmadıklarını açıkladılar. Ekonomik durumumuzu 'cadı kazanına' benzettiler. İlk şikayetleri, her zamanki gibi ücretlerden oldu. Halk gibi, onlar da bu konuda "dertliydi"... Türkiye'de ücretlerin yüksek, ücret artış eğiliminin ise çok tehlikeli olduğunu söylüyorlardı. Enflasyonun değişim seyri ise, ekonomi açısından felaketti. Doların Türk lirasını piyasadan kovması, Türk lirasının artık kimse tarafından kaale alınmaması, işaret ettikleri bir başka noktaydı. Türkiye'nin bazı sanayilerde, gerek teknolojik, gerekse maliyet açısından uluslararası rekabet gücünü ise bir deri bir kemik buldular. Mevduatta % 80'e, Hazine borçlanmasında % 97'ye çıkan faiz oranlarından, 60 trilyona varan bütçe açığından, 135 trilyonluk iç borç ve 51 milyar dolarlık dış borçtan ise pek memnun kalmamış olmalılar ki, kulak çekmeyi ihmal etmediler. Aynı şeyi, IMF'nin Türkiye'ye geldiği sıralarda Dünya Bankası da, İstanbul'da Türk sanayii ile ilgili olarak düzenlediği bir toplantıda dile getirmişti.

Onların kaygısı "önce can" dediklerinden

IMF ve Dünya Bankası gibi emperyalist kuruluşlar, elbette bu işleri iyilik olsun diye yapmıyorlar. Söylediklerri "laf ola beri gele" de değil. Onları kaygılandıran, düşündüren tek şey, verdikleri ve vermek zorunda kalacakları borçların esenliği. Bu yüzden, bizim gibi yeni-sömürge ülkelere "önerdikleri" ise hiç değişmiyor.

IMF'nin gelişini "şirin" göstermeye çalışarak, borca ihtiyacımız olmadığını söyleyip ödemeler dengesinin lehte olduğunu övünerek anlatmaya çalışan ne Çiller'in tavrının, ne de Demirel'in "devlet parasız kalmaz" sözlerinin ise önemi yok. Bakmayın siz onların "Ekonomimiz ABD ve İngiliz ekonomilerinden iyi durumda", "OECD'den kaçan para Türkiye'ye geliyor" demelerine. Onların bu havası ne eteklerinin tutuşmasını önleyebiliyor ne de "ya borcunuzu ödeyin deyiverirlerse" derkenki korkudan irileşen gözlerini gizleyebiliyor.

Çiller'in IMF karşısında ne kadar sözlerinin geçtiğini anlatmak için böbürlene böbürlene "IMF, Dünya Bankası 'Çankaya'yı bütçeye koyamazsınız' dediler, ama biz koyduk" deyişindeki afra tafrasının kofluğundan da şüphemiz yok. IMF, dünya Bankası gibi örgütlerin Thatcher gibi emperyalizm kuklalarının ne mal olduğu ise malum. Çiller bakanlık koltuğuna oturmanın verdiği rahatlıkla iktidarı cicim aylarında emperyalist ülke ve kuruluşlarda "çok arkadaşının olduğuyla" övünüyordu. Bakalım "arkadaşları" Çiller'i kurtarabilecek mi?..

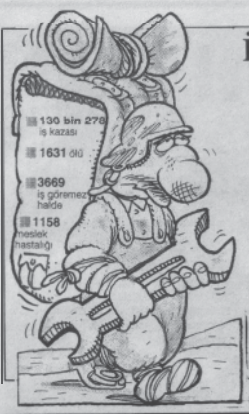

İş kazası değil, cinayet

1991 yılında Sosyal Sigortalar Kurumu istatistiklerine göre 130.278 iş kazasının olduğu, bu kazalarda 1631 işçinin öldüğü, 3669 işçinin iş göremez hale geldiği, 1158 işçinin meslek hastalığına yakalandığı açıklandı. Tabii bu istatistiklere bakarken, ortalama 20 milyonluk çalışan nüfusun ancak 3.5 milyonunun SSK'ya kayıtlı olduğunu da gözönüne almak gerekiyor. Bütün bunların yanı sıra hastaneye yansımayan, tespit edilemeyen pek çok örnek de yabana atılmamalı.

İşte böyle bir ülkede yaşıyoruz; çalışmıyor, savaşıyoruz.

Çiller 50 bin işçiyi işten atmak için çalmadık kapı bırakmadı

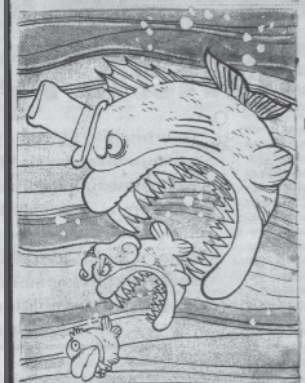

■ **Devlet Bakanı Tansu Çiller, KİT'lerdeki istihdam fazlasını eritmek ve işçilerin re'sen emekliliklerini sağlayabilmek amacıyla, Dünya Bankası'ndan kredi istedi. Çiller, Dünya Bankası'ndan 1993-95 döneminde yaklaşık 2 milyar dolar tutan bu krediyi alabilirse, KİT'lerdeki 50 bine yakın işçi re'sen emekli edilecek, yani işten atılacak...**

■ Seçim meydanlarında herkese iş ve aş diyenler, şimdi herkesi işsiz ve aşsız bırakmak için her yolu deniyor, bu uğurda hiçbir fedakarlıktan çekinmiyorlar. Emperyalizme el açıp aman dileyen iktidarların yabancısı değiliz, ama işçisini çıkarmak için Dünya Bankası'ndan yalvar yakar kredi isteyenine de pes doğrusu.

Önce düşün sonra söyle

İktidara geldiğinde ayağının tozuyla *"Faizleri ve enflasyonu düşüreceğiz; döviz değer kazanamayacak, dövize yatırım yapanın eli yanacak"* diyen Çiller, 11 Kasım'da İstanbul Sanayi Odası ve Menkul Kıymetler Borsası tarafından ortaklaşa düzenlenen bir toplantıda, *"Yanılmadım, dolar alanın eli yandı."* dedi. Parası olup da yatırım yapanın düğün bayram ettiği bir zamanda, Çiller hala çok söylüyor, ama hiç düşünmüyor.

Piyasadan habersiz Çiller:
Yanılmadım, dolar alanın eli yandı!

Devrimcinin yakınmaya hakkı yoktur. Yakınmak güçsüz insanların igidir. Devrimci ire **toplumu ve** hatta **dünyayı değiştirme iddiasındadır ve bu iddianın boş olmadığını** ispatlemak **için sıradan** bir **insanın** giicii **ve sabrının ötesinde enerjik** olmak **zorundadır. Bu,** her **şeyden önce** kendini **değiştirmek, dönüştürmek için** gereklidir. **Ardından halkı değiştirme** gelir.

Başarmak için daha fazla

"Dehlizi boydan boya sessizlik içinde geçtiler. Dehlizin üstündeki cezaevi ana koridorunda bulunan gardiyanların ayak seslerini, yüksek sesle konuşmalarını duydular her zamanki gibi. Kalorifer dairesinin kapısından içeri göz attılar. Hiçbir olağandışılık yoktu. E Bloka, kendi bloklarına gelince bir metreye, bir buçuk metre boyunda küçük bir kabine benziyordu. Kendi kurdukları merdivenden birer birer indiler ve bu küçük odacığın altında bulunan bir delikten blok altına uzanan tünele daldılar. Odacıktan tünele açılan delik kalın beton parçalanarak açılmıştı. Bir insanın kollarını öne uzatmak suretiyle rahatlıkla geçebileceği genişlikteydi. Kimisi namaz kılar gibi diz çöküp önce ellerini delikten sokarak, sonra da karın üstü sürünerek, kimisi de diz çöküp, sırtını duvara döndükten sonra önce ayaklarını sokup, yine karın üstü sürünerek içeri süzüldüler. En son gelen dehlize açılan kapağı özenle üzerlerine kapatmak için biraz oyalandı ve diğerlerini izledi. Şimdi kendi bloklarının altında uzanan otuz metrelik tünelde on-on beş santimetre yüksekliktaki çamurlu suya rağmen hızla ilerliyorlardı. Çamura, soğuğa, açlığa, susuzluğa ve hatta havasızlığa bile alışmışlardı. Her şey özgürlük için diyorlardı. Aylardır çalıştıkları tüneli avuçlarının içi gibi biliyorlardı. Aylar boyunca karşılarına çıkan güçüklerin, onların çalışma arzusunu, özgürlük inancını, dışarıdaki mücadeleyle buluşma heyecanını bileyen bir araç olmaktan başka bir anlamı olmamıştı. Ferhat Şirin'i için dağları deldi diyorlardı. O güne kadar –kimi yerleri sonradan doldurulmuş olmakla birlikte– seksen metre kazmışlar, beş yerde betonu delip geçmişlerdi. Delinen her beton günler, haftalar süren yorucu bir çabanın sonucuydu. İğneyle kuyu kazmak gibi bir şey... Ama ne pahasına olursa olsun yapılacak, bitecekti bu iş! Bu inanç, kararlılık onları inatçı yapmış, sabır taşına döndürmüştü. E-12' koğuşunun içine açılan ana giriş kapağının altında çıkış için toplandıklarında, hepsinin kafasında her milimetresinde emeklerinin yattığı bu tünel vardı. Belki de son kez gözden geçirdiler. Acaba bu son girişleri miydi? Yeniden inebilecekler miydi? Yeniden kazıya devam edip, özgürlüğe uzanabilecekler miydi?

Özgürlüğe bir-iki metrelik bir yolun kaldığını biliyorlardı. Son günlerde faaliyetler hızlanmıştı. Sanki tünelin sonunda ışık görülüyordu. İlk günler çok uzaklarda görülen ışık büyümüş, büyümüştü... Şimdi o karanlık tünelden pırıl pırıl bir aydınlığa çıkmak üzereydiler.

"Özgürlüğe bir solukluk zamanın kaldığını birçok tutuklu bilmiyordu. Ana çalışmanın yürütüldüğü E Blok dışında kalan bloklardaki gruplar da bilgilendiriliyor ve koordinasyon sağlanıyordu.(...)"

(Ama Bir Gün Mutlaka, Bağımsızlık, Demokrasi, Sosyalizm Mücadelesinde ÇÖZÜM dergisi, sayı 25, syf. 21, Haziran '89)

Ve aylar süren bu firar çalışması son anda fark edilerek, aydınlığa çıkacak son adım son anda atılamadı. Ancak düşman tünelin çıkış tarafından girip, elinin altındaki beton kıran araçlarla yaklaşık bir gün süren bir aramadan sonra giriş kapağını bulduğunda, tutsakların tünelin açığa çıktığını anlayarak son anda bıraktıkları büyük bir kağıda yazılmış şu mesajla karşılaştı: "Ama Bir Gün Mutlaka-DEVRİMCİ SOL"

Yer Sağmalcılar Özel Tip Cezaevi'ydi. Jandarma ve cezaevi yönetimi tünelin bulunmasından sonra önce tünelin daha başka girişleri de olabileceği zannıyla tüm tutsakları apar topar hemen bitişikteki Sağmalcılar Kapalı Cezaevi'ne sevketmiş, ardından da hem intikam amacıyla, hem de bir daha böyle bir şeye başvurmamaları yönünde bir gözdağı sağlamak için azgınca bir saldırı düzenleyerek yüz elliden fazla insanı yaralamıştı.

Sağmalcılar Kapalı Cezaevi kısa zamanda yeni bir tünelin emek, sabır ve başarma inancına tanık oldu. Yaklaşık üç ay süren ortak bir tünel faaliyeti yaşandı. Ancak bu faaliyet de firara birkaç gün kala açığa çıktı ve firar gerçekleşemedi.

Bütün bu süreçte DEVRİMCİ SOL tutsakları azami disiplin ve gizlilik içinde çalıştılar. Kurallara uymada gösterilen titizlik, askeri bir disiplin, düşmanın fark edebileceği en ufak tavır ve davranıştan kaçınma ve bitmez tükenmez bir enerjiyle çalışmayla, kısaca emek, sabır ve başarma inancıyla hareket ettiler. Sonuçta faşizmin hiçbir engeli onları tutamadı. Kısa zamanda birbiri ardına gerçekleşen girişimlerden sonra düşmanın tüm enerjisiyle sarıldığı firarları engelleme çabaları da boşa çıktı. Özgürlük tutkusu her biri sabır, emek ve yaratıcılıkla bezenmiş başarılı firar eylemleriyle taçlandı. Firarları önlemek için devrimci tutsakları Sağmalcılar Kapalı Cezaevi'ne sürgün edenler devrimci irade karşısında pes ettiler. Dört ayrı firar eyleminde on devrimci dışardaki mücadeleyle buluştu.

"Ama bir gün mutlaka" diyen devrimci irade, kendisini başarıya koşullandırmanın ve zafere kesin inancın ifadesi olduğu kadar, sabır ve emekle üstesinden gelinmeyecek iş olmadığını da anlatır. Defalarca denenmiş ve başarısızlıkla sonuçlanmış olmasına karşın, başarıncaya kadar sabırla dininmek ve yine başarısızlıkla sonuçlanabileceği olasılığını düşünmeden insanüstü emek harcamak devrimci irade ve kararlılık ister. Ve bu her devrimcide, her devrim mücadelesinde

Devrimcilik, eğitim-öğretim olanaklarından yoksun bırakılarak körleştirilmiş bir **halkın eğitilmesi, bilinçlendirilmesidir.** O **halde kendimizi, yoldaşlarımızı ve halkı eğitme, bilinçlendirme çabasında emek harcamaktan kaçmamalıyız. Çevresindeki insanlara bir şeyler anlatmaktan kaçan insan ne kadar devrimci olduğunu, devrimi içinde ne kadar hissettiğini bir kez daha düşünmelidir.**

o lması gereken bir özelliktir.

Bütün ülkelerin devrim tecrübeleri incelendiğinde, devrim mücadelelerinin hamurunun sabır ve emekle yoğrulduğu görülür. Vietnam Devrimi, on bin kilometre uzunluğunda yeraltı tünelleri ile, köyleri, cepheleri birbirine bağlayabilen bir sabrın, emeğin ve tabii yaratıcılığın ürünüdür diyebiliriz. Türkiye'yi bir baştan bir başa üç kez gidip gelebilecek uzunluktaki tünelleri kazan sabır ve devrime harcanan emek... Vietnam'ı ABD için batıklığa çeviren bu güçtür.

Şehirlerdeki ayaklanmalar on binlerce insanın katledilmesiyle yenilgiye uğramış bir Çin devrimci mücadelesinde, elde kalan son güçleri toparlayıp Uzun Yürüyüş'ü başlatan Mao, büyük tahammül gücünün, sabrın örneklerinden birdir. Devrimci halk güçlerini ülkenin kuzeyine, daha güvenlikli bir alana çekip toparladıktan sonra savaşı geliştirme düşüncesindeki Mao'nun binlerce kilometrelik yolu çatışa çatışa aşıp, halk savaşını geliştirmesi, devrime harcanması gereken emeğin ne olması gerektiğini de gösterir. Halk savaşını "uzun süreli" bir savaş olarak tanımlayanların her şeyden önce bu uzun ve zorlu mücadeleyi omuzlayabilecek sabra ve emek gücüne sahip olmaları gerekir.

Bir ülkede devrim yapmayı bir annenin çocuğunu büyütmesine de benzetebiliriz. Analar çocuklarına çok düşkündür ve sevgi doludur. Çünkü doğumundan ölümüne kadar onda emeği vardır. Sevgisinin kaynağı da bu emektir. Devrim toplumun ortak çocuğudur. Ve bundan kolayı devrimciler devrimin anasıdırlar.

Devrim, bizlerin emek verdiğimiz oranda, bağlandığımız, sevdiğimiz, sahiplendiğimiz çocuğumuz ise, bizler bu sorumluluğa tam olarak layık olabiliyor muyuz?

Bu soruya en genelde kocaman bir "EVET" cevabı vermek mümkün değil. Çünkü, her şeyden önce sabırsızız ve yeterince emek vermiyoruz. Devrimle, devrimci mücadele ve yaşamla yeterince bütünleşmeyince beklenenleri tam olarak verebilmek düşünülemez. Devrim "boş zamanlar uğraşı" olarak görülmüyorsa, devrimin harcını, sabır ve emekle karacağımızı unutmamalıyız.

Neden yeterince sabırlı değiliz? Neden, bizden beklenen emeği harcamakta bu kadar cimriyiz?

Bunun değişik nedenleri var. Birinci olarak, sınıf kökeni olarak küçük burjuvalıktan gelen özelliklerimizden kurtulmadaki yavaşlığımız; ikinci olarak devrimimizi uzun, dolambaçlı ve sarp uzun yolları aşarak başarabileceğimizi tam kavrayamamak ve az emekle, kısa sürede devrim yapmak gibi bir aceleci beklenti ile devrime "bağlanmak"; üçüncü olarak ise, devrimi teorik-pratik anlamda kafamızda yeterince çözememek, devrime inanç eksikliği vb.

Küçük burjuva kökenden gelmek bir devrimci açısından başta dezavantaj oluşturur, ancak bu özellikler aşılmaz değildir. Biz Marksist-Leninistler diyalektiğe, yani değişmeye inanıyoruz. Bu bilimsel gerçeklik tek tek insanların ve toplumların değişebileceğini ifade eder. Ve zaten devrim bütün bir toplumun ileriye doğru değişimi demektir. Bu değişime inanmayan kimse devrimci değildir. Bütün bir toplumu değiştirme iddiasındaki devrimciler önce kendilerini, sonra da diğer insanları ve devrimi yapacak olan halkı düşünceleri doğrultusunda kazanmak, bilinçlendirmek ve mücadeleye katmak için yoğun bir çaba harcamak zorundadırlar. DEVRİMCİ SOL dergisinin 6. sayısında "Cepheleşme Sürecinde Kitleselleşme ve Görevlerimiz" başlıklı yazıda bu konu ile ilgili olarak şu söyleniyor.

Sabır ve emek

"Halkımız pek çok olumlu özelliğe, geçmişten gelen güzel değerlere sahiptir. Verileri atır. Devrimciler öncülük yapıp, güven verdiğinde harekete geçer ve asla vefasız değildir. Önemli olan bu potansiyeli harekete geçirmektir. Bir devrimci için halk sevgisinin anlamı budur.

"Sabır ve emek olmadan hiçbir şey elde edilemez. Bir insanın otuz-kırk yılda öğrendiğini, bir kere anlatmayla, bir bildiri ya da dergiyle değiştirmeyi bekleyemeyiz. Bu küçük burjuva kolaycılığı, sabırsızlık ve tahammülsüzlüktür."

"Geçmişten gelen köklü önyargı ve alışkanlıklar, yüzyıllardır başkaları tarafından yönetilme, sınıf kökeni ve medyaların gücü kitlelerin devrimci mücadeleye aktif olarak katılımına sürekli olarak sınırlandırıcı bir etkide bulunur. Biz ise ancak bunları altettiğimiz oranda başarı kazanabiliriz." (Syf.11-12)

Halk sevgisi ve devrim bilinci halkı kazanma konusunda bir devrimciye sonsuz bir enerji ve sabır verir. Devrimi içselleştirememiş, sosyalizme ve zafere inancını yitirmiş bir kişinin önyargıları, alışkanlıkları ve emperyalist medyaların propagandasının gücünün etkisindeki bir halkı kazanmak için gerekli sabrı ve enerjiyi bulması beklenemez. Oysa devrime, sosyalizme, ideolojisine, örgütüne ve yoldaşlarına ve tabii ki halkına inanan bir devrimci birtakım uzuvlarını yitirmiş, sakat ve hasta da olsa sabırla çalışır, devrim için harcayacak enerjiyi her koşulda bulur. Devrimcilerin yaşam gücü buradan gelir. Bunun içindir ki, devrimciliği ölüncüye kadar sürecek olan, emekliliği olmayan bir meslek olarak tanımlıyoruz.

Devrimcinin yakınmaya hakkı yoktur. Yakınmak güçsüz insanların işidir. Devrimci ise toplumu ve hatta dünyayı değiştirme iddiasındadır ve bu iddianın boş olmadığını ispatlamak için sıradan bir insacine baksa, bunun ne kadar uzun ve ne kadar zor bir süreç olduğunu görecektir. Bu yapılmayınca, bir süre sonra herkes kendini "anadan doğma devrimci" gibi kabul etmeye başlıyor ve başkalarını örgütleme çabasında gerekli sabrı ve emeği harcamak zor geliyor.

Bu arada bir diğer kolaycılık ise, silahlı mücadeleye olağanüstü özellikler yükleyip, her şeyi silahlı mücadeleden bekleme tavrı oluyor. Evet, silahlı mücadele kitleleri derinden sarsar ve örgütleyicidir, ancak tek başına silahlı mücadele –ne kadar doğru hedeflere vurursa vursun– sonuç alıcı değildir. Silahlı mücadele, kitle örgütlenmeleri, kitlesel şiddet vb. ile tamamlanmadıkça ayakları havada kalır. "Biz eylem yaparız, kitle arkamızdan gelir" anlayışı fokoculuktur. Böyle düşünenler yıllar sonra havanda su dövdüklerini görüp, bu kez de tam tersine, arkalarından gelmeyen kitlelere güvensizlikle devrim, sosyalizm düşüncesinden uzaklaşıp, burjuvazinin saflarına katıldılar. Kitlelere kendini anlatmayan, kitlelerin içinde olmayan bir silahlı mücadele çizgisi, ey ya da geç kitlelerden kopmaya mahkumdur ve hatta böyleleri halka düşman bir çizgiye bile savrulabilirler. Marksist-Leninist silahlı mücadele çizgisi ise politik kitle

Silahlı mücadele kitleleri derinden sarsar ve örgütleyicidir, ancak tek başına silahlı mücadele –ne kadar doğru hedeflere vurursa vursun– sonuç alıcı değildir. Silahlı mücadele, kitle örgütlenmeleri, kitlesel şiddet vb. ile tamamlanmadıkça ayakları havada kalır.

mücadelesidir.

İdeolojik-politik çizgimiz ile kitleler bağlantısı kafalarda açık olmalıdır. "Devrim kitlelerin eseridir" sözü basit bir slogan değildir. Devrim kitlelerin, halklarımızın eseri olacağına ve oportünizmin Marksist-Leninist çizgimizi çarpıtmak için söylediği gibi "devrim bir avuç öncünün işi" olmayacağına göre, halk kitlelerini kazanmak esas işimizdir; silahlı mücadele bu faaliyetin temel ama tek olmayan aracıdır. Silahlı mücadelenin amacı da kitleleri örgütlemek ve savaşa katmak olduğuna göre, kitleleri kazanmak için ne gerekiyorsa o yapılmalıdır. Kimi insanlar bunun için silah elde savaşır ve ölümle içli-dışlı yaşarken, diğer alanlarda faaliyet gösterenlerin bir insana bir gerçeği anlatmak için bir-iki saatini, gününü ya da ayını vermemesi emeğe saygısızlıktır.

Devrimci, malzemesi insan olan bir sarraf olmalıdır. Bir sarraf nasıl altını işlerken, titiz, dikkatli ve aynı zamanda sabırlı ise, bizler de bu düzenin batağı içinden çıkardığımız için, bu batağın izlerini üzerinde taşıyan insanları yıkayıp, arıtır, devrimcileştirirken, aynı titizliği, dikkati ve sabrı gösterebilmeliyiz. Devrimcilerin "insan sarrafı" olma özellikleri sadece insanları tanıma konusundaki yeteneklerinden değil, insanı dönüştürme sürecindeki kuyumcu titizliğinden de gelir. İnsan en değerli malzemedir ve devrimimizin temel silahı insandır. Devrime kazanmaya çalıştığımız insanlara ahlakımızı, adalet anlayışımızı, inancımızı verirken sabırlı olmak ve "göz nuru dökmek" bunun için gereklidir.

Bir insanı devrime kazanmak dünyanın en zevkli, en çok haz veren işidir. Halkımızın kültüründe, "Bana bir kelime öğretenin kırk yıl kölesi olurum" özdeyişi yerleşmiştir. Halkımız bilgiye açtır ve öğretmene saygılıdır. Bilgiye açlık ve öğretene saygının kaynağı halkımızın ezilmişliği, horlanmışlığıdır. Devrimcilik, eğitim-öğretim olanaklarından yoksun bırakılarak körleştirilmiş bir halkın eğitilmesi, bilinçlendirilmesidir. O halde kendimizi, yoldaşlarımızı ve halkı eğitme, bilinçlendirme çabasında emek harcamaktan kaçmamalıyız.

Kitlelere giderken, peşin hükümlülük, önyargılı yaklaşımlar ve bundan kaynaklanan tepkisellik ve kitlelere güvensizlik en büyük düşmanımızdır. Sokaktaki sıradan insanın "Bu halk anlamaz", "Bu halk adam olmaz" anlayışı kırıntı anlamında dahi olsa bir devrimcinin kafasında olmamalıdır. Çünkü bu anlayış, özellikle yenilgi dönemlerinde ya da devrim zorlu aşamalardan geçerken "Bu halk için ölmeye değmez" düşüncesine kapı açar.

"Halk anlamaz" anlayışı tipik bir aydın söylemidir. Bu anlayışa karşı savaşılmalıdır. Halkın anlattıklarımızı anlamadığı yerde suçu halkta arama yerine kendimizde aramalıyız. Halk anlamamışsa düşünmeliyiz, biz gerçekten anlatabildik mi? Halkın anlamasını istediğimiz şey gerçekten halkın can alıcı bir sorunu mudur ve bu can alıcı bir sorunsa biz bu sorunu halkın anlayabileceği bir dille mi anlattık, yoksa aydın üslubuyla öğretmenlik mi yaptık? Halkımız "yumurtadan çıkmış kabuğunu beğenmemiş" sözleriyle halkın içinden çıkıp da halkı beğenmeyen, kendini beğenmiş ukalaları ince biçimde eleştirir. "Halk anlamaz" diyenler nereden gelmiştir? "Halkın yüzde altmışı aptal" diyen bir bunama tavrı ile paralel düşen anlayış, halkı küçümseyen bir "aydın"a ait olabilir. Rusya'da, Çin'de, Vietnam'da, Küba'da vb. anlama yeteneği olan halk, bu özelliğini Türkiye'de mi yitirmiştir? Halklar arasında fiziksel ve beyinsel köklü farklar olduğunu düşünen bir "ırkçı", "kafatasçı" olmayan herkes, halkların anlama gücünün bir diğerinden farklı olmayacağını da bilir. O halde, halk anlamıyorsa, bunun bir tek açıklaması vardır. Biz neyi, nasıl, kime anlatacağımızı bilmiyoruz... Böylesi durumlarda yapılacak şey yöntemlerimizi ve araçlarımızı yeniden gözden geçirmeli, dilimizi, üslubumuzu düzeltmeliyiz.

Bugün halkı kazanmak için sabır göstermeyen, emek harcamayanlar, devrimden sonra, her şeyin güllük-gülistanlık olacağını, bütün görevlerimizi yerine getirmenin huzuruyla yan gelip yatabileceğimizi mi sanıyorlar? Devrimi her derde deva bir reçete, sosyalizmi de bir çırpıda kazanılmış bir cennet olarak düşünenler büyük bir yanılgı içindedirler. Çünkü, geri ülkelerde devrimden sonrası, devrim yapmaktan çok daha zordur. Emperyalist-kapitalist sistemin bozduğu, tahrip ettiği şeyleri tamir etmek ya da yenisini yapmak çok zordur. Yıkmak kolaydır ama yapmak zordur. Devrim bütün bir ülkeyi yeniden yapmak, değerleri, ahlakı, kültürü tahrip edilmiş bir toplumun kaybettiklerini yeniden oluşturmak ise, sabır ve emek devrimden sonra da bize belki bugünkünden çok gerekli olacaktır. Eski sosyalist ülkelerde yaşananlar ve Küba, Çin, K.Kore gibi sosyalist ülkelerin bugün yaşadıkları zorluklar göz önüne getirilmelidir. Ancak burada hemen şu da görülmelidir ki, halka gerçekleri anlatmak için hiçbir özveriden kaçınmayan, halkın daha iyi yaşaması için zevkle alın teri döken ve sabırla uğraş verenler bunun karşılığını da almaktadırlar. Sosyalizmin kuruluş aşamasında birçok ülkede "emek kahramanlıkları"na rastlarız. Kitleler devrimin kendi çıkarlarına olduğunu gördükleri oranda fedakarlıktan kaçınmazlar. S.Birliği'nde "gönüllü (kızıl) cumartesiler", Küba'da bizzat Che'nin de katıldığı gönüllü çalışma grupları bunun en güzel örneklerindendir. Keza bugün Küba'nın karşı karşıya kaldığı zorlukları aşmak için başta öğrenci gençlik olmak üzere bütün Küba halkının fedakarca çalışması ve gönüllü grupların üretimi artırma faaliyetleri, hem halktan fedakarlık istemek için halka gerçekleri anlatmanın emek istediğinin, hem de devrimden sonra da sabra ve emeğe ihtiyacımızın olacağının göstergesidir.

"Yaşam Yolu" adlı romanında Makarenko, Sovyet Devrimi sonrasında serseri sokak çocuklarının eğitimini anlatır. Eski düzenin bütün pislikilerini üzerinde taşıyan, toplum dışına itilmiş hırsız, yankesici, haydut vb. çocukların eğitilerek toplumla kazandırılmasını görev edinen devrimcilerin ne kadar sabırlı olması ve ne kadar çok emek sarfetmesi gerektiğini bu roman bize çok iyi anlatır. Halktan insanların zaafları, yanlışları karşısında tahammülsüz devrimcinin, kendi zaafları, yanlışları karşısında alabildiğine liberal olması bir çelişki değil midir? Değil sıradan bir insanın devrime kazanılması, kendi yoldaşının eğitimi gibi bir görevden dahi kaçan, hatta kimi zaman düzeltme amaçlı eleştiri yapma zahmetine bile katlanmayan bir devrimcilik sorgulanmalıdır.

Peşin hükümlülük, kitle ilişkilerine karşı önyargılı yaklaşımlar, insanların gelişebileceğini anlamamaktır. Bu ölçüde diyalektiğe, bilimselliğe aykırıdırlar. Oysa her bir ilişki devrimci mücadeleye kazanım demektir. Ama her bir ilişki emekle yaratılır. Lenin'in Gorki ile tartışma sürecci, insan kazanma çabası konusunda güzel bir örnektir. Elbette herkes ne Lenin, ne de Gorki'dir. Ama mücadeleye yeni insan kazandırmak "örgüte yeni bir can vermek"tir ve kimse bir başkasına anlattığını pratikte kanıtlamadan, ona yaşam içinde örnek olmadan "bana inan" diyerek peşinden sürükleme umutlarıyla hareket etmemelidir. Halkımız bu yanıyla da sabırlıdır, iyi gözlemcidir, sağlamlığına inanmadığı insanların peşinden gitmez.

İşte insan yetiştirmektir sabır ve emek. 16-17 Nisan katliamında şehit düşen Arif yoldaşın dediği gibi "işin kolayına kaçmadan". Küçük burjuvazi kolaycı, maymun iştahlı ve gösteriş düşkünüdür. Sabır ve emek uzun soluklu olmak, önce kendimizden başlayarak devrimcileşmek, halka güven, cesaret silahını kazandırmak, devrime yürümektir.

Kimi zaman başka ülkelerin devrimlerinden öğrenirken, kendi deneylerimizi, kendi tarihimizi gözden kaçırabiliyoruz. Oysa her konuda kendi devrim tarihimiz zengin tecrübelere sahiptir. Tarih bilincimiz, kendi tarihimizi, kendi örneklerimizi yaşatmayı ve geliştirmeyi görev olarak önümüze koymaktadır. Sadece 12 Eylül sonrası mücadele tarihimiz bile bizlere ışık tutan nice örnekle doludur. Tutsak yoldaşlarımızın özgürlüklerine kavuşmak için onlarca kez deneme, başarısızlığa uğrama pahasına yeniden ve yeniden denemekten vazgeçmeyerek sonuçta başarmaları bunlardan sadece biridir. Aynı şekilde cunta mahkemelerinde kazanacağımıza dair haykırışımız, başarmaya koşullanma, zafere inançtan kaynaklanan bir sabrı da gösterir. Devrimci tutsaklar tarihsel materyalizmin, bilimin ışığında kazanacaklarından emindirler. "Her akşamın bir sabahı vardır" bilinci, cunta yıllarının zorluklarını aşmada devrimcilere sabrı daha iyi öğretmiştir. Muhalefet adına neredeyse yaprağın kımıldamadığı dönemlerde devrimcileri ayakta tutan şeylerden biri de sabırlarıdır. 90 günlük işkencelerde, bitmek bilmeyen tutsaklıkta, darağaçlarının gölgesinde ve kitlesel desteğin en aza indiği koşullarda devrim, örgüt, sosyalizm düşüncesini yaşatmak, coşkuyu ve özgürlük tutkusunu yitirmemek proleterce bir emek ve sabır demektir.

Emek ve sabır siyasi çizgi ve yaşamda istikrar demektir aynı zamanda. Siyasal istikrarsızlık içerisinde bocalayanlar yakından incelenirse, devrime ciddi ölçüde emek vermedikleri ve proleterce bir sabra sahip olmadıkları görülür. "Tatlı su devrimcisi" diye nitelediğimiz sözde devrimci tipi bu özelliklerden nasibini almamıştır; o, devrim kalpazanıdır ve insan kazanmak için hiç emek harcamadığından insan harcamakta da üstüne yoktur. Bir insanı, bir topluluğu örgütlemek için aylarca, yıllarca çalışma sabrından, uykusuz, aç ve parasız kalma fedakarlığı ile emek verme özelliğinden uzak devrimci, insan kaybı karşısında da kayıtsızdır. Oysa örgütleme faaliyetlerinin ne kadar emek istediğini bilen devrimci, değil bir kitlenin kaybı, tek bir insanın kaybı, hatta gerilemesi karşısında bile acı duyar.

Halkı kazanmak ve dönüştürmek; ideolojiye ve devrime inanç gibi idealist yanlarımızla, emek ve sabır gibi proleter özelliklerin birleşimiyle mümkün olabilir ancak.

Devrimci mücadele, 12 Eylül öncesinden daha sağlıklı bir zeminde ve ayakları yere daha sağlam basarak gelişmektedir. Ülkemizin dört bir yanında devrimci potansiyel kendisini güçlü biçimde hissettirmektedir. Bu, kimi zaman devrimcilerin müdahalesi olmadan kendiliğindenci tarzda çıkışlar yapabilecek denli gelişkin bir potansiyeldir. Ancak devrimci hareket, henüz bu potansiyele bütünüyle uzanabilmiş değildir. Devrimcilerin el attığı her yerden ses gelmektedir. Bu da gösteriyor ki, daha fazla emek harcamamız gerekmektedir. Buna karşın, arkadaşlarımız bu potansiyelin değerlendirilmesi konusunda gerekli araç ve yöntemleri harekete geçirmede yeterince enerjik ve sabırlı değildirler. Bu önemli bir eksikliğimizdir ve devrimci mücadelenin kritik aşamalarından geçtiği bugün daha bir önem kazanmıştır. Halka karşı "topyekün savaş" açan faşist iktidar, polis cenazelerine bütün gücünü ve gerici-faşist hareketi yığarak gövde gösterisine dönüştürüyor ve güya devrimci mücadelenin karşısında halk desteğine sahipmiş gibi bir görüntü yaratmaya çalışıyor ve bu yolla gözdağı veriyor.(!) Faşist iktidarın bu politikasına verilecek en iyi cevap daha geniş bir kitleselliğe ulaşmaktır.

Devrimci savaşa kitlesel şiddet boyutunu artırarak, yeni biçimler kazandırmalıyız. Bunun yolu kitle örgütlenmesine hız vermekten geçiyor. Kitle örgütlemek ise sabır ve emek işidir. Devrime verecek emeği ve sabrı olmayanlar devrimciliği ciddiye almayanlardır.

"Mücadele ateşini sıcak tutacak gücümüz var"

Yaşları 15-18 arasında değişen yüzbinlerce insanla dolu liseler. Yaşları itibarıyla yeniliğe açık, sorgulayıcı ve araştırıcı bir yapıya sahip liseli gençlik. Bu yanlarıyla düzenle sürekli çelişkileri olan uzlaşmaz dev bir potansiyeli oluşturuyor.

Liseli gençlikteki bu potansiyel oligarşinin kimliksizleştirme ve onursuzlaştırma politikalarını daha sistemli ve programlı bir şekilde yoğunlaştırmasını beraberinde getiriyor. Tek tip kıyafetten gerici disiplin yönetmeliklerine, not ve idare baskısından dayaklı eğitime kadar tüm yöntemler çeşitliliğinde düzen kimliği kazanması için araç olarak kullanılıyor. Ancak birer şube ve cezaevleri haline getirilen, etrafları tel örgülerle çevrilen liseler ve bu liselerdeki gerici-faşist uygulamalar, devlet terörü liseli gençliğin boyun eğmesine değil aksine gençliğin öfkesini açığa çıkaracak patlamalara yol açıyor.

Mücadele ve gelecek onların ellerinde yükseliyor...

Öte yandan liseli gençlik üniversiteli gençlik gibi görece özgür bir ortama da sahip değil. Okula gelişi, gidişi, oturuşu, kalkışı, konuşması gerici disiplin yönetmeliği çerçevesinde kurallara bağlı. Uymayanlar dayakla, not tehdidiyle ya da benzeri yöntemlerle bu kurallara uydurulmaya çalışılıyor. Bu da liseli gençliğin isyankar yapısını, özgürlük arayışını geliştiriyor.

Bu nedenle toplumun diğer kesimlerine oranla çok özel bir uğraşıya gerek duymaksızın, düzene olan tepkiler açığa çıkıyor. Kitlesel eylemliliklere dönüşüyor. Son dönemlerde bazı liselerde gelişen eylemlilikler küçük bir kıvılcımın büyük bir yangına dönüşebileceğini bizlere gösterdi. Vefa Lisesi'nde faşist müdürün baskısı sonucu intihar eden Barış Keleş'in arkasından yüzlerce öğrencinin isyan etmesi, Necip Fazıl Kısakürek Lisesi'nde dayağa karşı birkaç duyarlı insanın anında geliştirdiği tavrın okulu ayağa kaldırması sadece iki örnek.

Liselerde küçük bir kıvılcımın büyük bir yangına dönüşmesi ne kadar mümkünse, büyük bir yangının da bir saman alevi gibi parlayıp sönmesi aynı derecede olanaklı. Bunun için Süleyman Nazif Lisesi'nde yaşanan son deneyime bakmak yeterlidir. Bir dayak olayının ardından bazı duyarlı öğrenci ve öğretmenlerin anında tavır alışları yüzlerce öğrenciyi eyleme sürüklemiş, ancak plansız, hedefsiz, yanlış bakış açılarının hakim olduğu bir çıkışın ardından kitlenin nabzı korunamamış, geliştirilememiş hatta kitlenin önünün tıkanması sonucu atılganlık ve dinamizm, yerini korku ve paniğe bırakmıştır.

Liseli gençliğin tarihi, bu tür parlamalara ve sönmelere tanık olmuştur. Böylesi bir sürecin oluşmasında liseli gençliğin heyecanlı, oturmamış, kimlik arayışı içindeki yapısı etkendir. Ancak belirleyici değildir. Belirleyici olan bu tür çıkışların örgütlü bir rotaya oturup oturmamasıdır.

Liseli gençlik bu yapısıyla dönüşüme en yakın potansiyeldir. İstikrarsız bir yapıdan çıkarıp doğru devrimci bir yaklaşımla yönlendirildiğinde devrimci mücadele için verimli bir alan olabilirler.

Tüm alanlarda olduğu gibi liselerde de örgütlü kitle hareketini oluşturabilmenin ön koşulu alternatif olabilmektir. Gerici faşist eğitim sistemine karşı demokratik lise talebiyle, dayağa, devlet terörüne, faşist disiplin yönetmeliğine karşı devrimci adalet anlayışıyla, yoz-lümpen ilişkilere karşı kolektivizm ve üretkenliğin hakim olduğu devrimci yaşam tarzıyla örnek olunduğu zaman, bu potansiyelin örgütlü mücadeleye kanalize edilmemesi için hiçbir neden yoktur.

Oligarşi liseli gençlikteki potansiyelin farkındadır ve bu nedenle şiddetini ve terörünü liseli gençlik üzerinde yoğunlaştırıyor. Küçükköy Endüstri Meslek Lisesi bu yanıyla önemli bir örnektir. Emekçi halk çocuklarının okuduğu bu okulda, ön çalışması olmaksızın önemli ve kitlesel bir eylemlilik geliştirilip yüzde yüz bir katılımla yapılan kantin boykotunda polis terörüne karşı sloganlarla direnildi. Daha sonraki süreçte bir basın açıklaması yapmak isteyen öğrenciler zorla sınıflarına tıkıldılar, dışarıya çıkarılmadılar, okul içinde polis terörü estirildi.

Oligarşi liseli gençliğin toplumsal muhalefetteki yerinin önemini biliyor. Bizler de gücümüzün farkında olmalıyız. Doğru politikalar üretip kitlelere doğru önderlik edildiği ölçüde çok şeyler başarıldığını gördük. Behçet Kemal Çağlar Lisesi'nde kürsü işgalleri, Hasköy Lisesi'nde okul işgali, Tunceli Meslek Lisesi'nde kantın boykotu vb, liseli gençliğin mücadelesinde başarılı örneklerdir.

Liseli gençliğin kimlik arayışı, ayakları üzerinde durma isteği bilinçli eğitimle donatılınca, özgürlüğün hazzı, heyecanlı, dinamik yanlarıyla birleşince güçlü kişiliklerin çıkıyor ortaya. Her DLMK'li bunu kendi gelişiminde görecektir. Başarmamak söz konusu değil. Yeter ki, gençliğe politika taşımakta, bilinç götürmekte ısrarlı olalım.

TÖDEF 2. Kurultayı yapıldı

TÖDEF 2. Kurultayı 28 Kasım günü polisin tüm engelleme çabalarına rağmen gerçekleşti. Küçükçekmece HEP binasında yapılması düşünülen kurultay polisin binanın etrafını sarması ve binaya giriş çıkışı kesmesi üzerine Eyüp SHP binasına kaydırıldı.

Kurultay salonunda ilk yerlerini alanlar gençliğin şehitleri oldu. Duvarlara asılanı resimleriyle gülümsüyor, kurultay belgelerine ev sahipliği yapıyorlardı.

TÖDEF'liler şehitlerinin önünde saygı duruşuyla başladılar kurultaya. Açılış konuşmasında TÖDEF yönetim kurulundan bir öğrenci "Seher'lerin, Birtan'ların, Hamiyet'lerin, Ayhan'ların açtığı yolda kararlı adımlarla ilerliyoruz." diyerek şehitlerin geleneklerine ve mücadelelerine sahip çıktıklarını vurguladı.

AYÖ-DER'li, UL-DER'li ve İYÖ-DER'li öğrencilerden oluşan divan heyetinin seçilmesinden sonra gündem önerilerine geçildi.

Gençliğin gündeminde üniversitelerin kışlalara, karakollara çevrilmesi, gözaltılar, işkenceler, okul kampuslerinde kurşunlanmalar, kurultay salonlarına kadar uzanan saldırılar kısaca devlet terörü vardı. Özel güvenlik birimleri, sıkıyönetim yasaları, özel statülü üniversiteler, vakıf üniversiteleri, gece eğitimi, gecekondu üniversiteleri ve harçlara gelen zamlarla kendini daha da hissettiren paralı eğitim gibi her yıl bir yenisiyle değiştirilen uygulamalar vardı. Bu uygulamaların, arıtılması ve teşhir edilmesiyle kalınmadı. Bunlara karşı alınacak tavır da tartışıldı. Kürt gençliği ve ulusal sorun, Kürdistan'daki üniversitelerde son günlerde daha da artan Hizbullah adı altında kontrgerilla yapılanmasıyla Kürt gençliği üzerinde estirilen terör, tırmandırılmaya çalışılan milliyetçilik ve Kürt gençliğinin, Kürt ulusunun talepleri kurultaym gündemlerinden birisiydi.

Üniversiteli gençlik devlet terörü karşısında bedeller pahasına TÖDEF önderliğinde mücadelesini sürdürdü. Seher'leri, Hüsamettin'leri, Soner'leri, Ekrem'leri, Ayhan'ları bu mücadelede şehit verdi. Geri adım atmadı. Bundan sonra da atması düşünülemez. Üniversiteli gençlik kurultayda bir kez daha devlet terörüne karşı gençliğin şiddetinin meşruluğunu vurgulayarak "Hakkı olan biziz, biz kazanacağız" dedi.

Birim derneklerinin yeniden yaratılması ve sağlıklı bir işleyişe getirilmesi noktasında eksik kalınan yerler vurgulanarak, TÖDEF'in politikalarının politik cesaret ve kararlılıkla uygulanmasının getireceği kazanımlarla yapıları ve örgütleri kitlelere mal edebilmek gençliğin önüne koyduğu hedeflerden birisi olarak belirlendi.

29 ilden 33 delege ve gözlemcinin katıldığı kurultayda, belirlenen gündemlerin tartışılmasının ardından TÖDEF tüzüğü okunup onaylandı. Yapılan oylamayla İYÖ-DER, AYÖ-DER, UL-DER, AHÖD, EYÖ-DER, TYÖ-DER, Diyarbakır ve Adana delegeleri yeni yönetim kurulunu oluşturdular. TÖDEF'in ülke genelinde oluşturduğu örgütlenmeleriyle demokratik üniversite mücadelesinin daha da yükseltileceği, bu konuda şehitlere layık bir mücadele yürüttüleceği vurgulanarak kurultay bitirildi.

TÖDEF yaptıklarını savunan, savunduklarını yapan bir geleneğin üzerinde şekilleniyor. Eğer şehitlere layık bir mücadeleden söz ediliyorsa, kurultayda konuşulanlar çerçevesinde daha cüretkar ve daha fedakar bir şekilde mücadele vermek gerekiyor. Kurultay önerileri, kararları, politikalarıyla kitlelere götürülüp tartışıldığı, sahiplendirildiği ölçüde pratik zeminde anlam kazanacaktır.

Kurultay şenlikle bitirildi

COŞKU YİNE BİZDE-Hiçbir şey türküler söylenip halaylar çekilmesine engel olamadı. Onca barikata rağmen...

28 Kasım günü yapılan kurultaydan bir gün sonra kurultay şenliği yapıldı. Sefaköy Nazlı Düğün Salonu'nda yapılan şenlik İYÖ-DER müzik grubu Seher Yeli ve AYÖ-DER müzik topluluğunun söylediği türkülerle başladı. "Söylediğimiz türkülerle senin de sesin olmalı" diyen TÖDEF'liler türkülerle gruba eşlik ederken, kavganın coşkusunu dile getirdiler. Memurlar, aileler, sanatçılar, avukatlar ve daha birçok kesim "Kavganız Kavgamızdır" dediler, mesajlarında. Grup Özgürlük Türküsü'nün söylediği türküler eşliğinde çekilen halaylarda öğrenci gençliğin kazanmaya olan inançları, haklılıklarına olan güvenleri birbirine kenetlenmiş ellerle yapılan zafer işaretlerinde dile getirildi. Ayşe Gülen Halk Sahnesi'nin işkenceyle ilgili oyunlarını sergiledikleri sırada salonu basan polis öğrencilere "sizinle pazarlık yapmayacağız" diyerek saldırdı. 15 kişi kıyasıya dövülerek, yerlerde sürüklenerek gözaltına alındı. Gözaltına alınanlardan beş kişi tutuklandı.

DEV-GENÇ'TEN GÖZALTILARA YANIT

Daha önce Yıldız Üniversitesi MSÜ ve İÜ Avcılar Kampusü'nde polis noktalarını bombalayan DEV-GENÇ, gençlik üzerindeki polis baskısını ve son günlerdeki yoğun gözaltıları protesto etmek için İÜ Edebiyat Fakültesi giriş kapısındaki polis noktasını molotofla tahrip etti. DEV-GENÇ eylemi üstlendiğini açıkladı.

Sarı sendikacılığı yenileme çabaları sonuç vermeyecektir

İşçi hareketi devrimci savaşın bir parçasıdır

Sarı ve uzlaşmacı sendikacılık derin bir bunalım yaşıyor. Türk-İş işçi sınıfının gözünde 'sendika' olma rolünü bile çoktan yitirdi. İşçileri fabrikalardan uzaklaştırıp evlere hapsettiği 3 Ocak genel direnişi, Türk-İş için tam bir bitişti. DİSK'in açılışı ise özünde, işçilerin aştığı Türk-İş'in işçi hareketinde yarattığı boşlukları yine düzen içi bir sendikayla doldurma gayretiydi. Bu çabalar devam ediyor. Çürüyen Türk-İş kendi bünyesi içinde 'değişim' zorunluluğu sancıları çekiyor. Sarı sendikacıların bu sancıları yaşaması işçiler açısından bir yanıyla olumlu olmasına karşın, esasta sarı sendikacılığı görüntüde yeni isimlerle tazeleme aldatmacasından başka bir şey içermiyor.

Bugün Türk-İş, DİSK, Hak-İş gibi düzen sendikacılığının artık iflas ettiği noktada, Devrimci İşçi Hareketi işçi sınıfı mücadelesi içindeki bu büyük boşluğu adım adım doldurmak durumundadır. İşçi sınıfı '89 baharından bu yana eylemlerinin çapı, örgütlülüğü ve mücadele deneyleri yanıyla oldukça geniş bir birikim kazanmış olsa da, mücadelenin siyasal taleplerle radikallaşmesi, daha geniş kitlelere ulaşması ve asıl olarak da işçi örgütlenmesinde hızla daha nitelikli adımlar atılması açısından işçi hareketine oldukça yüklü görevler düşüyor.

Devrimci İşçi Hareketi henüz istenilen düzeyde olmasa da, sürekliliği ve belli nitelikleriyle kalıcı ve nitelikli örgütlülüklere yaratabilmiş durumdadır. Bunları, daha yaygın, daha hızlı işleyen yapılar haline getirmek göreviyle karşı karşıyayız.

Artık devrimci hareket iktidar mücadelesi yürüten silahlı bir güç durumundadır ve başlangıç aşamasındaki devrimci iç savaşı ülke geneline yaymak kararlılığındadır. İşte bu süreçte işçi mücadelesi devrimci iç savaşın bir parçası olarak görülmeli, genel amaç ve hedefleri buna göre belirlenmelidir.

Devrimci Sol'un son iki üç yıldır gösterdiği atılıma paralel olarak Devrimci İşçi Hareketi de eksiklerine rağmen somut bir güce dönüşmüştür. Bu gücün, devrimci mücadelenin prestijinden aldığı desteğin de yardımıyla son dönemde ülkemiz işçi sınıfı mücadelesine önemli katkıları vardır. Her başarılı işçi grevinde, fabrika işgalleri ve radikal direnişlerde, 1 Mayıs'larda, işveren ve grev kırıcılarına karşı silahlı silahsız eylemlerde, diğer emekçi kesimlerle dayanışmada, başarı ve kazanma bilincini yansıtan sloganlarımızın işçi kitlelerine mal olmasında Devrimci İşçi Hareketi'nin rolü vardır. Diğer yandan, devrimci işçilerin örgütlülüğü, geniş işçi kitleleri içinde yaygınlaşma, öncülük etme, yeterli sayıda ve nitelikte, doğrudan örgütsel işlerliğe tabi örgütlülüklerin yaratılması açısından, özellikle de faşizmin terörüne, baskılara, grev kırıcılarına, muhbirlere karşı sınıfın şiddetinin örgütlenmesi bakımından henüz sürecin' başındadır. Bunlar mücadelenin genel koşulları çerçevesinde savaş içinde yerine getirilecektir.

Bugün kararlı direniş ve eylemlerde işçiler, devrimci işçileri en önde görmekte ve onları sahiplenmektedir. Cesaretli politikalar geliştirdiği, sürece uygun hızlı, girişken adımlar atıldığı oranda işçi örgütlenmelerimiz yaygınlaşmaktadır. Bu gelişimi hızlandırmanın ve işçilere politikada önemli bir güç olduklarını hissettirmenin yolu onlara güven vermektir. Güven vermek ise, mücadelemizin önünde engel olan işçi düşmanlarının bilek gücüyle bertaraf etmek ve önümüzü temizlemekle mümkündür. İşçi sınıfının şiddetinin yaygın bir şekilde gündeme gelmeyi kaçınılmaz olduğu bir süreci yaşıyoruz. Bir yandan bu görev yerine getirilirken, diğer yandan tüm alanlarda olduğu gibi taleplerimizi hızla siyasallaştırmalı, siyasal kazanımlar sağlamayı hedeflemeliyiz. Devrimci işçilerin önderliğine güvenen işçi kitlelerinin radikalleşmesi ve iktidara karşı bir güç durumuna gelmesi bunlarla mümkün olacaktır.

Uzun vadeli siyasal hedefere uygun taktikler ve örgütlenmeler ortaya konup sınıf şiddeti yaygınlaştırıldığında ve "kazanacağız" bilinci maddi bir kararlılık haline getirildiğinde, emekçilerin hakkı olan kazanımların birer birer çekip koparıldığını, önümüzdeki engellerin temizlenebildiğini göreceğiz. Bunda kararlı olduğumuz kadar, daha geniş işçi kitlesini kucaklamakta, düzenle çelişkisi olan her insana gitmede ve örgütlenmeyi yaygınlaştırmada da ısrarlı olmalıyız. Grev, toplu sözleşme ve dayanışma komitelerini daha da geliştirip zenginleştirmeli, mücadeleyi omuzlamaya yardımcı olacak daha onlarca, yüzlerce komiteler kurmalıyız. Devrimci İşçi Hareketi'nin kalıcı, nitelikli örgütlenmeleri bunlardan beslenecek, sayıca ve profesyonelleşme bakımından sürekli kendini aşacaktır. Bu yanıyla, gelişmeye açık işçileri belirlemek saflarımıza katılan inançlı, kararlı işçilerin önünü açmak, onları doğru tarzda istihdam etmek ve bu şekilde yüzlerce, binlerce militan işçi yetiştirmek zorundayız.

İşçi sınıfının karşısında olanlar sadece iktidar ve patronlar değildir. Reformizm de işçinin düşmanıdır. Türk-İş, DİSK ve Hak-İş düzen örgütüdürler, özde birbirlerinden farkları yoktur. Bizim için önemli olan kitlelerle bağ kurmak, onlara ulaşmaktır. Kıstasımız budur. Bunun dışında sendikal mücadelede hangi biçimleri kullanacağımıza, bir işyerinde bağımsız bir sendikaya mı yöneleceğimize, yoksa Türk-İş veya DİSK'te mi çalışacağımıza her özgül durumun koşulları çerçevesinde karar vereceğiz.

Faşizmin, en küçük hak için bile tüm emekçilere azgınca saldırdığı bir ülkede yaşıyoruz. Gelecekte bu saldırılar daha çok boyutlanacak, savaş çok daha şiddetlenecektir. O koşullarda savaşın yükünü çekecek sağlamlıkta bir yeraltı sendikacılığının temelleri bugünden atılmaktadır. Bu adımlar hızlandırılmalı tüm fabrikalarda, işyerlerinde iç savaş koşullarında da ayakta kalabilecek örgütlenmelerle yeraltı sendikacılığını kurumlaştırmalıyız. Öyle kurumlaşmalı ve kalıcılık yaratmalıyız ki, yasal sendikaların kapatıldığı, topyekün saldırıya geçildiği koşullarda bile işçi örgütlülüğümüz sürmeli, işçi ve işveren nezdinde "meşru" bir güç olmalıdır. Bu da komiteleri, milisleri vb ile Devrimci İşçi Hareketi'nin yeraltı esasına göre örgütlenmesi demektir.

İşçi örgütlenmemiz hızla devrimci iç savaş sürecine hazırlanmalı, bu süreci içinde daha fazla yer almalıdır. İşçi sınıfının güvene ihtiyacı vardır. Devrim ve iktidar iddiasındaki devrimci işçi örgütlülükleri bir avuç mafyacıdan, sarı sendikacı dan ibaret işçi simsarlarını ezip geçemeyorlarsa hiçbir inandırıcılıkları olamaz. Grev kırıcısı birkaç çapulcuya gerekeni dersi veremezsek, işçiye, önüne dikilen faşizmin resmi güçleriyle çatışma cesaretini hiç veremeyiz.

Güven ve cesaret vermenin yolu güç hissettirmektir.

Sözünü dinletir bir güç haline gelmek, işçiye üretimden gelen gücünün, örgüt, mücadele ve düşmanı yıldırma kuvvetinin neleri başarabileceğini göstermeliyiz. Devrimci işçilerin işçi hareketine ilişkin bugünkü temel yaklaşımları bunlardır.

Zonguldak yeniden ayağa kalkıyor

Zonguldak yine yürüyor. Belediye işçileri caddelerde. Zonguldak belediye işçileri, sözleşme farklarının ödenmemesi, çeşitli haklarının uzun süredir uygulanmaması nedeniyle 23 Kasım'dan bu yana eylem hazırlığındalar.

BU KEZ BELEDİYE İŞÇİLERİ EYLEMDE- Belediye işçileri hakları için günlerdir eşleri ve çocuklarıyla birlikte yürüyorlar.

30 Kasım:..."Hak istiyoruz'.:"

İşçiler 30 Kasım'da Zonguldak caddelerini doldurdular. İki yıl sonra Acılık Caddesi yine "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız" sloganlarıyla çınladı. Emekçi kentinin sokaklarında yine direnişçi işçileri destekleyen esnafların, memurların alkışları yükseliyordu. İşçiler bu kez de karşılarında iktidarın barikatlarını buldular. İşçi korteji valilik önünde polis barikatıyla karşılaştığında barikatlar yine "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız", "Rüşvet Değil Hak İstiyoruz" sloganlarıyla yarıldı. İşçilerin kararlılığına o gün kargo ve taksi şoförleri de klakson çalarak destek verdiler. Memurlar, belediye önünde korteje katılıp, yürüytşteki yerlerini aldılar. 30 Kasım'daki yürüyüşe işçilerin hemen hemen tamamı katıldı. Eyleme katılmayanlar "Çalışanlar Bizden Değildir" sloganıyla protesto edildi.

2 Aralık: İşçi aileleri de direnişte

Belediye işçileri eylemlerini yürüyüşlere eşlerini ve çocuklarını da katarak sürdürüyorlar. 2 Aralık'taki yürüyüşe işçi aileleriyle birlikte iki bine yakın kişi katıldı. Acılık ve Gazi Paşa caddelerinde yapılan yürüyüşün temel sloganı "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız"dı. Çocuklar da yürüyüşe dövizleriyle renk kattılar; "Süt İçmek Benim Hakkımı Değil mi?", "Ben de Harçlık Almak İstiyorum" vb. dövizler taşıdılar. Bazı işçi eşlerinin elinde ise şu dövizler vardı: "Belediye İşçisiyle Evlenmek Suç mu?", "Mutfakta Taş mı Kaynatayım"...

İşçiler katılımın tam olduğunu, halk desteğinin her gün arttığını, buna karşın hiçbir düzen partisinden destek görmediklerini anlatıyorlar.

3 Aralık: "İşçiler İktidara"

Belediye işçileri 3 Aralık günü de aileleriyle birlikte yürüdüler. Sabah Acılık mevkiinde başlayan yürüyüşe iki bin kişi katıldı. Sloganlarda artık politik mesajlar öne çıkıyor. 3 Aralık'taki yürüyüşün sloganları "Yaşasın İşçilerin Birliği", "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız", "İşçiler Sokakta, Başkent Uykıda", "İşçiler Birleşin İktidara Yerleşin" sloganlarıydı. Oldukça coşkulu olan yürüyüşe halkın katılımı ile renklenmişti. Belediye binası önünde ise polis geniş önlemler almıştı.

Memurlar da işçilere destek veriyor. 5 Aralık'ta memurların miting yapacağı kararlandı. Mitinge belediye işçileri de katılacaklar.

Emekçi Zonguldak halkı geleceği hakkında söz ve karar sahibi olmayı sadece istemiyor, bunu dayatıyor. Zonguldak halkı kazanacaktır.

"Toplu sözleşmeye çağrı şöleni"

Kamu emekçilerinin sendikal hak mücadelesi, örgütlenme hakkına ilişkin ILO sözleşmelerinin Meclis'te kabul edilmesiyle yeni bir adımın eşiğine geldi. Meclis'te atılan bu adım, aslında iktidara geldiğinden bu yana emekçilere hiçbir şey vermeyen SHP-DYP iktidarının bir lütfu değil, memurların mücadelesinin bir ürünü oldu. Mücadele bunu onlara sonunda dayattı.

Kamu emekçileri yasaların da kendiliğinden çıkmadığını, çıkmayacağını deneyimleriyle biliyorlar. Mücadelelerinin bu noktada sonuçlar yarattığını gördüler. Şimdi bir adım daha atıyorlar ve hükümeti toplu sözleşme masasına çağırıyorlar. Geçen hafta Meclis önünde yapılan basın açıklaması ile başlatılan bu doğrultudaki görüşmeler 28 Kasım'da "Toplu Sözleşmeye Çağrı" şöleni ile devam ettirildi.

Şölen her şeyden önce adıyla memur mücadelesinde yeni bir adımın göstergesiydi. Ancak şenlikte Kamu Çalışanları Platformu imzası taşıyan ve "Hakları Mücadele ile Alacağız" pankartıyla uyum içinde olmayan yaklaşımlar da gözlendi. Şölene gönderilen Grup Ekin'in mesajının "siyasi içerik taşıyor", "kitle ürker" gerekçesiyle okunmaması ve Bem-Sen'in mücadelesini anlatan slayt gösterisinin engellenmesi bu türden olumsuzluklardandı. Bem-Sen'liler gecedeki çabalarıyla, konuşmalarıyla bu olumsuzluğu gidermeye çalıştılar.

Kamu çalışanları önlerindeki adımların adını koyuyorlar artık: grev ve toplu sözleşme hakkını fiili olarak dayatmak ve hayata geçirmek. Ve toplumumuzun örgütlü bir kesimi olarak daha fazla siyasal duyarlılık.✪

Paşabahçe açlık grevi

"Örgütlenmek haktır, zorunluluktur

Cam Holding'e bağlı Paşabahçe perakende satış mağazalarında çalışanların Tez Koop-İş'e üye olmaları nedeniyle işten atılmalarına işçiler direnişlerle yanıt veriyorlar. Şu ana kadar Karaköy mağazasından iki, Ankara Yenişehir ve çevre mağazalarından da dört kişi işten atıldı. İşveren sendikalaşmanın karşısında, "ya sendikalaşmadan vazgeçecekseniz ya da hepinizi işten çıkartacağız" şeklinde bir yaklaşım dayatmaya çalışıyor. Saldırılar yalnızca işten atılmalarla sınırlı kalmıyor. İstanbul'da 12 mağazası olan şirketin Bakırköy mağazasında çalışanlara ihbarcılık teklif ediliyor.

Karaköy mağazasından atılan Veysel Taşdemir ve Seyit Aslan işten atılmalarını protesto etmek için 30 Kasım'da mağaza önünde açlık grevine başladılar.

"Haklıyız Kazanacağız", "Naziler Değil İşveren İşten Atılı", "İşçi Kıyımına Son" yazılı dövizleri de taşıyan işçilerin direnişine işveren gibi polis de tahammül edemedi. Polisin saldırısı sonucu beş kişi gözaltına alındı, daha sonra serbest bırakıldı.

Paşabahçe'de iki işçinin iki gün süren açlık grevinin ardından vizite eylemi yapan 64 işçi daha işten atılırken, işyerlerinde gerilim arttı. İşçiler şimdi yeni eylemlere hazırlanıyorlar.

İşçilerin iş güvenliğine saldıran Paşabahçe patronları ile işçiler arasında tam bir savaş sürüyor. İşçiler bu saldırılara direnişlerle ve sınıf şiddetiyle yanıt veriyorlar. Geçen yıl fabrika işçiallerine varan direnişler gösteren işçiler, bu yıl eylemlerine cezalandırma yöntemlerini de eklediler. Geçtiğimiz günler içinde bir fabrika yöneticisinin dövülüp, suçlanının yazıyla boynuna asılması bu yöntemlerden biriydi. Paşabahçe işçileri örgütlü olmanın, haklarını korumak için her aracı kullanacak güçlerini ortaya koyma olanaklarını iyi değerlendirmelidir.✪

Paşabahçe mağazında çalışanlar, işyerlerindeki kıyıma karşı direniyorlar.

DEVRİMCİ SOL İşçi düşmanlarını uyardı...

Akkanat Tekstil işçileri, 4-6 saate varan fazla mesaiye karşı çıktıkları için, işveren tarafından işten çıkarıldılar. İşten çıkarılardan sonra Akkanat Tekstil'in sahibi Mehmet Akkanat'ın Mercedes marka arabası Bahçelievler'deki evinin önünde yakılarak tahrip edildi. Görgü tanıkları otomobilin tamamen yandığını söylediler. **Eylemi Devrimci Sol üstlendi.**

Paşabahçe Şişe Cam Fabrikası'nda, bir süre önce Devrimci Sol tarafından bir pankart asma eylemine müdahale etmediği gerekçesiyle, görevli fabrika bekçisi işveren tarafından işten çıkarılmıştı. Bekçinin tekrar işe alınması için personel şefi Tuncay Balkuv'u uyaran ve bir hafta süre tanıyan Devrimci Sol, sürenin bitmesi üzerine, 26 Kasım Perşembe günü Şişe Cam'ın Paşabahçe satış deposunu bastı. Deponun kristal bölümü bombalanarak **"İşçi Düşmanından Hesap Soracağız-Devrimci Sol"** yazılı bir pankart asıldı. Patlama sesi tüm Paşabahçe'den duyulurken, bombalanan bölüm tamamen tahrip oldu.✪

Sağlık emekçilerinin örgütlü gücü SAĞLIK-SEN, iki yeni şubesiyle örgütlenme alanını ve mücadele cephesini genişletti. "Oligarşi baskısıyla, yasaklayarak, kapatarak bir adım geriletiyorsa, ileriye atılmış iki adımla yanıt veriyoruz. Böyle yapmazsak, duraklamak kaçınılmaz olur."

Açılan demokratik kitle örgütleri, sendikalar işte bu noktada anlam kazanıyor. Açılan her yeni demokratik mevzi bize aynı mesajı taşıyor: "Biz halkız tükenmeyiz".

28 Kasım'da Diyarbakır, 29 Kasım'da ise Adana SAĞLIK-SEN şubelerinin açılışları yapıldı. Diyarbakır için, Adana için yeni birer soluk, yeni birer ses... Satı'ların, Makbule'lerin gülümseyişleri arasında yaratılan yeni mevziler. SAĞLIK-SEN'liler türkülerle, halaylarla, sosyalist basının, DKÖ'lerin mesajlarıyla açıldı.

Sağlık emekçilerini SAĞLIK-SEN'de örgütlenmeye çağıran Diyarbakır Şube Başkanı Hasan Gürlek ve Adana Şube Başkanı Songül Kevük, ayrı yerlerden aynı mesajları taşıdılar, sağlık emekçilerine: Daha fazla örgütlü mücadele...✪

SAĞLIK-SEN Adana ve Diyarbakır şubeleri açıldı

Satı'ların, Makbule'lerin mevzileri

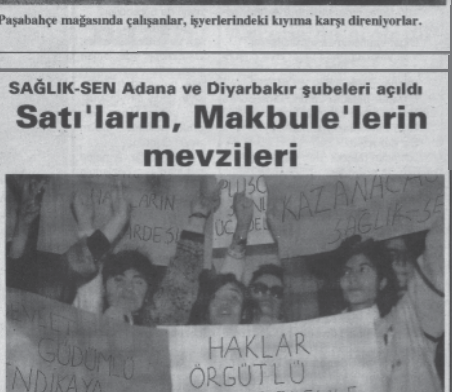

Mücadele, gelenekleri de içine alarak büyüyor. SAĞLIK-SEN'liler hak mücadelesinde geleneklerini de yaşatıyorlar.

Küçükarmutlu çocukları

Küçükarmutlu'daki çocuklar da tüm çocuklar gibi çocuk. Her şeye rağmen gülüyor, oynuyor, koşuyorlar. Ama gülmeleri bir başka onların, oyunları bir başka. Panzerler altında eziliyorlar. Evleri basılıyor, oyunları orta yerinden bölünüyor. Erken öğreniyorlar adaletsizliği ve adaleti. Ve büyüyorlar. Özlemlerinin savaşını vermek için. Onlar büyüdükçe küçülüyor Armutlu'yu işgal edenler.

Bir ilkokul. Tahtada şu yazıyor: "Dersimiz: Resim-İş" Konu henüz yazılmamış. Öğretmen defteri imzaladıktan sonra çocuklara dönerek: "Konuyu bugün siz seçeceksiniz." diyor. "Herkes aklına gelen bir şeyin resmini yapsın."

Çocuklar çizmeye koyuluyorlar. Bir süre sonra resimler belirmeye başlıyor. Sıralar arasında dolaşan öğretmen resimlere baktıkça şaşırıyor. Her baktığı resimle şaşkınlığı biraz daha büyüyor. Bütün resimlerde derme çatma tek katlı evler, dozerler, şapkalı, silahlı adamlar, panzerler ve ellerinde taşlarla evlerin önünde dizilmiş insanlar görülüyor. Hep aynı şey çizili kağıtlarında; yıkım ve direniş.

Adı yıkımlarla, operasyonlar ve direnişlerle birlikte anılan bir yerde, Küçükarmutlu'da yaşanıyor bu olay. Bir gece yarısı yabancı bir ülke gibi işgal edilen Küçükarmutlu'nun, okulları karakol haline getirilen çocukları bunlar... Yapımlarda tuğla taşıyan, yıkıma karşı direnişlerde taş atan çocuklar... Ve hayat bilgisini kitaplardan değil yaşadıklarından öğrenen çocuklar.

Küçükarmutlu çocukları 17 Kasım günü arkadaşları Sevcan Yavuz'un polis panzeri tarafından ezilmesiyle kendi okullarında ölümü de öğreniyorlar.

Küçükarmutlu'da çocuklarla birlikteyiz. Anlatacak o kadar çok şeyleri var ki, biri sözünü bitirmeden diğeri başlıyor. 7 yaşındaki Özgür'ün sesi bir ara hepsini bastırıyor: "Sevcan'ın ezildiği yer var ya, onlar oraya toprak atmıştı, biz çiçek attık." Özgür'ün dediği gibi çocuklar olaydan sonra Sevcan'ın ezildiği yeri çiçeklerle bezemiş, polis tarafından zorla çıkarılana kadar oradan ayrılmamışlardı.

Bir İmza Kampanyası

Sevcan ezildikten sonra çocukların imza topladığını biliyorduk. 4. sınıftaki Şengül'e soruyoruz:

"Ne için imza topladınız?"

"Polis okulumuzdan çıksın diye."

"Kaç imza topladınız?"

"100 tane, ama sadece 2 sınıfta topladık."

"Diğer sınıflar imza atmadılar mı?"

"Yok yok, 100 tane yeter diye düşündük."

"Peki sonra ne oldu?"

"İmzaları müdüre verdik, ama bunda isimler yok böyle kabul edilmez dedi."

"Niye isimlerinizi yazmadınız?"

"Biz deli miyiz!"

Çocuklar faşizmi de "illegaliteyi" de kitapsız öğreniyorlar.

"Önce şeker dağıtıyorlardı.."

"Polis size nasıl davranıyor" diye soruyoruz: "Önceleri şirin gözükmek için bize şeker dağıtıyorlardı, biz almayınca kızıp bağırıyorlardı. Şimdi hiç yanımıza yaklaşmıyorlar." Şengül'ün annesi Şehzade Boybaş polis işgalinden sonra çocukların okula gitmek istemediğini, özellikle küçükleri, her sabah binbir güçlükle gönderdiklerini anlatıyor. Sevcan ezildikten sonra bir sabah Şengül'ün çığlığıyla uyandığını ve Şengül'ün "Anne koş Uğur'u ezdiler" diye bağırdığını söylüyor. Şengül "rüya görmüşüm" diye hatırlıyor, rüyasında kardeşinin ezildiğini görüyor.

Sohbetin tam ortasında elektrikler kesiliyor. "Daha bu akşam gelmişti" diye hayıflanıyor Ümit. Pencereye tırmanıp bağırıyor: "Anne orda yanıyor." Gösterdiği yer Baltalimanı.

"Anne Ben Artık Devrimci Oldum mu?"

Küçükarmutlu'da çocuklar gece yarısı operasyonlarında yataklarından korkuyla çıkıp ateşlerin etrafında direnişlere katıldılar. Küçücük elleriyle koca taşlara sarılıp anneleri babalarıyla birlikte evlerini savundular. Yıkım geceleri sokakta uyudular. Korktular, ağladılar, ama yalvarmakla hiçbir şey elde edilemediğini, direnmek gerektiğini de, korkmamayı, ağlamamayı da öğrendiler.

Devrimcileri tanıdılar ve onları sevdiler. Devrimciler de onları seviyordu. Küçük Ümit işte bu yüzden annesiyle gittiği bir yürüyüşten sonra "Anne ben artık devrimci oldum mu?" diyordu.

Gün oldu anneleri babaları gözlerinin önünde dövülerek götürüldü. Çaresizliği yaşadılar. Daha 7 yaşında kendi sokuklerini dikmeye çalışıp annelerine bırakmıyorlar ve şunları söyleyebiliyorlar: "Dur anne ben dikeyim de öğreneyim, ya evlendiğimde karım gözaltına alınırsa o zaman kim dikecek?"

Küçükarmutlu çocuklarının oyunları resimleri gibi farklı şekillendi. Hüsnü İşen'nin polis tarafından katledilmesinden sonra taşlaşan iki grup çocuğu görenler önce çocukların kavga ettiklerini sanıyorlardı. Öğrendiler ki, bir kısmı halk, bir kısmı polis rolündeki çocuklar oyun oynuyorlar.

Gün oldu halayların, şenliklerin coşkusuna katıldılar. Evlerini yıkmaya gelenleri, dozerleri, panzerleri, polisi tanıdılar. Hiç sevmediler. Çünkü ne zaman gördülerse acı çektiler.

"Şapkanı da Ver Seni Vurayım"

Küçükarmutlu çocuklarının polisle maceraları hep polislerin şaşkınlığıyla bitiyor. Şirin gözükmek için 4 yaşındaki bir çocuğa silahını veren polisin başına geldiği gibi. Silahı eline alan çocuk ağlamayı kesiyor ve şöyle diyor: "Şapkanı da ver, seni vurayım." Ya da Ümit'in elleri cebinde okulun kapısından girerken "Merhaba demek yok mu?" diyen polise "sana yok" demesi gibi. Evet, Küçükarmutlu'nun yıkımlar, operasyon ve direnişler içinde büyüyen çocukları işte böyle. Şimdi polisler onlara "Sizi korumak için geliyoruz" diyemiyorlar. Daha önce "siz gidin kendinizi koruyun" diyorlardı çocuklar. Şimdi "Sevcan'ı koruduğunuz gibi mi koruyacaksınız?" diyorlar her gördükleri yerde.

PANZERLER VE ÇOCUKLAR-Panzerlerin gölgesinde okuyorlar. Oyunlarında panzer yakıyorlar.

HALAYLAR GELECEĞE UZANIYOR-İşgalin orta yerinde çocuklar geleceğin türkülerini söylüyorlar.

EVLERİNİ ONLAR DA SAVUNUYORLAR-Pankartlara boyları zor yetişiyor. Ama yürekleri büyük.

Elazığ'da gecekondu yıkımı

Elazığ (Mücadele)-Gecekondu yıkımları artık yalnızca büyük kentlerde yaşanmıyor. Elazığ'ın Mornig Mahallesi Elazığ Belediyesi'nin yeni bir yıkım saldırısına uğradı. Daha önce Mornig Mahallesi'nde defalarca yıkılan ve emekçilerin yeniden yaptığı evlerin on biri yeniden yıkıldı. Kondusu yıkılan emekçiler öfke dolular. Çaresizler. Çünkü örgütsüzler. Görüştüğümüz kondululardan Canan Eser, "Haber vermeden geldiler. Eşyalarımızı bile zor kurtardık. Bununla beşinci defadır evimiz yıkılıyor, onlar yıktılar biz yaptık. Ne yapalım; evimiz yok, iş yok, kiralar pahalı. Kış günü ne yapacağımızı bilmiyoruz." diye yakınırken, Efraim Aşık da "Emaneten bir çadır bulup eşyalarımızı oraya yerleştirdik. 5 nüfusuz ve evimiz üçüncü defadır yıkılıyor. 3-4 kez valilik ve belediyeye gittik, yerlerinde yok diye bizi kovdular. Bu iktidarı ve Türkiye'nin bu rejimini istemiyoruz. İşsiziz iş, evsiziz ev vermezler, kendimiz kurarız onu da başımıza yıkarlar." deyip, çoluk-çocuğu toplayıp valiliğin kapısına gideceklerini belirtti. Eşyaları sokak ortasında kalan Cemile Taşkın her şeye rağmen direndiklerini, direnmek gerektiğini anlatıyor. "Kocam iş bulamıyor. İş yok diye ev de vermiyorlar. Hiç değilse iki göz bırakın eşyalarımızı koyalım dedik, dinlemediler. Mücadele ettik, fakat engel olamadık. Biraz insanlıkları olsa idi önceden haber verirlerdi. Onca polis yağdılar."

Öfke onları bir araya getirdi. 23 Kasım'da çocuklarıyla birlikte valiliğe giden aileler valilikte görüştürülmeden geri çevrildiler. Geri dönmek istemeyen ve direnen aileler zorla dışarı atıldılar.

İktidar halka öfke duyuyor. Evi, köyü yıkılan halkın, umudunu dağa, gerillaya ve mücadeleye yöneltmesinden daha doğal ne olabilir!

■ ■ ■

ÜMKAD kapatıldı

DKÖ'lerden ortak ses: "DERNEKLERİMİZİ SAVUNACAĞIZ"

Ümraniye Kültür Sanat ve Araştırma Derneği (ÜMKAD) 28 Kasım'da "valilik kararıyla" kapatıldı. ÜMKAD'lılar çeşitli gecekondulardan emekçilerle birlikte aynı gün infazlara, kayıplara karşı açlık grevindeydiler. ÜMKAD, ÖZGÜR-DER ve ÜKSD'den sonra İstanbul Valiliği'nin son bir ay içinde kapattığı üçüncü dernek oldu.

ÜMKAD 26 Temmuz'da açılmıştı. Oligarşinin gecekondu emekçilerinin "yasal" örgütlenmesine tahammülü 4 ay sürdü. Çünkü, bu ülkenin egemenleri, kentlerin varoşlarından, yoksulların yaşadığı bu bölgelerden yükselen her mücadele, her örgütlülük karşısında boğazlarının biraz daha sıkıldığını hisseediyorlar. Dernekleşmelere karşı ölçüsüz bir keyfilikle saldırmaları bu yüzden.

Dernekler Meşru Mevzilerimizdir

Bu ölçüsüz keyfiliğe, baskılara karşın devrimciler demokratik mevzilerini savunmakta ısrarlılar. Kapatılan her derneğin karşısına yeni bir dernek açılması ısrar ve kararlılığımızın bir ifadesidir. Ancak derneği açmış olmanın ötesinde daha fazlasını yapmak gerekiyor.

Kapatılmalara derneği evlere götürerek, emekçilerin kitlesel örgütlenmelerini yaşatarak yamt vermeliyiz. Derneklerimizi kolay kapatamamalı, kapattıklarına pişmanı olmalılar.

Gecekondu halkının her örgütlülüğü egemenlerin boğazındaki el olmaya devam edecek.

Kontrgerilla Alman Gladiosu işbirliği

ÖZGÜR-DER'den Özgür Halklar'a

24 Kasım 1992. Sabah saat altı sıraları. Alman sivil polisler ve çok iyi Türkçe bilen bir "şahıs" Özgür Halklar Komitesi'nin Köln'de bulunan merkez bürosuna geliyorlar. Sonrası -geçen hafta yazdığımız gibi- Türkiye'deki herhangi bir dernek baskınından farksız. Yağma, talan, el koyma, gözaltı...

Saldırı Dışişleri Koridorlarında Kararlaştırıldı

Özgür Halklar Komitesi'nin basılması tek başına bir olay değil. Parçalar bir araya getirildiğinde farklı sonuçlar çıkıyor ortaya.

Baskın Alman Dışişleri Bakanı'nın Türkiye'yi ziyaretinin hemen sonrasına "rastlıyor." Büronun basılmasını çok iyi Türkçe bilen biri yönetiyor. İnsanların gözaltına alınmasına o karar veriyor.

Parçalar bunlarla sınırlı değil. Özgür Halklar Komitesi'nin basıldığı gün olan 24 Kasım'da, Almanya'nın çeşitli kentlerinde 21 ev basıldı. Baskınların, gözaltıların gerekçesi "Devrimci Sol'la ilgili olmak" biçiminde açıklandı. Parçalar birleşiyor ve Türkiye'nin kontrgerillasıyla Alman Gladio'sunun işbirliği çıkıyor ortaya.

Odakta Niçin Özgür Halklar Komitesi Var?

Özgür Halklar Komitesi kuruluşunun üzerinden uzun bir süre geçmeden Türkiye'de, Almanya'da, uluslararası kuruluşlar nezdinde kendini kabul ettiren bir kuruluş. Bu saldırı, Türkiye ve Kürdistan'daki insan hakları ihlallerini, devrimci-demokrat güçlerin mücadelesini Avrupa kamuoyuna iletiren; Uluslararası Af Örgütü ve insan hakları kuruluşlarını ülkemizdeki baskılarla ilgili olarak harekete geçiren; kamuoyunu bilgilendirmek için broşürler, bültenler, afişler hazırlayan; ülkemizdeki gelişmeleri yerinde incelemek için pek çok heyetin Türkiye'ye gelişini organize eden bir kuruluşa yöneltildi. Alman burjuvazisinin ve Türkiye oligarşisinin tahammül edemedikleri işte bunlardı. Türkiye açısından bu çok yeni bir olgu değil. Ama burjuva demokrasisinin kalelerinde de egemen sınıfların hak ve özgürlük anlayışlarına bakışları değişmiyor.

Alman Polisi İçin Asıl Tehlike "Sol"... TC Polisi İçin de Öyle

Almanya ülke dışında özellikle milliyetçi çatışmaları, iç savaşları körüklerken, ülke içinde de yabancılara yönelik ırkçı örgütlenmeleri destekleyerek yeniden tüm Avrupa'nın efendisi ve egemeni olmaya çalışıyor.

Alman polisi her gün insanları öldüren, ilticacıların yurtlarını ateşe veren Neo-Nazi saldırıları karşısında "sessiz" kalırken; Türkiye'deki devlet terörüne karşı mücadele eden, halklar arasındaki dostluk, kardeşlik ve dayanışmayı yaratmaya çalışan demokratik kuruluşların çalışmalarını baskınlarla, gözaltılarla engellemekte, devrimci örgütlere karşı komplolar düzenlemekte üzerine düşeni yapıyor! Türkiye'deki iktidarlarla emperyalist çıkarlarına yönelen güçlere karşı saldırıda işbirliği yapıyor. Polis şefleri karşılıklı gidip geliyor. Çünkü tehlikenin aynı olduğunda hemfikirler.

Ülkemizdeki Egemen Sınıflar İkiyüzlüdürler

Avrupa'da, Almanya'da Türklere saldırıldığında, salt ülke içindeki güvenizmi canlı tutmak için ortalığı ayağa kaldıranlar, ağırlıkla Türkler ve Kürtlerin, yani onlara göre "TC vatandaşlarının" oluşturduğu bir kuruluşun basılması karşısında seslerini çıkartmadılar.

Ülkemize gelen yabancı heyetleri "kendi ülkesindeki insan hakları ihlallerini görmezden gelmekle, çifte standartla" eleştiren Menzir, Kozakçıoğlu şimdi ne diyor acaba? Ama ne diyebilirler ki? "Yabancı"ların kendi ülkelerindeki insan haklarını ihlal edenler gelen heyetler değil, onların işbirliği yaptığı hükümetler ve onlara bağlı polis şefleridir. ÖZGÜR-DER'e ve Özgür Halklar Komitesi'ne saldırırken aynı işi yapıyorlardı.

Özgür Halklar Komitesi'nin organize edip gönderdiği heyetler, onların hep çarpıtarak sunduğu gibi Alman hükümetinin değil, Alman halkının temsilcileridirler. Heyetlerin "çifte standartı" yok. Onlar kendi ülkelerindeki insan hakları ihlallerine, örneğin Özgür Halklar Komitesi'nin basılmasına karşı da, İstanbul polisinin ÖZGÜR-DER'i basmasına, Küçükarmutlu'yu işgaline karşı çıktıkları gibi karşı çıkıyorlar. Ya Menzirler? Onlar, Neo-Nazilerin üç Türkü yakmasını "şiddetle lanetlerken" aynı şeyi kendi ülkelerinde Kürt-Türk devrimcilere karşı gerçekleştiriyorlar. Onlar, ikiyüzlülüklerini, işbirlikçiliklerini her fırsatta, her yerde utanmazca gösteriyorlar.

FRANKFURT İNSAN HAKLARI GRUBU-Özgür Halklar Komitesi'nin organizasyonuyla ülkemizdeler. Mölln'deki katliama ve Türkiye'deki kıyımlara karşı mücadele edenlerin yanındalar.

Halkların Birliği ve Dayanışması Emperyalistlerin Birliğinden Daha Güçlüdür

DYP-SHP iktidarının Kohl hükümetiyle, kontrgerillanın Alman Gladio'suyla işbirlikleri ÖZGÜR-DER'leri ve Özgür Halklar Komite'lerini ortadan kaldırmaya yetmeyecektir. Sizin işbirliğiniz "gizli", halkların birliği, dayanışması açıktır. Ve sizin işbirliğinizi, devrimcilere, yurtseverlere karşı komplolarınızı halklardan gizlemeniz güçsüzlüğünüzün, haksızlığınızın kanıtıdır. ○

Almanya'da ırkçılığa karşı gösteriler

TC'nin izolasyonu ve burjuva basın

Mölln'de üç Türkün vahşice yakılarak katledilmesi üzerine, başta Mölln ve Hamburg olmak üzere Almanya'nın birçok kentinde ırkçılığa ve faşist saldırılara karşı gösteriler düzenlendi.

Özellikle Mölln'deki yürüyüş ülkemiz ve Alman burjuva basını tarafından "PKK yürüyüşe saldırdı", "Türkler Kürtler birbirine girdi" gibi başlıklarla çarpıtılarak verildi. Almanya'da tüm uluslardan onbinlerce insan ırkçılığa karşı ayağa kalkmıştı; işin özü buydu.

Kendi Halkını Katledenler Irkçılığa Karşı Olamazlar

Türkiye'deki iktidar, yürüyüşleri, TC'nin yurtdışında yaşadığı tecrit olmuşluk ortamından kurtulmak için bir fırsat olarak değerlendirmeye çalıştı. Yıldırım Avcı başkanlığındaki bir grup milletvekili heyet olarak Mölln'e gönderildiler. Ülkemizdeki ırkçı ve faşist politikaların, katliamların temsilcileri bir gün içinde "insan haklarından" bahseder oldular.

Kavga Türk-Kürt Kavgası Değildir, Olay Faşistlerin Alandan Atılmasıdır

Heyetin ve konsolosluğun gönderdiği yüze yakın faşist, yürüyüş başladıktan bir müddet sonra koltuklarının altındaki bayrakları çıkarıp "Nazi PKK Dışarı", "Türkiye Kürtlere Mezar Olacak" sloganlarıyla, yürüyüşe katılmamış olan PKK'yı adeta oradaymışçasına protestoya başladılar. Konsolosluğun örgütlediği, desteklediği bir avuç serseri, bununla da kalmayarak ellerindeki gaz tabancalarıyla, taşlarla, kalabalığa saldırdılar. Bu sırada çıkan kavgada 15'e yakın kişi yaralandı. Yürüyüş komitesinin aldığı bir kararla bu faşistler alan dışına atıldılar. Faşistlere istedikleri ortam verilmedi.

Devrimci Sol Avrupa Temsilciliği: "Provokasyonların Sorumlusu Alman Devletinin Kendisidir"

Mölln'deki katliamla birlikte boyutlanan anti-faşist gösteri ve yürüyüşleri provoke etme çabaları Mölln'deki ilk kitlesel yürüyüş öncesinden başladı. Burjuva basın katledilenlerin cenazesine "Devrimci Sol ve PKK saldıracak" haberini yayarak hem anti-faşist gelişmeyi törpülemeye, hem de polisin saldırısı için zemin yaratmaya yöneldi. Spekülasyonun kaynağı Hamburg İçişleri Bakanı Hackman'dı.

Devrimci Sol basında yer alan bu tip haberler üzerine bir açıklama yaparak, polisin yalan haberler yaymasının Devrimci Sol'a, ilerici, anti-faşist güçlere saldırı zemini yaratmaya dönük olduğunu belirtti.

Devrimci Sol Avrupa Temsilciliği tarafından yapılan açıklamada "Devrimci Sol ve PKK'nın cenaze törenlerine saldıracakları gibi tamamen uydurma ve provokatif bir haberle Hamburg İçişleri Bakanı neyi amaçlamaktadır? Gerçek saldırganları gizleyerek devrimci, anti-faşist, ilerici güçleri mi hedef haline getirmek istiyor?" denildi. Gelişmelerin bunu gösterdiği belirtilen açıklamada şunlar ifade edildi:

"Bu iddialardan hemen sonra polis bizzat kendisi cenaze konvoyuna saldırmış, halktan üç insanı döverek yaralamış ve gözaltına almıştır.

"Mölln'deki Nazi vahşetinden sadece bir gün sonra başta Almanya'nın Münih ve diğer güney şehirlerinde 21 ev ile merkezi Köln'de bulunan Özgür Halklar Komitesi Alman polisleri tarafından basılarak buradaki insanlar iddiaya göre Devrimci Sol ile ilgili gözaltına alınmış, saatlerce polis'te tutularak tehditlere maruz kalmış, evlerdeki ve komitedeki eşyalar tahrip edilmiştir."

Devrimci Sol Avrupa Temsilciliği açıklamasında sonuç olarak "Her şeyden önce örgütümüzün söz konusu iddiayla hiçbir ilgisi yoktur. Örgütümüz halka saldırmaz, halka saldıranlardan nefretle kinar" denilerek, tüm kamuoyunun böylesi provokasyonlar ve karalama çabalarına karşı uyanık olması gereği belirtildi. ○

Neo-Nazilere ve Alman hükümetine karşı

Avrupa'da protesto eylemleri

Almanya'da artan faşist saldırılar, Alman hükümetinin devrimci, ilerici güçler üzerindeki baskıları ve Özgür Halklar Komitesi'nin basılması Avrupa'da çeşitli eylemlerle protesto edildi.

25 Kasım'da Almanya'nın pek çok kentinde düzenlenen gösteri ve yürüyüşlerin yanı sıra, Köln Üniversitesi'nde yemek boykotu ve forum yapıldı. Türkiyeli ve Alman öğrenciler yaptıkları konuşmalarda resmi, sivil faşist saldırıları kınadılar.

26 Kasım'da Belçika'nın Liege kentinde Devrimci Sol Güçler, Belçika İşçi Partisi ve çeşitli eğilimlere mensup ilerici Alman ve Belçikalılar, Alman Büyükelçiliği önünde bir gösteri düzenlediler.

29 Kasım'da Amsterdam'da yapılan miting ve yürüyüşte de artan faşist saldırılar protesto edildi. Devrimci Sol Güçler adına yapılan konuşmada faşist saldırının Almanya'yla sınırlı kalmadığı, bu noktada halkların dayanışmasının kaçınılmaz olduğu vurgulandı.

Hollanda'da Özgür Halklar Komitesi'nin basılması ve gerekçesiz gözaltılarla ilgili olarak, Türkiyeli, Hollandalı demokratik kuruluşlar heyetler halinde dolaşarak bilgilendirildi. Türkçe yayın yapan bir radyoda olay kamuoyuna duyurulup polisin pervasız tavrı ve Alman hükümetinin tutumu teşhir edildi. ○

ISIRGAN

Bir ev baskını

Canla-başla korumaya çalıştıkları bu düzenin savunucuları hiçbir şeyleri yok. Mutlaka dökülen, çürüyen bir yanı insanın elinde kalıyor.

30 Mayıs 1992 günü siyasi polis Ayşe Uzunhasanoğlu'nun(*) evine girerek onu ve annesini gözaltına alır. Evde başka kimse yoktur. Bir zamanki gibi ev karakola dönüştürülür. Polis istediğini yapmaya başlamıştır. Evde telefon vardır ve çalışır haldedir. Fırsatı kaçırmazlar. Hemen telefona sarılırlar. Öyle ki, o gece telefonlar susmaz, tam 13 kez konuşma yapılır. Bunda ne var denebilir? Kendilerine ait olmayan bir telefonu kullanmaları, bedavacılıkları bir yana, asıl önemlisi telefon ettikleri yerlerdir. Bu 13 telefon numarasının tamamı da 900'lü telefonlara aittir ve o dönemde porno konuşmalar yapan sözde "sanatçı", "danseöz"lerin telefonlarıdır. Tam tamına 315.350 TL'lik konuşma yapmışlardır.

Tabii ki gerçekten bir durum söz konusu değil. DGM'de en sonunda savcılığa telefonları ödettirmek zorunda bırakanlar, bedava telefon bulunca "ahlak" ve "namus" timsali olduklarını göstermekten geri kalmıyorlar.

(*) Ayşe Uzunhasanoğlu, Ayşe Gülen'in görümcesidir.

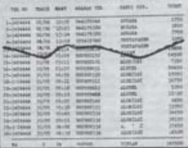

"Kahraman" olmak gerçekten zor

İnsan "kahraman" oldu mu işi zor. Bir kere kar kış demeden görev yapacaksın. İkincisi "kahraman" gibi yaşayacaksın. Hele ki, bu işi gönüllü, inanarak değil de, para, mevki, rüşvet, adına yapıyorsa işi daha da zor. Ama olsun, bir kere "kahraman" dediler büyükler, o zaman istese de istemese de kahraman gibi görünmeye çalışacak. Tabii bunu yaparken dikkatli olmak gerek, yerin kulağı olabilir. O zaman ne "kahraman"lık kalır, ne de "vatan-millet" aşkı. Örneğin 28 Kasım günü Kadıköy-Eminönü Vapur İskelesinde "görev" yapan polisler gibi konuşmayacaksın. Bakın ne demişler:

"Manyak bu teröristler. Sabahın 8'undan beri ayaktayız. Kış günü parti mi kurulurmuş. Baharı var, yazı var. Niye o günlerde kurmazlar ki?"

Ayrıca kurnaz ve uyanık olmak da "kahraman"ın görevidir. Kahramanlıklarını her vesileyle göstereceklerdir.

Ama ne kahramanlık! Vapurun kapısı açılır açılmaz, yetişmek amacıyla iskeleye doğru yürüyen insanlar her zaman olduğu gibi koşmaya başlar. Kahramanların dünya alemin bildiği bu durumdan haberi yoktur. Bir şeyler oluyor diye düşünmüş olacaklar ki, iskelenin girişini tutarlar. İnsanlar, işe yetişmenin telaşındayken, polisler ise, bir şey yakaladıklarının sevincindedirler. Tabii ki, bağırış çağırışlar başlar. "Çekilin", "işe geç kalacağız", "niye engelliyorsunuz?" sözleri "kahramanlar"a yanlış iş yaptıklarını anlatır.

İskele görevlisi gelir de "kahramanlar" yakayı zor kurtarırlar.

Dün dündür, bugün bugündür...

Demirel: *"Sokaklarda sürünen kimsesiz çocuk ve dilenen ihtiyar, asurdu gitmiş ihtiyar bırakmayacağım. İnanın bana."* (15 Ekim 1992, Tercüman)

Demirel: *"On yılda enflasyonu düzeltemediler, benim bir yılda düzeltmemi nasıl istersiniz?"* (30 Kasım 1992, Televizyon)

Korkuyorlar Biraz daha gayret

7 Ekim 1992 günü Gazi Mahallesi'nde Devrimci Sol gerillalarının cenazesine saldıran polis onların insanı gözaltına almasının yanında iki sapanı da "gözaltına" alır. Almasına alır da, tutup Bölge Kriminal Polis Laboratuvarı'na yollamaz mı? İş bundan sonra başlar.

Kriminal Polis Laboratuvarı, sapanı ölçer, biçer, inceler ve şunları yazar. "Ekspere verilen eşya: 5 Kasım 1992 günü saat 16.30 sıralarında Gazi Mahallesi Mevlana Camii'nde İstanbul'da operasyonlarda ölü olarak ele geçirilen militanların cenazelerinde meydana gelen olaylarda yakalanan sanıklardan elde edilerek gönderildiği belirtilen demir, çatallı, serum lastiklerinden ve deriden yapılmış iki adet kuş sapanı. RAPOR: İncelenme konusu olarak gönderilen kuş sapanları; 6136 sayılı kanun kapsamına girmezler."

Birinci ansiklopedi meydan savaşı

Burjuva basının içine akıl sır ermiyor. Cağaloğlu yokuşundan Babıali'ye 1970'lerde Günaydın gazetesiyle giren promosyon ve lotarya, bugün önü alınmaz bir çılgınlığa dönüştü. Aynı yıllarda promosyon ve lotaryanın öncülüğünü yapıp işi okuyucularına bedava mezar yeri vermeye kadar götüren İngiliz basını, şimdi Türkiye'deki burjuva basının fersah fersah gerisinden geliyor. Son günlerdeki ansiklopedi savaşı da bunun örneklerinden biri.

Her şey Sabah gazetesinin kupon karşılığı okuyucularına Meydan Larousse vereceğini duyurup da 600 bin civarında olan tirajının birkaç gün içinde 1 milyon 500 bine sıçramasıyla patlak verdi.

Bunun ardından Babıali'nin görmüş geçirmiş iki büyük gazetesinden Hürriyet Temel Britannica, Milliyet de Büyük Larousse vereceklerini açıklayınca, burjuva basın, tarihinin belki de en büyük kavgalarından –lapışmak demek daha doğru olur– birisine daha başlamış oldu. Hem de 1.5 trilyona mal olan bir lapışma.

Onlarınki üçüncü sınıf hamur, bizimki birinci sınıf hamur, onlarınkinde Akbulut yok, bizimkinde var. Onlarınkinde Sovyetler Birliği ve Berlin Duvarı yerinde dururken, bizde çoktan yerle bir oldu. Onlarınki şu kadar madde ve resimlik, bizimki şu kadar vb. diye başlayan anlamsız bir yarış bütün hızıyla sürüyor. İşin garip tarafı bu kampanya öyle bir hal aldı ki, daha düne kadar yüzüne bakılmayan, kıymeti bilinmeyen eski ANAP Genel Başkanı ve Başbakan Yıldırım Akbulut bile kıymete bindi...

Burjuva basının üç büyük gazetesi böyle bir kavgaya tutuşurlar da, bu gazetelerin koskocaman kalemşörleri durur mu? Hem gazete sahipleri onları böyle zor günler için beslemiyorlar mı? Milliyet cephesinde Yalçın Doğan "Ansiklopedi garip değildir" deyip kendince keşif yapmış mucit havasındayken, Altan Öymen gecenin bir yarısı değiştirdiği başyazısında büyük bir sevinçle "hoyalan ortaya çıktı" diyordu.

Hürriyet reklam kampanyasında Milliyet'i geride bırakırken, işin komik tarafı verdiği çocuk ansiklopedisi için koca Anayasa Profesörü Mümtaz Soysal'ı, Basın Konseyi Başkanı ve Başyazarı Oktay Ekşi'yi televizyona çıkartıp milyonlarca izleyicinin önünde "Temel Britannica'yı kaynak olarak kullanıyoruz" dedirtmesiydi. Yine Hürriyet'te "Bir Günün Hikayesi" köşesinin yazarı Kurthan Fişek adında bir zat Britannica kampanyasına katılırken, "çok kitap yakılmıştır benim evimde" diye övünerek başladığı sözü, darbe yıllarında baba yadigarı Britannica ciltlerini yakmayı düşündüğünü hiç utanmadan, sıkılmadan söyleyip pişmanlığını, korkaklığını, "kitaba saygısını" böylece ele vererek bitiriyor.

Sabah cephesinde ise kabadayılık ve delikanlılık timsali, Babıali'nin "Taşkafa Ahmet" lakabıyla maruf Vardar'ı bile kafasının almadığı it dalaşında yerini alıyor ve o ünlü üslubuyla gazetesinin rakiplerini "korkutmaya" çalışıyor. Ahmet Vardar, bununla da kalmıyor. Gazetecilik yapmanın "tavuk ticareti" yapmaya benzemediğini söyleyip Sabah'ın gazetecilik yaptığını söylüyor. "Taşkafa Ahmet" lakabıyla bilinen Vardar'ın aksine bugün tekelci burjuva basını gazetecilikten başka "her işi" yapıyor.

Babıali'yi sarıp sarmalayan bu promosyon çılgınlığı içinde bu üç büyük gazetemizin nasıl oluyor da bu arada gazete vermeyi unutmadıklarına şaşmak gerekiyor. Bugün burjuva basın promosyon hummasına da tutulsa gazete deyip geçmeyin öyle. Neden mi? Gazete diye verilenler her işe yarıyor. Piknikte yemek yerken altına ser sofra olsun, bakkala ver kesekağıdı olsun. O da mı olmadı, soğuk kış günleri için birebir, sobayı tutuştur.

Bakın 70'li yıllarda okuyucularına kitap vererek promosyonda çığ açan Günaydın gazetesi şimdi yarıştan çekilmiş, köşesinde yarışı seyrederken Yazgülü Aldoğan'ın ağzından "yeter artık" diyor.

Tabii ki, bir de sadece gazete vermeye devam eden Cumhuriyet gazetesi var ki, ona hiç mi hiç kulak asmayın. Cumhuriyet, "akıl erverlik" yapıp bir yandan sadece kendilerinin gazete vermeye devam ettiğinden ve bunun bir "ayrıcalık" olduğundan bahsederken, diğer yandan Milliyet gazetesinin tam sayfa "renkli" ilanını almakta sakınca görmüyor. O aslında ansiklopedi savaşında kazandığı paraya bakıyor. Tüm bu hengame içinde okuyuculara da "ya sabır" çekmek düşüyor.

Yani, uzun lafın kısası bugün içine düştüğünüz bataktan promosyon ve lotaryayla çıkamazsınız. Burjuva basının efendileri, satışlarınızın 300 bin-600 bin arttığına bakıp sevinmeyin. Kimse sizi doğru dürüst, objektif habercilik yaptığınız, gazeteciliğin hakkını verdiğiniz için almıyor. Burjuva basın ansiklopedi savaşıyla tirajını ikiye üçe katlıyor, ama gazetecilik tükeniyor, yok oluyor.

Şehitlerimizden öğreniyoruz
GELECEK BİZİMDİR

"Yola bundan böyle bir yarası
Zincir tutsaklığı ve sabır
Kırbaç yalvartması sessizliğin
Can pazarı ve kahır
Her şey yaşanan şu gün gibi gerçek
Adımız halk olduğu günden beri
Bir sıfırlenip olmuştur bizde sevinçler"

Şehitlerimizi geçmişe gömmedik. Geçmişine ateş eden, geleceğini topa tutar. Bizi geçmişten geleceğe bağlayan şehitlerimizle bugünlere ulaştık. Onların marşını, mütevazılığı, dürüstlüğü, özveriyi, savaşçılığı ve daha nice yeteneklerinden öğrenerek büyüdük.

Onları anlatırken kendimizi, mücadelemizi, inandıklarımızı anlatıyoruz. Gücümüzü şehitlerimizden alıyoruz demek propaganda olmaktan öte, yaşamımızda çok şey ifade ediyor. İşkencede aklımıza onlar geliyor. Mücadelemizde mutlaka onlardan bir parça var. Şimdi burada olsaydı böyle davranmamızı isterdi dediğimiz anlar çok oluyor. Burada öne atılırken o olurdu derken de, onun gibi olmak istediğimizi gösteriniz. İşkencede susanı, kuşatılmış bir yerde silahıyla birlikte alı-

Rıdvan SANCAR
1.956 Mardin Nusaybin doğumlu

çanlarını haykıranı, bayrak sallandıranı, marşıyla, türküsüyle marşlarını duvarlara kazıyanı, bedenini açlıkla ölüme yatıranı en zor anlarımızda yanımızda, yüreğimizde, beynimizde bilovarı.

Onları anlatmak, ölüm karşısında dahi faşizmin önüne nasıl barikat olunabileceğini göstermek ve bunu yaratan inancımızı anlatmak demektir. İrade ve marş ağırlığımızın büyüklüğünü onlar temsil ediyor.

Diyebiliriz ki, 12 Eylül öncesi şehitlerimizin yarattığı anti-faşist mücadele geleneği olmasaydı bugünkü savaşçılığımız olamazdı. Bu özelliği kazanmamız için istemesek de daha fazla şehitler vermemiz gerekecekti.

Bir Nurettin Güler'i ele alalım. Onun 2 Aralık 1978'de Elazığ sokaklarında polisle olan çatışmasında, 12 Temmuz ve 17 Nisan'ların destansı direnişlerinde, son mermisine kadar sürdürdüğü çatışma ve teslim olmama tavrını görürüz. O günlerde Hozat ve Elazığ halkı, onun çatışarak faşizme göğsünü siper etmesine hiç şaşırmamıştı. Çünkü onu '74 yılından beri

Nurettin GÜLER
1956 Tunceli Hozat doğumlu

tanıyor, düşman karşısında neyi nasıl yapacağını iyi biliyordu.

Rıdvan Sancar için de aynı şey geçerlidir. Üniversite onun ilk sınav yeriydi. İstanbul Üniversitesi'nin her sınıfı, her koridoru ve kantini onu tanıdı. Faşizme karşı mücadeleyi görev edindi ve faşizme karşı yumruk oldu, mermi oldu. Onun DEV-GENÇ geleneğine bıraktığı miras ve yetiştirdiği devrimciler kavgaya sarılırken,"o yoksul halkın içinde yeni görevlere yol almakta tereddüt etmedi. Bunlarda da faşizmin korkulu rüyasıydı. Aralık 1980'de anti-faşist bir eylemin hazırlığı içindeyken, elindeki bombanın patlamasıyla onu kaybettik. Ama Rıdvan'ın yarattıkları, kazandırdıkları bizlerle geleceğe taşındı. Onun emeği, alın teri, kanı da mücadeleyi büyüttü.

Cephe önünde olmak. Bu her devrimcinin heyecanıdır. Bu adeta, devrime akan bir yangıttır. DEV-GENÇ militanları 12 Eylül öncesi dönemde akla hayale sığmayacak cesaret örnekleriyle bu yarışı sürdürdüler. Birçoğu cephe önünde olmanın ölüme eşdeğer olduğunu bilerek şehitler kervanına katılmakta tereddüt etmedi. Abdülkadir Adanur, Fevzi Azırcı, Asaf Tunç, Nadir Ölmez oldular. Her gün arabası bugün hangimiz vurulacağız, han-

Nadir ÖLMEZ
1957 Nevşehir Ürgüp doğumlu

gimiz kalleş pusularda katledileceğiz diye gittiler okullarına. Kimi hain pusularda kurşunlandı. Kimi karanlık kuytularda bıçaklandı. Ama okullarını savunmak, faşistlere teslim etmemek için yürüdüler faşistlerin üzerine. Cesaretleri, bedenlerimize barikat kuracağız diyenlere, cesaretiniz varsa gelin diyenlerinkine eklendi.

"Yıldızlar ve sular tanıktır bize
Aç ve kavruk bir memeden
Direnmeyi yudum yudum emen
Bir çocuk gibi öğrendik
Ve direndik"

Yıldız İDMMA sivil faşistlerin önemle üzerinde durdukları bir okuldu. Bunun için yüzlerce kez saldırdılar buraya. Ancak amaçlarına ulaşamıyorlardı. Çünkü karşılarında Abdülkadir Adanur gibi DEV-GENÇ militanlarını buldular. Ankara doğumlu olan Abdülkadir, faşist işgallerin kırılması kavgasında kendine düşen payı yerine getirmek istiyordu ve bunu da eksiksiz yaptı. Görevini yerine getirirken, faşistlerle girdiği çatışmada bıçaklanarak katledildi.

Asaf TUNÇ
1953 Denizli Güney doğumlu

Asaf Tunç ise öğrenci olmasının yanında her şeyiyle emekçi bir devrimciydi. Mücadeledeki görevlerini yerine getirirken, neredeyse 24 saat çalışmayla geçiyordu. Yapmadığı hiçbir iş kalmadı. Gündüzleri ayakkabı boyacılığından, çeşitli işlere kadar çalışır, geceleri de okulunda nasırlı ve güçlü elleriyle faşistlerin karşısına dikilirdi. Kendini geliştirdikçe daha farklı görevler alması bilirdi. Bir yandan işte çalışıyor, bir yandan okulundaki mücadeleye katılıyor, diğer yandan da memurlar arasında devrimci çalışmalar yapıyordu. Her şeyiyle bir devrim emekçisiydi. 19 Aralık 1978'de sivil faşistler tarafından katledildi.

22 Aralık 1977 günü Galatasaray Mühendislik Yüksek Okulu'nun faşistleri okul kantinini bastıklarında, Fevzi Azırcı ile karşılaştılar. Onun korkacağını, çekineceğini sanıyorlardı, ama yanıldılar. Tek başına da olsa, onları durdurmak için önlerine dikildi. Militan ruhu, onu bunu yapmaya zorlamıştı çünkü. Nerede olursa olsun, nasıl olursa olsun faşistlere gerekli yanıtlar verilmeliydi. Ve tarihi

Abdülkadir ADANUR
Ankara doğumlu

koydu. Faşistleri püskürtmeye çalışırken, bıçaklanarak katledildi. Sanki Hamiyet'in, farklı biçimde de olsa, yıllar sonra göstereceği tavrın örneğini oluşturuyordu. Cenazesi onbinlerce devrimci, demokrat ve ilericinin öfke seli oluverdi. Okul işgal edildi ve bir ağıt duyuldu: "

Sabır taşından yaratılmış insan/Güle güle oğlum kalanlar sağ olsun/Bir can gitse de binler var geride/Gün gelir ki hey hey ezerler onu."

Ve Nadir Ölmez. Silahının son mermisine kadar çatışan DEV-GENÇ'li. Tarih 23 Aralık 1978. Maraş katliamının öfkesi tüm devrimci, ilerici, demokratlar gibi Nadir'i de kabına sığmaz bir hale getirmişti. Katliamı protesto etmek için düzenlenen silahlı kitle gösterisinde gösterinin güvenliğini görev edinmişti. Eyleme müdahale eden polisi kitleden uzak tutmak ve insanları kazasız belasız uzaklaştırmak için mermisi bitene kadar polisi eylem yerine sokmadı. Öfkelerini onu katlederek aldılar ve acizliklerini gösterdiler.

"Ortalar kurduk türkü renklerinden
Bütün ağıtları bir hücumda yendik
Acıya kurşun işlemez artık
Biz yaşamayı zulümsüz sevdik" O

Fevzi AZIRCI
1954 Kırklareli doğumlu

Londra'da bir gece:

"Dünyayı, memleketimi ve seni seviyorum

Londra (Mücadele)- 21 Kasım '92 tarihinde Londra'da yaklaşık 2000 kişinin katılımıyla "Şimdi Halaya Durma Zamanıdır" gecesi yapıldı.

Yaklaşık üç yıldır çeşitli nedenlerle gelemeyen Grup Yorum ve OKM'nin organize ettiği gece Londra'da ilgiyle karşılandı. Bugüne kadar Londra'da yapılan en kitlesel ve coşkulu gece olduğundan herkes hemfikirdi. Klasikleşmiş gecelerin dışında bir gece olması, katılanların beğenisini fazlasıyla kazandı.

Gece bir saat gecikmeli olarak başlamasına rağmen Grup Yorum'un direniş ve kavga türkülerine katılım ve kitlenin coşkusu görülmeye değerdi. Ayşe Gülen Halk Sahnesi'nin sergilediği "Dünyayı, Memleketimi ve Seni Seviyorum" isimli oyun ise coşkuya coşku katıyordu.

Londra Halk Sahnesi'nin ilk oyunu olmasına rağmen sergiledikleri "Direniş Ölüm ve Yaşam"a izleyicinin yoğun bir ilgisi vardı.

Gecenin ikinci yarısında yine Grup Yorum kavga ve direniş türküleriyle aralıklarla sahneye çıktı ve kitlenin coşkusunu sürekli elinde tutmayı başardı. Kitlenin zaman zaman halaya kalkması ve sloganlara yoğun olarak katılması bunun göstergesiydi. Ayrıca verilen arada Grup Yorum'la konuşmak isteyen ve imza almaya çalışanlar da ilginç bir tablo oluşturuyordu.

Gece boyunca "Yaşasın Devrimci Sol", "Haklıyız Kazanacağız", "Yaşasın SDB'lerimiz", "Yaşasın 17 Nisan Direnişimiz", "Yaşasın Devrimci Adaletimiz", "Yaşasın Kavgamızın Önderleri", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Bize Ölüm Yok" gibi sloganlar neredeyse tüm salonun katılımıyla atıldı.

Gösterilen dia ve filmler de geceye katılanlar tarafından alkış ve sloganlarla desteklendi.

Gecenin en önemli anı ise; emperyalist savaş döneminde anti-emperyalist bir eylemde yitirdiğimiz Kahraman Altun'un Londra'da bulunan annesinin sahneye çağrılarak Grup Yorum tarafından çiçek verilerek kutlanmasıydı. Kitle bu sırada "Kahraman Yaşıyor Devrimci Sol Savaşıyor" ve "Kahraman Ölmedi, Kavgamızda Yaşıyor" sloganlarıyla salonu inletiyordu.

Geceye katılımda, sloganlara ve coşkuya katılımda gençliğin önemli bir yer teşkil etmesi de gecenin önemli özelliklerinden biriydi. Dışımızdaki gençliğin türkü, marş ve halaylara coşkuyla katılımı ise gelecek açısından Londra'da önemli mesajlar veriyordu.

Yine gecenin önemli anlarından birisi de 16-17 Nisan'da Çiftehavuzlar'daki direniş destanının yaratıcılarından Sabahat'ın telefon konuşmasının canlı olarak banttan yayınlanmasıydı. Salondaki kitlenin çoğunluğunun duygulanarak ağladığı görülüyordu. Telefon konuşması süresince salonda çıt çıkmıyordu. Konuşmanın bitimiyle birlikte "Yaşasın 17 Nisan Direnişimiz" ve "Sabahat Ölmedi Kavgamızda Yaşıyor" sloganları kitlenin yoğun katılımıyla atıldı.

Gecenin sonuna doğru halay parçalarıyla birlikte salonun büyük çoğunluğu alana çıktı. Gece halaylarla bitirildi. Gecede en çok ilgi toplayan parçalar ise; Varsa Cesaretiniz Gelin, Gün Bizim, Ayağa Kalk İstanbul, Cesaret, Avanti Popular oldu. Ve bir bütün olarak gece programı, katılanlarda iyi bir izlenim bıraktı. ○

Grup Yorum'la söyleşi

Londra (Mücadele)- 22 Kasım 1992 tarihinde bir salonda Grup Yorum'la söyleşi ve Grup Yorum'un bir de resitali oldu. Söyleşi 300 civarında bir katılımla gerçekleşti. Katılanlar Grup Yorum'a yoğun olarak kültür ve sanata bakış ve Türkiye'deki mücadele konusunda sorular sordular. Grup Yorum ilk başta kuruluşuna kadarki mücadelesi ve o zaman ülkedeki genel siyasal durum konusunda açıklamalar yaptı. Daha sonra izleyiciler tarafından Grup Yorum'un kültür ve sanata bakışına yönelik sorular soruldu. Grup Yorum elemanları bu konulara ilişkin sorulara doyurucu cevaplar vererek zaman zaman alkışlandılar.

Grup Yorum konuşmalarında özellikle devrimci gecelere bakış açısı ve devrimci sanatçı tipi konusunda görüşlerini de anlattı. Ve kendilerini devrimci olarak adlandıran Ferhat Tunç, Ahmet Kaya, Kızılırmak konusunda düşüncelerini açıkladılar. Ayrıca devrimci gecelere devrimci olmayan sanatçıların çıkartılmasını ve halktan toplanan paraların bunlara verilmesini de eleştirdiler.

Söyleşi aralarında Grup Yorum, kavga ve direniş türküleri sundu. Kültür ve sanata devrimci sanatçıların bakışının anlaşılması açısından söyleşi olumlu bir işlev gördü. Ayrıca Grup Yorum'un kitleyle kaynaşması ve yeni ilişkiler kurması açısından da olumluydu. ○

GÜN İZİ

"Gün bizim" ve mücadele

Elif Sumru GÜREL

Öyle bir ülkede yaşıyoruz ki, ülkenin her karış toprağında zulüm izlerini bırakıyor ve insanlarımızı acılarla sarıyor. Geleceğini daha iyi yaşamak, kaderini değiştirmek istiyor. Artık kaplara sığmıyor. Zulmün kalesine giderek daha büyük bir güçle dayanan mücadele boy atıyor. Her şey, herkes bu döneminden olmayan, giderek büyüyen çatışmaya göre saflaşıyor. Saflaşmayanı istese de istemese de saflaştıracak bir süreç yaşanıyor. Ne yapılacaktır sorusunun yanıtı kendiliğinden ortaya çıkmaktadır. Ya, terör dumanı görmeyip, gülü bülbülü anlatacak sanatçı olunacak; böylece yatak odalarında, kapı arklarında, köşede bucakta rahatça baş başa kalınabilecek, el etek öpülerek, devlete kul köle olunacak ya da gerçeklere el atılarak kavganın parasından veya burnundan tutan bir sanatçı olunacak. Ortası yok bunun. Faşizm kaçacak yeri daralttıkça daraltıyor. Devrimci sanatçılık. İşte bu olgu gün geçtikçe kendini daha açık ve daha net olarak gösteriyor.

Devrimci sanatçılar hiçbir tereddüte düşmeden bu bilinçle hareket ediyorlar. Geçmişteki "acemiliklere" yer yok onların kitabında artık.. Hünerlerini devrim için halkın önüne seriyorlar. Mücadeleyi çiziyor, anlatıyor, haykırıyorlar, yazıyorlar. Kendilerini mücadeleyi destanlaştıranların destanına veriyorlar. Her şey açık ve net. Çürüyen, dökülen yok onların sanatında. Kavgalarıyla güzellikleri yaratanlar, halka armağan edenler var.

Bu en açık kendini müzikte gösteriyor. Grup Yorum'un açtığı yoldan ilerleyenler çoğalarak devrimin sanatına yeni zenginlikler katıyor. Müzikte halk, devrimcilerin dilinde anlatılarak yeni bir ekol yaratılıyor. Grup Ekin üçüncü kasetini çıkarırken bu yolun yorulmaz yolcuları olduğunu bir kez daha gösterdi. Yaptıkları müzikle yayılan savaşa heyecan ve coşku kattılar. Mücadeleye akan insanların ruhsal donanımları için kavga ruhunu geliştirmek için çalıştılar.

Müzik insanları dolaysız olarak etkileyen bir sanat dalıdır. Dilinin evrenselliği dolayısıyla insanlar tarafından en kolay kabullenilebilen bir daldır bu. Sevinçli günlerin kahkahası, acıların gözyaşı, öfkenin sloganı, silahın mermisi olabilme özelliği kolay benimsenir bir sanat dalı yapmaktadır onu. İşte Ekin'in son kasetinde bunların hepsini hissetmek istemekle olasılar.

Sözcüklerin hiçbir şey ifade etmediği, zindanların ölümlere tanıklık ettiği ve duvarların yıkıldığı günlerde, kavga giderek yeniden tutuşmuştu. İşte Grup Ekin o zamanlar "Kavgayı Seçtim"le bu süreci türküleştirerek bugünleri yakaladı. Anaların yüreklerinden koparılan parçaların acısıyla, bin yıllık cehalet ve kölelik uykusundan uyananlar türkülendi bu kasette. Ve Pir Sultan'ın kavgasıyla, Serdari'nin "Kim çıp ucundan hakkını alacak." deyişiyle bütünleşti.

Giderek, kavganın haklı sesine sardıkça sokak sokak emekçiyi, gecekonduluyu, öğrenciyi, Kürt halkını, zulmün hükmü kırılmaya yüz tuttu. Bedeller ödenmişti, daha da ödenecekti ve kavga ödeye ödeye yürüyordu. Zulüm ölümü dayatmıştı sorgusuz sualsiz. Ölüm aşılacaktı. Destanı direnişlerde aşıldı. Toprağa karışan her beden, kavgada çoğalan sabah oldu, düştü yollara. Devrimcilere ölüm yoktu. "Bize Ölüm Yok" diye seslendi Grup Ekin ikinci kasetinde. İşkencede direnişi, gecekondulu çocukları, Baba İshak'la bütünleştirerek.

Kavga büyüdükçe onlar için yapılabilecek fazla bir şey yoktu. Çirkeflik, namussuzluk batağında çırpınarak daha çok battılar. Ne yaslanacak bir duvar, ne de tutunabilecekleri bir dal vardı. Artık "onlar için her şey bitmişti." Bittiklerini türküleştirdiler.

Gerillaların yaktıkları ateşler yükseldi dağlarda; kuzeyden, güneyden, batıdan, doğudan ses verdiler. İlk önce Malatya dağları dinledi onları. Sonra çığlık çığlığa yankılandı sesleri. Koşup geldi Çiftehavuzlar'a, Sabahat'lere, Eda'lara, Sinan'lara, Fazıl'lara... "Cesaretiniz Varsa Gelin" diyenlerin bayrak bayrak yürüyüşlerinin ayak sesleri yükseldi.

Mücadeleyle birlikte yürüdü, toprağa düştü, yürüdü, caddelerde sona boş eğilmedi. "Gün Bizim, Çekilecek Halayımız Var"a gelindi. Yürüyen işçi, direnen emekçi, sokakları sahiplenen memur, uyanan Kürt halkı ve savaşan gerillalar halay başlarını doldurdular akın akın.

İşte müziğin mücadele ile birbirine bağlanarak gelişimi böyle oluyor. Müzik yaşamdan koptuğu oranda kendisinden de uzaklaşıyor. Onu sahiplenen ne bir insan ne bir başka bir şey kalmıyor. O zaman "moda müzik" olarak unutulmaya yüz tutacak olanların safında yerini alabiliyor. İşi bitiyor, tozlu raflara kaldırılıyor. Bizim müziğimiz ise, var olanın üzerine bir taşı daha taş koyarak yükseliyor, büyüyor, on binlere ulaşan sesimiz yürekleri aşıyor. Şarkılarımız türkülerimiz kavganın içindekilerin seslerinde "Bizim günlerimiz!" çağırıyor. ○

"Bir örgüt kendi çabaları ile gelişir ve büyür. Savaş savaşılarak öğrenilir"

Latin Amerika'da uzlaşma ve silah bırakma modası yapılırken, Peru "aykırı" olanı temsil ediyor. Peru'da gerilla hareketleri Tupacamaro MRTA ve Aydınlık Yol silaha daha sıkı sarılıyorlar. Peru şu anda Latin Amerika'da şiddet sürecinin yoğunlaştığı tek ülke görünümünde. Tupacamaro MRTA Uluslararası Temsilcisi ve kurucularından Hugo AVELLANEDA ile Peru ve mücadeleleri üzerine yapılan görüşmede ülkemizde süren savaş için alınacak dersler var.

Savaşınız nasıl gelişti?

Peru gerçeğiyle uyum içinde... Biz savaşın hem şehirde, hem kırda yürütülmesi gerektiğini, Tupac Amaru Halk Ordusu'nun kırlarda olduğu kadar şehirlerde de oluşturulması gerektiğini, savaşı sürdürebilecek bir kitle hareketini vurgulamanın zorunlu olduğunu düşünüyoruz. Bir örgüt kendi çabaları ile gelişir ve büyür. Savaş savaşılarak öğrenilir.

Gelişmemiz basitten karmaşığa doğru oluştu. Savaş sırasında birçok deneyler kazandık. Başlangıçta doğal olarak tam bir olumsuzluk yoktu. Ama zaman içinde küçük bir gruptan, en gelişmiş silahlara, bir savaş ekonomisine sahip bir örgütlenme haline geldiğimizi söyleyebilirim. Peru'nun başşehri Lima'dan ülkenin diğer önemli şehirlerine yayılıyoruz. Esas olarak deneylerimiz şehirlerde olsa da, giderek ülkenin iç kısımlarında çalışmak üzere askeri kadrolar yolluyoruz.

Şehirlerdeki 4 yıllık bir silahlı mücadeleden sonra, Peru'nun belirli bir bölgesinde kesin olarak yoğunlaştık. 8 Ekim 1987'de, Che'nin ölümünün 20. yılında silahlı bir müfreze küçük bir şehir olan Tabalosos'u ele geçirdi. Aynı yılın 6 Kasım'ında 60 gerilla ile 20.000 kişilik bir eyalet merkezi olan Juanjui'yi ele geçirdik. 3 kışladaki yüz civarında polis bozguna uğradı ve gerillaya teslim olmak zorunda kaldı. Bu ilk zafer MRTA'nın ülkenin dört köşesinde ciddi ve her türlü zorluğa hazır bir örgütlenme olarak tanınmasına yol açtı. Diğer yandan, savaş yoğunlaşıp geliştikçe, tüm örgütlü kitle hareketi üzerinde inkar edilemez bir etkiye ulaştık. Gerilla gıdasını halkın bağrında bulma noktasına ulaştı.

Mücadelenin gelişimi üzerine ne düşünüyorsunuz?

Peru şu anda Latin Amerika'da, şiddet sürecinin yoğunlaştığı tek ülkedir. Bu durum "dönüşü olmayan" bir ortama ulaşmıştır: İç savaş, ülkenin bölünüp parçalanması. Gerilla (gerek MRTA, gerekse Aydınlık Yol) geniş alanlar, kontrol bölgeleri ele geçirdi. (Bu durum uyuşturucu kaçakçıları için de geçerli) Peru ordu tarafından kontrol edilen bölgeler nedeniyle bölünüp dağılırken, devlet mümkün olan tek stratejiye başvurmaktadır: "Yanmış yıkılmış topraklar". Bu strateji sivil halka karşı vahşi saldırılar içermektedir.

8 yıldır savaşta olan MRTA, kır savaşında 5 büyük cepheyi stratejik bölge olarak elinde tutmayı başardı: Kuzeydoğu cephesi (en eski cephe), Merkez cephe, Güney cephesi, Kuzey cephesi. Bunların her biri gerektiği gibi silahlandırılmış ve donatılmıştır.

Aynı zamanda önemli sayıda eylemler gerçekleştirdik. Bunların en önemlilerinden biri, genel komutanın da içinde bulunduğu 47 yoldaşın hapishaneden kaçış eylemiydi. Kaçış dışarıdan içeriye doğru kazılan 300 metrelik bir tünelle gerçekleşti. Bu cezaevi güvenlik açısından özel güvenlikli bir yer olarak görülüyordu.

1992 1 Mayıs'ında, Merkez Cephe, Peru'nun And bölgesinde ordunun Villa Rica'daki bir kışlasına eşi görülmemiş bir saldırı gerçekleştirdi. Saldırıda 100 düşman öldürüldü. Kışla tamamen yıkıldı. Bu saldırı ordunun çok uzun süreden beri maruz kaldığı en büyük askeri bozgun olarak görüldü. Yine aynı yılın 6 Haziran'ında ülkenin kuzeyinde Jean isimli 60.000 kişilik gerçek bir şehri ele geçirdik. Ordu ve polise karşı saatlerce süren çatışmalardan sonra, düşman 14 ölü verdi. Aralarında subayların da bulunduğu 33 kişiyi esir aldık.

Yeni-sömürge ülkelerde kitleler nezdinde otorite sağlayan güç, silahlı mücadeledir.

Halk savaşı stratejinizi özetler misiniz?

Askeri bir gücün oluşturulması konusunda, sürekli hareketlilik ve bulunulan alanın çok iyi bilinmesi birinci dereceden önemlidir. Gerilla taktik üstünlüğü olmadıkça savaştan kaçınır. Saldırı için sürpriz etkeninden yararlanır. Kadrolarımızı ve savaşçılarımızı bu eğitme biçimi, da-

ha kitlesel birlikler örgütleme, hareketli savaşa başlama aşamasına geçmek için gerekli koşulları yaratıyor. Gerilla ayakta kalma ve yıkılmazlık kapasitesini gösterdiğinde, kitleler onu destekler. Peru'nun içinde bulunduğu şartlarda, şimdilik bizim cepheleri güçlendirmemiz, yeni cepheler oluşturmamız, çatışma alanını bütün ülke topraklarına yaymamız gerekmektedir. Şu an 5 stratejik cepheye sahipsek, yarı kırsal bölgede de silahlı müfrezelere sahibiz. Askeri varlığın olmadığı yerlerde, daha sonraları yeni bir savaş bölgesi açmak amacıyla silahlı propaganda birliklerini kuruyoruz. Savaşın en temel kanunlarından birini uygulayarak, politik çalışmaya askeri çalışmayı ekliyoruz.

Kitlelerle eşgüdümlü askeri güçler, kitlelerin gelişimi için gerekli olan gerçek bir demokrasinin altyapı ve kurumlarını yerel düzeyde olduğu kadar ulusal düzeyde de sağlayarak, gerillanın beslenme üsleri olan komünal kültürleri destekleyerek bu gelişimi hızlandırmalıdır.

Kadrolar her kampta, savaşçının politik eğitiminden ve onun bağrında partinin inşasından sorumludur. Kır cephelerindeki deneyleri genel bir tarzda böyle belirtebiliriz. Şehirlerdeki deneylerimizi ise şu şekilde belirtmek mümkün. Gerillalar, belirli askeri eylemleri ve el darbelerini sürpriz faktöründen yararlanarak, maksimum verimlilikle, büyük bir tasarruf ve hızlılıkla, gerçekleştiren askeri güçtür.

Gerçekleştirdiğimiz eylemler yelpazesi çok geniştir: Eylemler ve tuzaklar, sürpriz saldırılar, bombalı (tuzaklı) arabalar, düşmanın yerleşik birimlerine karşı saldırılar (polis komiserliklerinin işgali ve tahribi), esirler almak (malzeme elde etmek ve politik propaganda yapmak için), milis ve komandoların ortak eylemleri, RPG ve havan topları gibi etkili silahların kullanıldığı gelişkin askeri eylemler.

Türkiye'deki mücadeleyi izleyebiliyor musunuz?

Bu Latin Amerika'dan çok zor oluyor. Türk halkının mücadelesi ve askeri-politik öncüsünün mevcudiyeti tarafımızdan bilinmemektedir diyebiliriz. Almanya'daki Devrimci Sol'cu bir yoldaşla olan ilişkimiz sonucunda Devrimci Sol'un varlığını öğrendik. Yalnızca politik durumu değil, aynı zamanda örgütünüzün önemini ve ülkelerimizin ve örgütlerimizin inanılmaz benzerliğini de öğrendik. Ulusal yönetimimize bilgi gönderdik ve bizim açımızdan çok açık bir niyetle ilişkilerin geliştirilmesi, sağlamlaştırılmasında büyük önemin olduğu yolunda bir cevap aldık. Örgütümüz Devrimci Sol ile ilişkilerin önemli olduğunu düşünüyoruz. Mücadeleniz birçok yönlerden bizimkine benziyor.

Sanıyorum Latin Amerika'daki mücadeleden ve ayrıca Peru'daki mücadeleden farklılıkları vardır. Bununla birlikte bahsettiğim benzerlikler, halklarımızın adalet, özgürlük, sömürüye son verme, gerçek halk demokrasisinde yaşama umutlarıdır. Bu açıdan birçok ortak yanımızın olması çok da olağanüstü sayılmaz. Silahlı mücadeleden sadece teorik olarak konuşmayıp pratikte uygulamak ve inancın, kumandan Ernesto Che Guevara'nın kişiliğini sahiplenmemiz beni derin bir şekilde etkiledi. Benim için büyük bir sürpriz oldu ve birbirimizi daha iyi tanımamız ve bilgi alışverişi yapmamız gerektiğini düşündük. Bizim sembolümüz de "Che"dir. Bu sembol "yeni insan"a doğru toplumun değiştirilmesi iradesini ve bağlılığını ifade etmektedir.

Ülkemizde psikolojik savaş teknikleri uygulanıyor. Sizin ülkenizde kullanılan metotlar nelerdir?

Birkaç yıldan beri Peru'da klasik olmayan bir savaş yaşıyoruz. Resmi olarak ilan edilmemiş bir savaş. Böylece düşman insan haklarına aykırı tüm metotları uygulamakla kendini özgür hissediyor. Ülkemde kirli savaşın sınırı yoktur. Hükümet güçleri savaş esirleri üzerine Cenevre antlaşmalarını hiçe sayıyorlar. 28 Nisan 1989'da 60 kişilik bir MRTA birliği yaklaşık 400 kişilik bir hükümet birliğiyle çatışmaya girdi. Kuşatmayı yaran 10 kişi dışında hükümet güçleri diğerlerini ya süngü ile ya da kafaya sıkılan bir kurşun ile öldürdü. Psikolojik savaş halkımıza ve örgütümüze karşı özellikle 1990 Temmuz'unda 48 kadın ve erkek gerillanın 340 metre uzunluğunda bir tünelle hapishaneden kaçışından sonra yoğunlaştırıldı.

Hükümet eylemlerimizi terör olarak göstermek istiyor. Basın yoluyla, düşman bizim uyuşturucu kaçakçılarıyla ilişkilerimiz olduğunu, bölündüğümüzü, birbirimizi öldürdüğümüzü ya da ordunun bize ağır darbeler vurduğunu halka yayma çabasını yoğunlaştırıyor. Örneğin devlet haber alma servisi ne yaptığımı uzun zamandan beri bilmemesine rağmen, yoldaşlarım tarafından saldırıp öldürüldüğüme dair fotoğraflar yayınladı. Halk devletin yalan söylediğini ve kaybetmeye başladığı bir savaşı kazandığı rüyaları gördüğünü biliyor.

Türkiyeli devrimciler için bir mesajınız var mı?

Elbette. Her şeyden önce Peru halkından ve MRTA yönetiminden Türk halkının kahramanca mücadelesine ve onun askeri-politik öncüsü Devrimci Sol'a kardeşçe devrimci bir selam. Sevinçle görüyoruz ki, dünyada Marks, Engels, Lenin, Ho Chi Minh, Che ve diğer devrimcilerin uğruna mücadele ettikleri idealler için mücadele eden örgütler var. Emperyalizm ve hükümetleri tarafından ezilen az gelişmiş ülkelerden gelen bizler, tüm duvarları, tüm adaletsizlik duvarlarını yıkmalıyız. Bizler Türkiye ve Peru gerçeğinde umuduz. Sosyalizmin inşasını düşünmeliyiz. ✪

Faşizmi yeneceğiz

- Faşizmin karşısına güç çıkarmak gerekiyor. Faşizmin pervasızlığının, terörünün sınırında halkın direnişi vardır. Katleden, kaybeden, işkence yapan, köyleri boşalttıran faşizmin karşısında halkın yapacağı tek şey dimnme hakkını kullanmaktır.
- Cezaevlerindeki devrimci tutsaklar, kararlılıkla "devlet terörüne karşı set oluşturmak" için açlık grevindeler İşçiler, memurlar, gecekondu emekçileri protestolar gerçekleştiriyorlar. Bildiriler elden ele dolaşıyor Duvarlar sloganlan haykırıyor Herkesin bu sese, bu protestolara katacağı bir şeyler olmalıdır Bugünümüz ve yarınımız için bu sesi yükseltmeliyiz
- Faşizme halkm gücünü göstermeliyiz. Dirişlerimize, protestolarımıza daha fazla, daha fazla insanı katabilmeliyiz. "Daha fazla"nın sınırı yoktur. "Daha fazla" bütün bir emekpi halktır. Birleşmeli, herkesin duyarlılığını birleştirmeliyiz. Sorun salt direnmek değildir. Sorun faşizmi altetmektir.
- Küçüklü, büyüklü tepkileri birleştirmeliyiz. Tepkileri birleştirip, açığa çıkarmalıyız. Halkın tepkisi faşizmin teröründen güçlüdür.

Direnmek düşmanı yenmektir

- *"Çantamda anahtarlarım vw- & 'Bu anahtarlar hangi eve ait, vereceksin' diyorlardı, 'KONUŞMAYACAĞIM'dan başka bir şey söylemeyince diretemediler."*
- Biz direndiğimizde, kararlı olduğumuzda diretemezler Eylem Gönül'ün işkencehanelerde işkencecilere bir kez daha kabul ettirdiği budur Haklı olan haklılığını direnerek ortaya koyduğunda haksızlığın temsilcilerinin nasıl çaresiz kaldıkları görülüyor 0, direndi ve işkencecileri yenilgileriyle baş başa bırakarak, işkencehanelerin de işe yaramadığını gösterd
- Faşizmin gücü gözdağı ve yaygaradan ibarettir. Direnmeyi ve kazanmayı başarabilmek için "haklı" olduğumuza inanmak yeterlidir. Buna inanıldığında, nerede olursak olalım, baskının hiçbir türü bizim irademizi aşamaz, direnişimizi çözemez. Direnmek kazanmaktır. "Ben kazandım" diyebilmek için önce "direndim" diyebilmek gerekiyor.

Kürdistan'daki göç politikasına karşı direnilmelidir

- Devletin Kürdistan'da insansızlaştırma politikası bütün hızı ile sürüyor. Bon birkaç ayda yüzlerce köy ve mezra yakılarak, köylünüm mahsulü, hayvanları, meraları imha edilerek boşaltıldı.
- Devlet boyun eğdirmek, teslim almak istiyor Boşaltma politikası bunun bir parçasıdır ve eğer bu kabul edilir, direnilmezse, yarın yeni saldırılar gundeme gelecektir Göç etmek kurtuluş değildir Göç eden her aile yeni göçlerin yolunu açıyor demektir Devlet göç politikasında başarılı oldukça bu politikaya daha fazla sarılıyor Toprağımızı işgal edenlere karşı dişimizle, tırnağımızla, orağımızla, her türlü silahımızla direnelim
- Alanya'da Kürtlere yönelik faşist saldırılar devam ediyor. 29 Ekim'den 4 Kasım'a dek geçen 5 günlük süre içerisinde toplam 52 saldırı gerçekleşti. Kontrgerillanın başını çektiği saldırıların gerisinde aynı zamanda, burjuva partilerinin ilçe örgütleri jandarma komutanı, emniyet amiri, kaymakam, yerel basın ve polis kuvvetleri var. tier şeye ragmen Alanya halkı bu oyunlara gelmedi, "Türk-Kürt Bütün Halklar Kardeştir" şiarı Alanya'da da söndürülemedi.

Peru'daki gerilla hareketi Tupacamaro MRTA Temsilcisi:

"Savaş savaşılarak öğrenilir"

- Peru'da biç savaş yaşanıyor. Gerilla hareketlerinin emperyalizmin "barış", "demokrasi" çağrısıyla silah bıraktığı, uzlaşmaların her şeyin yerine geçirilip, özendirildiği Latin Amerika'daki Peru'da gerilla hareketleri Tupacamaro MRTA ve Aydınlık Yol silaha daha sıkı sarılıyorlar. Tupacamaro MRTA Uluslararası Temsilcisi ve kurucularından Hugo ABVELLANEDA ile Peru ve mücadeleleri üzerine yapılan görüşmede ülkemizde süren savaş için de alınacak dersler var.